

“தற்றோர்க டாமுதப்பர் கல்விதனி லாசையுள்ளோர்
பெற்றோ மெனவுகந்து பின்புகற்பர்—மற்றோத்தன்
மாச்சரியத் தாவிதழில் வந்ததென்னெஞ் சேயிகழ்கை
யாச்சரிய மோதா னவர்க்கு.”

விவேகசிந்தாமணி.

அறிவைப் பரவச்செய்வதற்கான மாதாந்தரத் தமிழ்ப் பத்திரிகை.

புத்தகம். 1.

1892(வஸ்) டிசம்பர் மீ.

இலக்கம். 8.

சுதந்தரங்களின் விளக்கம்.

I.

1. ஒவ்வொரு மனிதனும் இம்மையில் தான் செய்வவேண்டியகடமைபயச்செய்துகசத்தையடைவதற்கும் கடவுளின் கிருபையினால் தனக்குக் கிடைத்திருக்கும் நற்குணங்களைப் பரிபக்குவ நிலைக்குக் கொண்டுவருவதற்கும் தன்புத்தி, உடல், உறுப்புகள் முதலிய வற்றைத் தடையின்றிப் பல கிரியைகளிற் செலுத்தும் சக்திகள் அத்தியாவசியமாய் யிருக்கின்றன. நாகரிக மடைத்த எவ்வளத்தாரிலும் மேற்கூறிய இலக்கணத்தை யுடைய சக்திகள் அவருளொவ் வொருவருக்கும் உண்டென்று துணைத்தன முறையால் ஒப்புக்கொள்ளப் பட்டிருக்கின்றது. ஜனசமூகத்தில் பொதுப்பை வகிக்கும் அதிகாரிகள் குடிசனொவ்வொருவரின் செயல்களனைத்தையும் கவனித்து மேலோக்குவது முடியாது; ஆகையால், பல விஷயங்களிற் சனங்கள் தடையின்றித் தம்மனஞ் சென்றபடியே டுத்துவருவார்கள். மேலும் நற்குணங்களின் பயிற்சிக்கும் அப்படி டுத்து வருதல் அவசியமாய் யிருக்கிறது. தடையின்றி காரியங்களைச் செய்வதற்குரிய சக்திக்கும் போக்கியதைக்கும், சுதந்தரம் என்று பெயர், ஒவ்வொருவனும் அதை வேண்டுகால். செலுத்திக்கொள்ளும் செலுத்தாதொழிந்து யிருக்கலாம். அச்சுதந்தரத்தைப் பிறர் தடை செய்யவுங் கூடா தென்றும் கிர்ப்பத்தமுண்டு, ஒவ்வொருவருக்கு முரிய

ய ஒவ்வொரு சுதந்தரத்திற் கேற்றபடி. பிறருக்கு கிர்ப்பத்த மேற்படுகின்றது. இராமனுக்கு ஒரு சொத்துக்குச் சுதந்தரமிருந்தால், அச்சொத்தைத் தனக்குப்போகமாக்கித் கொள்வதைத் தடுக்க, திருக்கக், கிருஷ்ணன் முதலியவர்கள் கிர்ப்பத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள். அப்படியே இராமனென்பவனுக்கு கிருஷ்ணனிடத்திலிருந்து ஒரு ஊழியத்தைப் பெறச் சுதந்தரமிருந்தால் அவ்ஊழியத்தைச் செய்யக் கிருஷ்ணனும், கிர்ப்பத்தப் பட்டிருக்கிறான்.

*2. மனிதருக்குச் சுதந்தரங்களுண்டென்று உலகம் முழுவதும் உள்ள நாகரிகமடைத்த சங்கத்தார்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. ஒருதகப்பன் தன் கிறுவர்களி லொருவனுக்கு ஒரு பழத்தைக்கொடுத்தால் அப்பழத்திற்குத் தனக்கு மாத்திரஞ் சுதந்தர முள்ளதாக அச்சிறுவன் பாவிப்பான். அதை யுள்ளுவதற்காவது, தன் சகோதாரி லொருவனுக்குக் கொடுப்பதற்காவது, தனக்கு வேண்டாமென்று எறித்துவிடுவதற்காவது தனக்குப் பாத்தியதையுண்டென்றும், தன்னிலும் வலிமையில் யிருத்த மற்றொரு சிறுவன் அதைப் பிடுங்கிக்கொண்டாலும் களவு செய்தாலும் ஒரு திங்கு கேரிட்டதென்று கீனைத்து அதை மறுபடி. தன்வசம் அடைய முயற்சி செய்யலா மென்றும் அவன் அறிந்திருக்கிறான். இந்த உதாரணத்தி லிருந்து ஒரு குடும்பத்தி லடங்கியவர்களுக் குள்ளும் சுதந்தரங்களும் கிர்ப்பத்தங்களு முள்ளுண்டு ஏற்படுகின்றது. துணைத்தனத்திற்குரிய சட்ட

ததினாலும் மேற்கூறியபடி சுதந்தரங்களும்* கிரீப் பத்தங்களு மேற்படுகின்றன. பொய்ச்சாட்சி சொல்லாதிருக்க எவரும் சட்டத்தினால் கிரீப் பத்தப்பட்டிருக்கிறார்கள்; எனினில், இவ்விதமான கிரீப்பத்த மில்லாவிட்டால் பிரீ தங்களுடைய சொத்து அல்லது உயிருக்குரிய சுதந்தரத்தை யிழந்து விடுவார்கள். காரகிக் குன்றி யிருக்கும் அநேக சங்கத்தாருங்கூட சுதந்தரங்களையும் கிரீப்பத்தங்களையும் பாசாட்டி வருவதாக காணிகிறோம். காட்டில் மிருங்களுக்குத் துல்லியமாக* வாழ்ந்துவருங் கூட்டங்களிலும் அவைகளின் ஞானம் சிறிதேனும் மில்லாதிருக்குமென்று நினைக்க விடமில்லை. ஆகையால் ஏல் லாவிடத்திலும் சிறிதேனும் காரகிக் பயிற்சியடைந்திருக்கும் எல்லா சங்கத்தாரிலும் மேற்கூறியபடி சுதந்தரங்களும் கிரீப்பத்தங்களும் ஒவ்வொரு மனிதனுக்கு முரியவைகளென்கின்ற அறிவு பொதுவாயிருக்கின்றது.

3. மேற்கூறிய இலக்கணங்களை யுடைய சுதந்தரங்கள் மனிதருக்கு இருக்கவேண்டுமென்பதற்கு மனிதரினியல்பும், மனிதருக்கு இம்மை யிற் சிவனங்கழித்தே தீரவேண்டியதாயிருக்கிற ஆவசியங்களும், இவ்வியல்போடும் ஆவசியங்களோடும் எம்மைப் படைத்திருக்கும் ஆண்டவரின் கருத்துமாதிரி இவைகளே தகுந்த காரணங்க ளாகின்றன. எம்முடைய உயிரை பிரட்சித்துக் கொள்ளாதும், எமது குழைபத்தார், எம்மினத்தார் ராகிய இவருடன் சகவாசஞ் செய்யாதும்கடவுளின் கருத்துக் கிணசுத்துடைக்காதும் எம் எமக்குரிய மரவிட விலக்கணத்தைக் காப்பாற்ற முடியாது. ஆகையால் இக்காரியங்களை நிறைவேற்றிக் கொள்ள எமக்குச் சுதந்தரங்க ளுண்டென்பதற்குத் தகுந்த காரணமிருக்க வேண்டிய தென்பதைக் குறித்துச் சிறிதும் ஐயமில்லை.

4. மேலும் மனிதரின் ஆசைகளையிலையென்பது உறுதி. மனிதர் தத்தம் ஆசைகளையே மேற்கொண்டு டெந்துவிட்டால் சங்கத்திற்சமாதானங்குன்றி நாசம் விளைந்து விடும். ஆகையார் சங்கத்தினுள்ள ஒவ்வொருவரும் தங்கள் செய்யாதிருக்க வேண்டிய கிரீப்பத்தங்க ளுள்ள

டென்று எப்பொழுதும் உணர்ந்திருக்க வேண்டும். ஒவ்வொருவருக்கும் கிரீப்பத்தங்க ளோடு பங்கால் மற்றவருக்குச் சுதந்தரங்களும் அவைக்குத் தக்கபடி நினைப்பெறுகின்றன. சுதந்தரங்களும் கிரீப்பத்தங்களும் இப்படி யிவர்கையாகவே ஏற்பட்டாவிட்டால் மனிதரின் சங்கங்களில் தீமையே விளையும். சுதந்தரங்களாலும் கிரீப்பத்தங்களாலும் மனிதருக்கு மனிதர், கட்புப்பெய்தால் அவருக்குச் சங்கத்திற்சகவாசமும், கஷ்ட நிவர்த்தியுஞ் சுகமுக்கிடைக்கின்றன.

5. இவ்விதமான சுதந்தரங்களுக்கும் கிரீப்பத்தங்களுக்கும் திணைத்தனத்தாரின் சட்டங்களும், நியாயதிபர்களின் தீர்ப்புகளும், தொன்றுதொட்டுவரும் வழக்கங்களுமாதிய மூன்று காரணங்களுள் டென்பது சிலருடைய கொள்கையாயிருக்கின்றது. இக் காரணங்களையே இராஜநியமம், தர்மக்கிய சமயம், சம்பிரதாய மென்று வடமொழியிற் கூறுவார்கள். இது சரிதான். ஆகிலும் இவைகளாலேற்படும் சுதந்தரங்களையும் கிரீப்பத்தங்களையும் மாத்திரம் ஒருவன் மேற்கொண்டு வேறொன்றாலுங் கட்டுப்படாவிட்டால்; அவனது டெப்டிக்கை மனிதருக்குத் திருப்தியையுஞ் சுதந்தையுங் கொடுக்கிற தில்லை. சன்மார்க்க வியல்பினால் வேறு சில சுதந்தரங்களும் கிரீப்பத்தங்களும் உற்பத்தியாகின்றன. ஒருவன் குடிக்கச் சலுமில்லாத தாகத்தினால் வருத்தி எம்முடைய விட்டிற் பிரவேசிக்கிறான்; அவனுக்குக் குடிக்க நீர் கொடுக்கச் சட்டத்தினால் கிரீப்பத்த மேற்படவில்லை; அவனுக்குச் சுதந்தரமுமில்லை. ஆகிலும் அக்கடமை எம்மால் துறக்கப்படாதோ? ஆகையால் மேற்கூறிய மூன்று காரணங்களே மனிதர்க்குரிய சுதந்தரங்களுக்கும் கிரீப்பத்தங்களுக்கும் மூல காரணங்க ளாகாவென்று விளங்குகின்றது.

எம்முடைய சுதந்தரங்களும் கிரீப்பத்தங்களும் பெரும்பான்மையாக இம்முன்றுக்காரணங்களாகவெண்டு ஏற்பட்டுவருதலால் இவைகள் மனிதரின் சுதந்தர கிரீப்பத்தங்களுக்கு மூல காரணங்களென்று தோன்றுவது சகஜந்தான். ஆகிலும் இவைகளுக்குக் கடவுளால் நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் மானிடவியல்பே மூலகார

னமாயிருக்கிறதென்பதும். அவ்வியல்பை நிராகரிப்பது கூடாதென்பதும் எங்கு, எங்குப் பின்பிருக்கின்றன. தங்கு இயல்பாகிய ருணங்களை மனிதர் பக்குவம்பெறச் செய்யவேண்டுமென்றும் அப்பக்குவவினையை அடைவதினால் வினையும் ஆனந்தத்தையுஞ் சுதந்திரமும் பெற்றுக் கடவுளின்மேன்மையைப் பாராட்டவேண்டுமென்பதும் மனிதரின் கபாவத்திற்கே யுரித்தாயிருக்கின்றன. இச்சுபாவத்தை யனுசரித்தே துரைத்தனத்தாரின் சட்டங்களும், கியாயதிரின் தீர்ப்புகளும், தொன்மதொட்பெறும் வழக்கங்களும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன.

சட்டத்தினாலும் கியாயதிரின் தீர்மானங்களினாலும் மேற்படுகிற சுதந்தரங்களைப்பற்றிச் சந்தேகமாவது அபிப்பிராய பேதமாவதில்லை. துரைத்தனத்தை நடத்தும் அதிகாரிகளால் அவைகள் கியமிக்கப்பட்டு கிறையேற்றப்படுகின்றன. மனிதரின் சன்மார்க்க விபல்களினால்தோன்றும் சுதந்தரங்களிற்றில் இவ்வாறு விளங்குகிறதில்லை. இதற்கு உதாரணமாக, இரங்குஞ் கபாவ முள்ள ஒவ்வொருவருக்கும் ஏழைக்குத்தி செய்யவேண்டுமென்பத தங்கள் கடமைகளிலொன்றாய் விளங்கினாலும், தன்னுடைய நிலைமையை அனுசரித்துத்தான் உதவி செய்யவாறு உதவி செய்யாதொழியவாவது நிச்சயிக்கவேண்டியிருக்கும். மேலும் ஏழைகளுக்கு உதவிசெய்வது அவ்வேழைகளுக்கே திதென்றும் சிலர் நினைக்கலாம். ஆகையால் இவ்விஷயத்திற் காம் உசிதம்போல் நடந்து கொள்ளலாம்.

6. சுதந்தரத்திற்குரியவன் குறித்த வொரு தருணத்தில் அதைச் செலுத்தவும் செலுத்தாதிருக்கவும் தன்மனம்போல் நிச்சயித்துக்கொள்ளலாம். தன்குதந்தரங்களை கிறையேற்றிக்கொள்ளாமல் ஒருவனைத் தடுப்பதற்கும், அவைகளைத் தூறக்கும்படி கட்டாயப்படுத்துவதற்கும் மற்றொருவருக்கு மனிகாரியில்லை, தானே தடைபிணி அஃதன்றி கிறையேற்றிக்கொள்ளாதொழியலாம். பிறருடைய கட்டாயத்தால் தன் சுதந்தரங்களை ஒருவன்மீதால் துரைத்தனத்தார் அவனுக்குத் தக்கவிதத்தினைக் கொடுக்கப்பாத்தியப்பட்டிருக்கிறார்கள். மேலும் தன்

சுதந்தரங்களை ஒருவன் ஒருதருணத்தில் விட்டு விடுவதால் அவற்றை அவன் எப்பொழுது மீழ்ந்துவிட்டதாக காமெண்ணக்கூடாது. அவற்றை நிரந்தரமாய்த் தூறக்கவும்* சிலவிஷயங்களில் அவனுக்குப் பாத்தியபதையிலலை. தன்னீழ் மற்றொருவனுக்கு அடிமையாக விற்றேனும் தற்கொலைபுரித்தேனும் தனக்குள்ளே சுதந்தரங்களையும் கடமைகளையும் செலுத்தா தொழியக்கூடாது.

7. ஒருவன் தனக்குச் சட்டத்தினாலேற்பட்டிருக்கும் சுதந்தரங்களைச் செலுத்திக்கொள்ளுவதைப்பார்க்கிலும் பிறர் சுதந்தரங்களைத் தடுக்காதிருத்தல் பிரதானம். உதாரணமாக, தன் சொத்தைப் பெருக்கிக்கொள்ளுவதைப் பரக்கிலும் பிறர் சம்பாதிப்பதைத் தடுக்காதிருத்தல் பிரதானம். மனிதரின் சன்மார்க்கவியல் பினின்றும் உற்பவிக்குஞ் சுதந்தரங்களினோ, தனக்குரிய சுதந்தரங்களை கிறையேற்றிக்கொள்ளுவது பிரதானம்; பிறருடைய சுதந்தரங்களைத் தடுக்காதிருத்தல் மாத்திரம் அவ்வளவு மகிமைமையத் தராது. உதாரணம்:—தருமம் பெறத் தகுதியுடைய ஏழைகளுக்கு தான் தருமஞ் செய்வதைப்போல் பிறர் தருமஞ்செய்வதைத் தடுக்காதிருத்தல் அவ்வளவு முக்கியமல்ல. பிறர் கல்வி சம்பாதித்துக்கொள்ளுவதைத் தடுக்காதிருத்தலைப்பார்க்கிலும் எவ்வுருக் கல்வி சம்பாதித்துக்கொள்ளுவது முக்கியம். சூமயத்துக்குத்தக்கபடி கம்பிரப்பதங்களுக்கு அடங்கியிருத்தலும், பிறர் தங்களுடைய கிர்ப்பத்தங்களைக் கட்டுக்கியிருத்தலைத் தடுக்காதிருத்தலுடைய இரண்டும் ஒன்று மற்றொன்றைவிடப் பிரதானமாய் விளங்கலாம்.

8. வெளிப்படையாய்விளங்குஞ் செய்கைகளுக்கு மாத்திரமே ஒருவன் சட்டத்தினாலாவது கியாயதிரின் தீர்மானங்களாலாவது ஏற்படும் கிர்ப்பத்தைகளுக்கு உட்பட்டக்கூடும். ஒருவனுடைய எண்ணங்கள் எவ்வளவு கெடுதலாயிருந்தாலும் அகனால அவனுக்குத்தனத்தையிலலை. இது சங்கத்தினொழுங்குக்கும் உறுதிக்கும் பிரதான ஆதாரம். ஆனால் வெளிப்படையாய்

* தறத்தல் = விட்டுவிடுதல் = அனுப்பிவாதிருத்தல்.

விளங்கும் செய்கைகளே மாத்திரம் வருவது நடத்தி மனைதச் சுத்தப்படுத்தாது விவெக மனிதருக்குத் தங்கள் வாழ்வுள்ளமுருவதும் பிறரோடு சகவாசத்திற் கலங்கும்பொழுது தங்களை நடத்திக்கொள்ளுவதற்குத் தகுந்த விதியல்ல; சன்மார்க்கத்தினின்று தவறாது நடந்து தரும்த்தை யாசரித்து கடைத்தேறவும் சங்கத்திற் சுகமாகவாழவும் கமதுள்ளத்தைச் சுத்தப்படுத்தி உன்னும்புறமு மொத்திருக்குமாயு செய்துகொள்ளவேண்டியது. அப்பொழுது கம் மனச்சாட்சிக்குத் திருப்தியுமுண்டாகும்; கம் முடைய சங்கத்தாருக்கு காம் அவருடன் வாழ் தலால் ஓர் பிடியோசனங்கிடைத்து அவருடைய புகழ்ச்சிக்கும் னன்றிக்கும் பாத்திரமாவாம்.

9. சட்டத்தினுலேற்படுஞ் சுதந்தரங்களினிலக்கணங்களையும் வரையறைகளையும் ஐயமின்றியும் தெளிவாயும் குறித்துக் காட்டலாம். பொறுப்பை வகித்தற்குரிய வயது செல்லாதவர்களும் பைத்தியம்பிடித்தவர்களும் தவிர, குடிகளிலொவ்வொருவருக்கும் தங்கள் சொத்தைப்பற்றியாவது தங்களாற் செய்யத் திறமையுள்ள வேலையைக்குறித்தாவது தம் விருப்பப்படி பிறருடன் பொதுவாய் உடன்படிக்கை செய்துகொள்ளச் சுதந்தரமுண்டென்பதற்குச் சந்தேகமில்லை; சிலவிடங்களில் உடன்படிக்கை செய்துகொண்டவரின் உண்மையான கருத்தை அவருபயோகித்திருக்கும் வாசகத்தைக்கொண்டு குறிப்பாயறிவதற் சந்தேக முண்டாகலாம்; இச்சந்தேகம் உடன்படிக்கையினிலக்கணத்தைப்பற்றி யுண்டாவதெதவிர, உடன்படிக்கை செய்துகொள்ளுவதற்குரிய சுதந்தரத்தைப்பற்றியல்ல. அப்படியே ஒரு குடும்பத்திலடங்கியவருள்ளும் ஒவ்வொருவருக்குமுள்ள சுதந்தரங்கள் குறிப்பாய் விளங்குகின்றன.

மனிதரின் சன்மார்க்கவியல்பினால் சாதாரணமாயேற்படுஞ் சுதந்தரங்களைப்பற்றி இம்மாதிரியாய்த் தெளிவான அறிவும் விதிகளும் கிடைக்கிறதில்லை. சட்டங்களில் பிரிவுபிரிவாய் விதிகளேற்படுவதுபோல் இவ்வகுப்பிற்குரிய சுதந்தரங்களைப்பற்றி விதிகள் ஏற்படா. ஒருவனுடைய மாதாந்தரச் செலவைப்பற்றியாவது,

அயலாருடன் வைத்துக்கொள்ள வேண்டிய சினேகத்தின் முறைமையைப்பற்றியாவது குறிப்பான விதிகள் ஏற்படுத்துவது சாத்தியமல்ல. ஒவ்வொருவனுடைய சபாவமும் பழிநியமும் தனக்குச் சமயோகிதமாக நடந்து கொள்ளுவதற்கு ஆதாரங்களாகின்றன.

10. சுதந்தரங்கள் பெரும்பாலும் குறிப்பாய் எடுத்துக்காட்டக் கூடியவையாதலால், அவ்வகளைச் சட்டங்களில் விதிப்பது கலம். அவ்விதிகளாலேற்படும் கிர்ப்பத்தங்களை மறுப்பதினால் யாருக்குத் தீங்கு நேரிகிறதோ அவர் அவைகளை மறுப்பவருக்கு துரைத்தனத்தாரின் வலிமையைக்கொண்டும், சிலவிடங்களில் சொந்தவலிமையைக்கொண்டும் புலாத்தாரத்தினால் கிவர்த்தியைத் தேடிக்கொள்ளலாம்.

சட்டத்தினுலேற்படுஞ் சுதந்தரங்களுக்கும் சன்மார்க்கவியல்பினுலேற்படுஞ் சுதந்தரங்களுக்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை யெடுத்துக்காட்டுவதில் துரைத்தனநூலிற் பவின்ற சிலர் இப்பொழுதெடுத்துக்காட்டிய பலாத்காரத்தையே விசேஷமாகிய குறியென்று சொல்லியிருக்கிறார்கள். இது சரியன்று. ஏனெனில், சுதந்தரங்கள் தெளிவாய் விவரிக்கப்பட்டு சட்டகிர்ப்பத்தின்கண் சேர்க்கப்பட்டபிறகுதான் அவைகளை மறுப்பவருக்குத் தண்டனை யேற்படுகின்றது. மேலும் சிலவிடங்களில் சன்மார்க்கவியல்பினால் ஏற்படும் கிர்ப்பத்தங்களையும் சுதந்தரங்களையும் தெளிவாய்க் குறித்துக் காட்டலாம்; அவைகளாற் கட்டுப்பாடாதவரை காம் தண்டனைக்கு முட்படுத்தலாமோ? உதாரணமாக, மகக்குபகாரஞ்செய்பவர்க்கு னன்றியைச் செலுத்த காம் கட்டுப்பட்டிருக்கிறோம்; னன்றியைச் செலுத்தாதவருக்கு தண்டனையிலலை, அவரைப் பலாத்காரமாய் னன்றியைச் செலுத்தும்படி கட்டாயப்படுத்த வழியுமில்லை. சன்மார்க்கவியல்பினுலேற்படும் கிர்ப்பத்தமுமில்லையென்று சொல்லலாமோ? வேசிகள் பொதுவாய்ப் புகுஷ்டருக்குத் தம்முடைய கிற்ப்பலையோன்ற, சன்மார்க்கவியல்புக்கு விரோதமான சில செய்கைகளுக்கும் சிலதேசத்திய சட்டத்தினால் தண்டனை விதிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இப்படி தண்டனைக்குட்படுத்துவாகிய பலாத்

காரத்தினால் மாத்திரமே இப்பொழுதுகூறிய சில தூல்கிரியரின் சித்தாந்தப்படி அச்செய்கைகள் தியவென்று சொல்லலாம்; அவர்கொள்கைப்படி மானிடவியல்புக்கு விரோதமென்று சொல்லக்கூடாது. இவ்வபிப்பிராயத்தை யொருவரும் ஒத்துக்கொள்ளார்.

இதில் முடிவாய்விடவேண்டியது யாதெனில், எவ்விதச் சட்டங்களில்லாவிட்டால் மனிதரின் சங்கத்திற்குச் சீர்திருத்தமும், அதிலடங்கிய, ஒவ்வொருவருக்கும் அவருடைய சன்மாரக்கவியல்பைப் பரிபூர்த்திக்குக் கொண்டு வரச் சக்தியுமில்லாது திருமோ, அச்சட்டங்களை கீர்ணயித்தற்கு மானிடவியல்பை யுண்மையாக அறிதலால் குறிப்பாய் விளங்கும் சுதந்தரங்களும் கிரீப்பத்தங்களும் ஆதாரமாகின்றன. ஏனெனில், மானிடசபாவத்திற்குரிய சக்திகளைப் பலகாரியங்களிற்செலுத்த சுதந்தரமும் கிரீப்பத்தமுமில்லாதிருந்தால் ஒவ்வொருவனும் அடிமையாய்த்திரிந்து தன் கற்குணங்களை யபிவிர்த்திசெய்யாது காண்டையில் கெடுவான். சங்கத்திற் சேர்த்தவர்களுக்கு என்னையுண்டாகும்படி சங்கத்தின் பலாத்காரத்தால் ஒவ்வொருவனும் தன்சுதந்திரங்களையும் கிரீப்பத்தங்களையும் கிறைவேற்றத் துண்டப்பட்டுக் கடைத்தேறாவிட்டால் அச்சங்கம் காளுக்கு நாள் எகரீகத்தில் அபிவிர்த்தி யடையாது. இதன்றி மனிதரின் கற்குணமும் ஊக்கமுங் குன்றி காளுக்குள்ளே சோம்பேறித்தனம் அதிகரித்து விவக்கிளத்திற்குரிய குணங்களை மேற்கொண்டுவீடுவார்கள்.

12. ஊன், உடை, உறையிடம் முதலியவை மனிதரின் பொதுவான சபாவத்திற்குரியவை யாதலால் சொத்திற் சுதந்திரத்தைக் கொண்டுகொள்ளுர்கள். அச்சபாவம்மாறி ஊன், உடை முதலியவைகளை விருமயும் அவா நீங்கினால் தம்சொத்த பிறர்சொத்தென்னும் தாரதமியும் நீங்கியும். மனிதர் வெவ்வேறுபட்ட தனிபத்து வசுத்துவந்தால் சுதந்தரங்களிராவென்பது உறுதி. சுதந்தரங்களைப்பற்றிய மேற்குறித்த சித்தாந்தமானது சங்கமாய்க்கட்ட வாழும், மானிடசபாவத்தை ஆதாரமாகக்கொண்டிருக்கிறது. இல்லாவிட்டால் சொத்தேது, குடும்ப

மேது, விவாகமேது, இவை எல்லாவிட்டால் சுதந்தரங்களுண்டோ, கிரீப்பத்தங்களுண்டோ? எல்லாமனிதருக்கும் சகவாசமும் பொதுவான என்னுணங்களும் விருப்பங்களும் இப்பக்கையிருத்தலால், தம்மிற்சமாதானத்தோடும், சகத்தோடும், துன்பத்தை விளக்கும் விண்ணுடைகளின் திபும்வாழ்தற்குவெளிப்படையாய் விளங்கும் சுதந்தரங்கள் ஒவ்வொருவருக்கு மின்நியமையாவென்று விளங்குகின்றது. எச்சங்கத்தில் சுதந்திரங்களும் கிரீப்பத்தங்களும் இல்லையோ அங்கே சகவாசமுஞ் சகமுமிரா. சகவாசம் மனிதர்கியற்கையாதலால், அவ்விதர்கையை உட்படிக்கையிற் செலுத்தி பக்குவப்படுத்துவதற்கும், இதனால் இம்மை மறுமையிற் சித்திக்கும் சகானுபவத்திற்கும் மனிதருக்குச் சுதந்தரங்களும் கிரீப்பத்தங்களும் ஏற்படுகின்றன.

13. சுபாவிகமாயிய சுதந்தரமென்பது கமக்கிப்பொழுது கண்ணாய்வினங்குகின்றது. கம்முடைய சபாவத்திலிருந்து தற்பத்தியாய் வளர்ந்து காம் கடைத்தேறவேண்டியதற்கு. அவசியமாயிருக்குஞ் சுதந்திரங்களுக்கே சுபாவிகமாயிய சுதந்திரங்களென்று பெயர்.

மனிதர் ஒரொழுங்குக்கு முட்படாது மிருகங்களைப்போல் காட்டுத்தன்மையில் ஆதியிலசுயேச்சையாய் விசித்திருந்ததாகவும் அச்சுபாவிக நிலைமையில் மனிதருக்குள் வழங்கிய சுதந்தரங்களை சுபாவிக சுதந்திரங்களென்றும் ஸ்ஸ்ஸோ என்பவர் அபிப்பிராயப்பட்டிருக்கிறார். மனிதர் எக்காலத்தும் காலதேச வர்த்தமானத்திற்குத் தக்க பொழுதுகளுக்குட் பட்டிருந்ததாய்க் கொண்டால், இப்பொழுது உட்படிக்கையிலிருக்குஞ் சுதந்தரங்களுக்குள்ள மூலாதாரம் மாபத்தியிமென்றெண்ணக்கொண்டு இவ்வாறுள்ள சித்தாந்தத்தை இவரும் பிறர்சிலரும் கைக்கொண்டதாய்க் காணப்படுகிறது. இவருடைய எண்ணங்களையும் கேக்கக்களையுங் குறித்து காம் கவனிக்கவேண்டியதில்லை. உண்மை யெதுவென்று மாத்திரமே காமாலோசிக்கவேண்டியது. அப்படி யாலே சிக்கையில், இவரால் விவரிக்கப்படும் சுபாவிகநிலையொன்று ஆதியில் மனிதருக்குள் வழங்

சியதாய்ச் சொல்லத்தகுந்த காரணங்களில்கூட,
(1) ஒவ்வொரு மனிதரும் தனித்து சுயேச்சையாய் ஒரு ஒழுங்குக்கு முட்பட்டாமல், எக்காலம் துமிருக்கவில்லை. பூர்வத்தில் மனிதர் குடும்பத்தினொழுங்குக்குட்பட்டும், அதிநூற் பாதாங்காக்கப்பட்டும் வசித்தவந்தாராகளென்றும், அத்தற்கும் முன் ஒருகாலத்தில் வேறொரு நிலைமை வழங்கியதாய்ச் சொல்ல நமக்கொரு விதமான ஆதாரமில்லையென்றும் ஸர் ஹென்றி மேயர் என்பவர் விளக்கிக் காட்டி, ஸ்தாபித்திருக்கிறார்,
(2) காகரிகமில்லாத ஆதிமனிதர் வேறு நிலையில் வசித்திருந்தாலும் தற்காலத்து விளக்கும் நிலைமையில் மனிதர் தம்மில், கையாட்சிக்குக்கொண்டு வரவேண்டிய சுதந்தரங்களும் கிரீப்பந்தங்களும் இன்னவென்று மாத்திரமே நாமறிய வேண்டியது. மனிதருள் முன்வழங்கிய தாழ்த்தநிலைமையின் இலக்கணங்களால் தற்காலச் சுதந்தரங்களும் கிரீப்பந்தங்களும் வேறுபடுவதில்லை, தற்காலத்தில் சுபாவிகசுதந்தரங்களென்றால் இப்பொழுதுள்ள சங்கத்தினிலக்கணத்திற்குத் தக்கபடி மனிதர் சுதானுபவம்பெற்று கடைத்தேற நடப்பிக்கையிலிருக்கவேண்டிய சுதந்தரங்களும் கிரீப்பந்தங்களுமேதவிர வேறில்லை.

14. மேற்கூறியதைக்கொண்டு வரவர காகரிகம் விருத்தியடைவதால் சுதந்திரங்களும் கிரீப்பந்தங்களும் விருத்தியடைந்து உறுதிபெற்று வந்திருக்கின்றனவென்று நிச்சயிக்கலாம். ஆதியில் ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்குமாதிரி சமுதாயத்தில் சுதந்தரங்களிருந்ததாகத் தெரிய வருகிறது. எல்லாமனிதருக்கும் பொதுவாகிய சுபாவத்தை யாதாரமாகக்கொள்வதினால் ஒவ்வொருவருக்குஞ் சுதந்தரங்க ளுண்டென்றும், அச்சுதந்தரங்களை நடப்பிக்கைக்குக் கொண்டுவருதலால் மாத்திரமே மனிதரின் தற்குணங்கள் பரிபக்குவமடையுமென்றும் பூர்விகர்களுக்குக் கொஞ்சமும் ஞானமில்லை, ஒருவனுக்குத் திக்குநேரிட்டால் அவன் சேர்த்த குலத்திற்குமாதிரமே அத்திங்கு செய்யப்பட்டதாய்ப் பரிந்து அக்குலத்திற்குச் சமுதாயத்தில் பரிகாரஞ் செய்வது அக்காலத்தில் வழக்கம். கிரேக்க ரிபாஸியங்களிலும் ரோமர் புரிபாஸியத்திலும் ஆதிகாலத்தில் ஒவ்வொரு

மனிதனும் தன் வாழ்வினைக் கீழ்க்கும்மாதிரியைத் திட்டப்படுத்திக்கொள்ளுவதில் தனக்குச் சுதந்திரங்களுண்டுன்னும் அறிவிலலாதும் அனாதச் செலுத்தும்முயற்சி யில்லாதும் ராஸியத்தின் சமுதாயசுகத்திற்கேற்பட்டிருக்கும் கிரீப்தனைகளுக்குட்பட்டே எல்லாரும் நடந்து வந்தார்கள். அவருக்குள் ஒவ்வொருவருக்கும் மற்றொருவராலும் மறுக்கக் கூடாத சுதந்தரங்களில்லை. குடும்பத்தின் தலைவனுள் குலபதிக்குள்ள இவ்விதமான சுதந்திரங்கள் வைதரணபலத்தால் மாத்திரமே உண்டாயிருந்தன. ஆகையால் மனிதருக்குப் பொதுவாயிருக்குஞ் சுபாவமின்னதென்றும், அச்சுபாவத்தின்மேலமையின்னதென்றும் அச்சுபாவத்தை வளர்க்கவேண்டிய ஆவசியமும் வளர்த்தற்றுகிரிய மார்க்கங்களு மின்னவையாமென்றும் உள்ளுறாமல் காலக்கிரமத்தில் மனிதருக் குண்டாவதினால், சுதந்தரங்களும் அவைகளுக்குத்தக்க கிரீப்பந்தங்களும் களாடெவிலதிகரித்து பக்குவத்தை யடைந்தன.

(இன்னும்வரும்.)

கி. சுந்தரராமன், எம். ஏ.

புஸ்தகவாசிப்பு.

புஸ்தகத்தெரிவு.

புஸ்தக வாசிப்பில் கவனிக்கவேண்டிய முக்கியமான முதல்விஷயம் புஸ்தகத்தெரிவு என்கலாம். "தினரி அறிந்த தின்றுல் பிணியின்னை" என்றோர் பழமொழி உண்டு. அதின்படி ஒருவன் தான் இன்னது அருத்தத் தரும், இன்னது தகாத என்று அறிந்து, தகாததைத் தள்ளித் தக்கதைப் புசித்துவந்தால் அவன் தேசம் சேய்க்கு இடமாகாதாம். அதுபோல அறிவினம் என்னும் பிணியிங்கி அறிவு என்னும் சுகம் வர்த்திக்கச் புஸ்தகம் தெரிந்து வாசிப்பது அத்தியந்த முக்கியம். உலகத்தில் புஸ்தகங்கள் காணவும் கிடையாமல் அருமையாயிருந்த காலங்கள் உண்டு. பூர்வீகத்தில் எழுத்துக் கருவிகள் சொற்பம், எழுத அறிந்தவர்கள் அறினும் சொற்பமாயிருந்தார்கள். ஆகையால் சில புஸ்தகவக்கின் பிரதி, கருத்தாக்

சு. வர்த்திதல்—வளர்தல்.

கொன்றும், எட்டுக்கொன்றும், ராச்சியத்துக் கொன்றமாய் மாத்திரம் இருந்தது. சிலவேளைகளில் ஒருபுல்தகம் ஒரு ராச்சியமெங்கும் தேடியும் கிடையாமல், அப்ப ராச்சியங்களில் விசாரித்ததையும்படியாக அரசர்கள் ஒருவருக்கொருவர் கோவாகலமாய் தைரூபதிகளை அனுப்புவார்கள். அங்கிலேய தேசத்தில் அக்காலத்தில் ஒரு பட்டினத்தார் யாவரும் சேர்த்து ஒரு புல்தகம் வாங்கி, அதை குறிக்கப்பட்ட ஸ்தலத்தில் சங்கிரியால் மேசையில் மாட்டி வைத்திருப்பார்கள். அந்த இஷ்டமுள்ளவர்கள் போய் வாசிப்பார்கள். இப்போது காலரூபயங்களுக்கிடக்கும் ஒருபுல்தகம் அப்போது ஆபிரக்துச்சில்வானம்* ரூபாய் கொடுத்தாலும் கிடையாது. அதுதான் வருஷத்துக்கு முன் போப்பெற்ற அங்கிலேய சமஸ்த வித்யாசாலையாகி ஆக்ஸ்போட் (Oxford) கல்லூரியின் புல்தகசாலையில் ஐந்தாறு சிறு தூல்களை மாத்திரம் ஒரு சின்ன பெட்டிக்குள் வைத்துப் பூட்டிப் பெட்டிக்குச் சங்கிரிமாட்டி யிருந்தது. அஞ்ஞாற்றற்பது ஆண்டுகளுக்குமுன் பிரான்ஸ் தேசத்து அரசனின் வசம் என்கு இவ்வித சுவடிகளும் சில ஜெப் புல்தகங்களும் மாத்திரம் காணப்பட்டன. தேவர்களின் சொரூபங்களை கையில் புல்தகம் ஏத்தின பாவனையாய்ச் சித்திரிப்பது அவர்கள் ஐசுவரிய சம்பனன் என்பதற்குக்குறிப்பாயிருந்தது. செய்யுட்களின் பிரதிகள் கட்டைகளை விடெற்ற ஈடுகள் பேரிலும், விஷயாக முக்கியவான்கள் முக்கணியில் எழுதப்பட்ட உறுதியான தஸ்தாவெஜுகளின் பேரிலும் கொடுக்கப்பட்டன. கல்வி வாஞ்சையுற்றவர்கள் கடல் மலை என்று பாராமல் அநேகவருஷமாய், தேசத்திரம்போய் வருஷத் அறிவைச் சம்பாதித்தார்கள். இத்தேசத்தில் உண்டாயிருந்த புல்தக வறுமைக்கும் மதிப்புக்கும் அநேக திர்ஷ்டாத் தங்கள் சொல்லலாம். சுவடிகளுக்கு வித்துச் சரஸ்வதிபூஜை செய்வது என்று வரை சகஜமே. ஒரு சுவடி எழுதி முடிந்தவுடன் அதைப் பல்லக்கில் ஏற்றிக் கே வர்த்திய முழக்கத்துடன் வெகு ஆடம்பரமாய்ப் பட்டினப்பிரவேசம் செய்விப்பார்கள். சுவடிகளின்

முதல் எட்டில் "இந்தச் சுவடியை ஒருவரும் திருடக்கூடாது. திருடினால் கங்காதீர்த்தில் காரம்பகனவக்கருத்தத்துத் தோஷத்தில்போவாராகவும்" என்ற அல்லது அதற்குச்சமனான வாக்கியம் வரைத்திருக்கும். இத்துக்களுக்குள் முத்தியகாலங்களில் தூல்களை இரவல் கொடுக்கிறதேயில்லை. பெற்றார் தங்கள் பிள்ளைகளுக்கு முதலாய் மரணப்படுகையில் அச்சியருக்குக் கீட்டுவதில்லை என்ற ஆணையின்பேரில் அந்நவகளை ஒப்புவிப்பார்கள்.

அச்சமுத் தொழிலாகிய அதிசய வித்தை வெருகாலத்துக்குமுன் ஜேதேசத்தில் ஒருவாறு அறியப்பட்டிருந்தாலும், ஜர்மானிய தேசத்தில் கிவிந்தாப்தம் 1444-ம் வருஷத்தில் அபிவித்தி செய்யப்பட்டது. அதுமுதல் உலகம் புல்தகப்பிரளயமாயிற்று. அங்கிலேய, பிரான்ஸிய, ஜர்மானிய பாஷைகளில் பிரசித்தமாயிருக்கும் தூல்களுக்குக் கணக்கில்லை. இரண்டு வருஷத்துக்குமுன் இயற்றிய ஓர் கணக்கின் படி தமிழ்ப்பாஷையில் சுமார் கானாயாம் புல்தகங்கள் அச்சிட்டு தற்காலம்வரை பிரசுரமாயிருக்கின்றன. அவைகள் எல்லாம் வாசிப்புக்கு அனுசூலப்பட்டவை என்று சொல்லவதில்லை.

"கல்வி கரையின் கற்பவர் நாள்கில;
மெல்ல விரைக்கிற பிணிபல; தென்னிதின்
ஆராய்க்தமைவுடைய கற்பவே; நீர் ஒதியப்
பால் உன் குருகிறெறித்து."

என்ற முதுரைப்படி, கல்வி வரையறைப்படாததினாலும், அக்கை முற்றக் கற்பதற்கு ஆபுள் நீடித்திராமையாலும், கற்பவர் சாரீரமோ பிணிக்கெல்லாம் பிரப்பிடம் ஆகையாலும், "கண்டது கற்க பண்புதன் ஆவான்" என்ற சாமானிய வாசகத்தை கம்பி, அதை மாணுக்களுக்கு உபமானமாகிய ஆடானது கண்ணுக்குத் தென்பட்டதையெல்லாம் ஓர்வாய் கடித்தார்போல், கண்டதெல்லாமாகிய வாசிப்புக்கு உதவாத தந்தனப்பாட்டும், சஞ்சனக்கூத்தும், காமத்தை, கர்வத்தை, கபடத்தை, குரோதத்தை ஜெனிப்பிக்கத்தக்க விண் கதைகரவியங்களும் அடங்கிய அற்புதங்களை வாசித்துப் பொழுதபோகாமல், தலைமர்ணுக்களுக்கு இணையாகி நீரைப் பிடித்து பாலைப்பருகும் அன்னப்பட்டிகையப் போலச் சாஸ்திரங்களின்று விசேஷ சாமானிய

* ஆபிரக்துச் சில்வரை என்றும் வழங்குவார்கள்.

சாராமசம் அமைந்த கல்லபுத்தகங்களைத்தெரி
த்தடைந்து வாசிக்கவேண்டும்.

வாசிப்புக்கு உபயோகமான புத்தகங்கள்
யாவருக்கும் ஒரேவகையாய் இருக்கக்கூடிய
தல்ல. ஒரு வியாபாரிக்கு வேண்டிய புத்தகங்
கள் யாவும் ஒரு வைத்தியனுக்கு உதவா.
ஒரு வைத்தியனுக்கு அகத்தியமான யாவும்
ஒரு வைதீசனுக்கு வேண்டியிரா. ஆகை
யல்லயாவருக்கும்பொதுவில் அவசியமானதால்
களோடு, அவரவர் தொழில் துறைக்கு ஏற்ற
தூல்களைத் தெரிந்துகொள்ள வேண்டியது.
இவ்விஷயத்தில் ஸ்ரீ ஜான் லூபக்கு (Sir John
Lubbock) என்பவர் செய்ததை காம் பின்பற்
றத்தக்கது. அவர் நமக்கு அவசியமற்ற கல்
வித்துறைகளில் சிறைஷ்டமான நூறுபுத்தகங்
களை மாத்திரம் தெரிந்து சேர்த்துவைத்து,
அவைகளை வாசித்து வந்தார். காரிலல்
(Carlyle) என்னும்வித்தவான்சொல்லுகிறார்:—
“மேது காலத்திலுள்ள யதார்த்தமான சர்வ
கல்காலை யாதெனில், புத்தகங்களின் ஒர்
கூட்டமே. இந்த புத்தக சேர்மானம் எச்சரி
க்கையுடன் செய்யப்படவேண்டியது. மேலும்
வேளைக்குவேளை அதில் களைபிடுங்கவேண்டும்.
அகாவது பிரயோசனம் குறைந்த தூல்களை
நீக்கிவிடவேண்டும்” என்பதே.

எத்தேசத்திலும் வழங்கிவரும் புத்தகங்க
னின்குணதோஷங்களைப் பொறுப்படைக் கவனி
க்குமிடத்து, இக்கன்ற பூமியில் எல்லோர்க்குறை
வும் தீயோர் மிகுதியுமாப் இருக்கிறதபோல,
கல்ல புத்தகங்கள் சிலவும் பொல்லாத புத்த
கங்களோ பலவுமாய்க்காணப்படுகின்றன.

புத்தகங்களை உத்தமம், மத்திமம், அநமம்
என்று மூன்று வகையாய் வகுக்கலாம். அவற்
றில் சுத்த அப்பிரயோசனமும், அருவருப்பும்,
தொட்டோர் கேட்டோர் பார்த்தோர் மனங்க
ளில் கித்திய கெடுதையை பிறப்பிக்கத்தக்கது
மான அநம தூல்கள் உலகத்துக்குக் கேடாய்
உற்பத்தியாயிருக்கின்றன என்பதற்கு சந்தேக
மில்லை. ஒரு பெரியவர் குறித்தபடி, இவ்வுல
கத்தில் தீமைக்கிடமாயி விஷ சரப்பங்களும்
சாய்களிகளும், பொது மாதரும் கண்ணுக்கு
அதிக பகட்டாய்த் தோன்றுவதுபோல், அதம்

புத்தகங்களும் உத்தம தூல்களைப் பார்க்கிலும்
சாதாரணமாய் அதிக சொற்சிறப்புற்றவைக
ளாய், கவ்வுக்கு உயத்தையும் செவிக்கு இன்பத்
தையும் கொடுக்கிறவைகளா யிருக்கின்றன.
அவைகளில் அமைந்திருக்கும் பொருட்களோ
ஆகத்தூல்களை சிற்றின்பம் அவபத்தி என்னும்
மீளாக்கயத்தில் ஆழ்த்தி கித்தியசாசத்தை வரு
விக்கத்தக்கவைகள். எத்தனையோ மனுக்கள்
இவற்றால் ஏகத்துக்கு இரையாய்ப் போனார்
கள்! இவைகள் இவற்ற தங்கள் ஜீவனம் முழு
வதையும் போக்கின வித்துவான்களும், இவற்
றைஅச்சடித்து கடைகளில்வைத்தும், ஊர்
தோறும் திரித்தும் விற்பனை செய்கிறவர்களும்
உலகத்துக்கு உபகாரிகளாவார்களா? அவர்கள்
கள், கஞ்சா, அபிள் என்பவற்றின் வியாபாரிக
ளுக்கு ஒப்பானவர்கள் என்கலாமே. அப்படி
யிருக்க இளைஞர் இவைகளின்பேரில் ஆசை
கொள்ளத்தக்கதாக இவைகளைப் பாடிப் புகழ்
ந்து கன்னிக்கும் பெற்றோரும் மற்றோருமோ
எத்தன்மையானவர்கள் என்று சொல்லலாம்?
இத்தேசத்தவருக்குள் கடமாடி வரும் இவ்
வகை தீய தூல்கள் அநேகத்தின் பேர் விவரங்
களை விளம்பக்கடும். ஆகிலும் “தீயார் குணங்
கள் உரைப்பதிலும் தீதே” என்றபடி அவற்
றின் எம்மங்களை இச்சபையில் கூறுவதும் கேட்
பதும் முதலாய் ஒருவேளை பெரும் கேட்டுக்கு
ஏதுவாரும் என்ற பயத்தால் அவைகளைப்பற்றி
அதிகம் விவகரிக்காமல் இம்மட்டில் கிறுத்த
வேண்டியதாயிருக்கிறது.

மத்திம புத்தகங்கள் விஷத்துளிகள் கலந்த
கிறை பற்றுகடும்போலும், மனலோடு விரவின
அரிசியோதும், எவ்விஷயங்களும் தீயவிஷயங்
களும் அமைந்தவைகளாயிருக்கின்றன. இவற்
றால் என்னபயன்? பத்து சுத்தேதிகளிடையில்
ஒரு சீக்களின் சேர்த்திருந்தால் அவர் சுகம்
இவனுக்கு கிடையாது. இவன் தோத்துநோ
யோ அப்பத்துப்பேரையும் தாவி வாதிக்கும்.
அதுபோல இவ்வகை புத்தகங்களாலும் கொ
டியமோசம் விளையத்தக்கதால் அவற்றை மற்
றும் விஸ்க்கிவைப்பது அவசியம். ஒருவர் சொ
ல்லுகிறபடி. “இவ்வகையான தூல்களிலுள்ள
என்மை அநி வேகமும் மிக ஆழமுமான ஒரு
ஆற்றின் அடியில் அமைந்திருக்கும் சில முத்த

கன்போல் இருக்கிறது. இந்த முத்துக்களுக் காக முக்குளிப்பதில் உயிர்போவது நிச்சயம்." தற்காலத்தில் திருவிதான்கோட்டிலும் மற்ற முள்ள சாதாரண தமிழ்ப் பள்ளிக்கூடங்களில் குற்றாலக்குறவஞ்சி, முக்கடற்பன், போற்றி மாலே, பதுமைக்கதை, மதனகாமராஜன்கதை முதலிய சுவடிகளும், சர்க்கார் பாடசாலைகளில் பஞ்சதந்திரம் கடைதம் முதலிய நூல்களும் வழங்கிவருகின்றன. அவைகளில் சில சிறந்த இலக்கியங்களே யாயினும், இளைஞர் மனதை கெடுக்கத்தக்க ஸ்திரீ வர்ணனை தந்திரயுக்திகள் முதலிய விஷயம் கலந்தவை என்பது யாவருக்குத் தெரிந்த காரியமே.

மூன்றாம் வகையானவாகிய உத்தம புத்தகங் கள் தொகையில் குறைவாயிருப்பினும், அவற் றில் மது ஜீவகாலம் முருவதும் கற்றுணரத் தக்க போதனைகள் உண்டு. இவ்வுருக்களில் சிம் ஹமும், பட்சிகளில் ஆனியும், தருக்களில் சந்த னமும் ராஜத்துவம் உடைத்தா யிருப்பது போல, புத்தகங்களிலும் அதது சாஸ்திரத் துறைகளில் பொருள். சயம், சொல் சயம் முத லிய காரணமாய் அரசாயிருக்கப்பட்ட உத்தம நூல்களுண்டு. அவ்வகைப் புத்தகங்களைத் தெ ரிந்து வாசிக்கவேண்டும். மனிதர் வாசித்தரிய வேண்டிய சகல விஷயங்களிலும் ஆத்ம விஷ யமே அத்தியந்த முக்கியமானது. இவ்விஷயத் தைக் குறித்து தேசத்தோறும் பல ஆகமங்க ளுண்டு. அவற்றின் குணகுணங்களை இங்கே உரைத்தல் சமயோசிதமா பிராதென்று விட் டிருக்கிறது.

புத்தகங்கள் இவ்வளவு திரளாயிருக்க, அவைகளில் கல்விதினது நியதினது என்று பகுத்தறிவ தெப்படி என்று சிலர் கேட்கலாம். அறிவது அதிக பிரயாசமல்ல. எப்படியென் னால், ஒரு புத்தகத்தின் லட்சணத்தை, அதைச் செய்தவருடைய தன்மை, கோக்கம் முதலியவைகளை கவனிப்பதினாலும், அவர் செய்திருக் கும் மற்ற நூல்களின் பொது லட்சணத்தைக் கொண்டும், அப்புத்தகத்தின் பிரிவுகள் பொ ருள் அட்டவணைகளை கோக்குவதினாலும், இவைகளினால் விளங்காவிடில் அப்புத்தகங்க ளில் ஒரு பாகத்தை திட்டிப்பாற்பதாய் வாசிப்

பதினாலும் அறிபலாம். ஒரு சுருக்கவழி என் னவேன்றால் அப்புத்தகளைப் பற்றி, நம்மை விட அறிவாளிகளும் யோக்கியருமானவர்களு டைய அபிப்பிராயத்தை அறிவதே. கல்ல மரங்களும் செடிகளும் மிக்வாயினும், உல கத்தில் பிரத்தியட்சமாய்த் தெரிந்திருக்கிறது போல, சற்குணரான வித்வான்களுக்கு நூல் களுடைய குணதோஷங்கள் கனங்கமறத் தெரி யுமாதலால் அவர்களைக் கேட்டு உலகப்பிரசித் தமான கல்ல புத்தகங்களை ஐயமின்றி வாசிக் கலாம். மது தேசத்தில் வழங்கும் பல நூல் கள், ஒரு வித்வான் கறிப்படி, இரண்டும் இரண்டும் ஐந்து என்று பல தாஷ்டாந்த திர்ஷ்ட டாந்த பூர்வமாய் ரூபித்தார்போல நியாய வி ரோதமான பொருள் அடங்கிய அகட விசுட கற்பனைக் கவிதை யிருக்கின்றன. அநேகம் சித்திரக் கவிதையும், வின்பொழுது போக்குக் கேற்ற விரோதமான கதாப்பிரசங்கங்களும், எமதேய வர்ணங்களும் அந்தாதிகளமாய் சொல் விரிந்து பொருளோ மிகவும் சுருங்கி யிருக்கிறது. இப்போப்பட்டவைகளை வாசிப்ப தினால் மனசு சாத்விக சர்குணம் அடையும் என்று கனவிலும் என்ன ஏதுவிலை, மேலும் வாசிப்புக்கு உபயோகமான புத்தகங்களை தெ ரிந்து சேர்ப்பதில் மேற்சொல்லியபடி ஸ்ரீ ஜான் ஹபக்கு என்னும் வித்வான் அனுசரித்தமுறை மைதாம் உபயோகிக்கத் தக்கது. அவர் தம க்கு அவசியமான கல்வித் துறைகளில் பிரசித் தமாயிருந்த சிரோஷ்டமான நூது நூல்களை ஆராய்ந்து தெரிந்தடைந்து அவைகளை வாசி த்து வந்தார். அவர் செய்தது கல்ல யுக்தி.

புத்தகங்களை இத்தனை திட்டிப்பாற்பாய்த் தெரிந்து வாசிக்கத் தேவையென்ன? என்று விசாரிக்க ஏதுவுண்டு. அது மிகவும் அவசியங் தான். எப்படியென்றால் எம் வாசிக்கும் புத் தகங்களின் தன்மைக்குத் தக்கதாகவே எம் அடையும் அறிவும், மது சம்பாஷணைப் போக் கும், எழுத்துப் போக்கும், மது மனோமுயற் சியும், மது குணங்குறிகளும் உபயுகளும், அவற்றால் லபிக்கும் இம்மை மதுமை அனுப வங்களும் ஒருவாறு இருக்கும். மனிதர் பிறக் கும்போது அவர்கள் மனம் அட்சரம்திட்டாத வெந்துக் கதொகிபோல் அறிவின்மை பொருந்

தியதா யிருக்கிறது. ஒரு கதொசியில் வரையப் படும் எழுத்துக்குத் தக்கதாக அது ஒரு காசு பெறுததாயும் போகலாம், ஒரு கோடி ரூபாய் பிடிக்கிறதாயிருக்கலாம். அதனாலே, எம் வாசித்துப் பழகும் புல்தகங்களின் தன்மைக்குத் தக்கதாக மது மனதின் பெறுமதியும் இருக்கும். ஆகையால் மனம் என்னும் மது கதொசியில் கல்ல தூல்களைத் தெரிந்து அவைகளிலுள்ள கல்ல விஷபங்களைப் பதிக்கவேண்டும். விசேஷமாகப் பாசியத்தில் வாசிக்கும் புல்தகங்களைக் குறித்து கவனமாயிருப்பது அவசியம். ஏனென்றால், அவைகளால் உண்டாகும் அபிப்பிராயங்கள் “இளமையிற் கல்வி சிலையில் எழுத்து” என்றபடி மனதில் பலமாய்ப் பதிந்து ஜீவகால முழுவதும் மனதோடு கூட வளர்ந்து ஸ்திரப்படுமீ. மரப்பட்டைகளிலும் இலைகளிலும் வசிக்கும் அகேச பூச்சிகளின் கிறம் அப்பட்டைகள் இலைகளின் கிறமாகவே யிருக்கும். சுகந்த வாசனை கமழும் பூங்காவனத்தில் உலாவுகிறவர்களுடைய வஸ்திரமும் சுகந்தமயிசும், பற்பல விபாபா ஸ்தலங்களிலும், “கோர்ட்டு” கச்சேரிகளிலும், ராஜ சமுதத்திலும் சஞ்சரிக்கிறவர்களுடைய பேச்சு எழுத்துப் போக்குகளில் காணப்படும் பேதங்களுக்கு காரணம் அவரவர் செய்யும் சம்சந்த கிகற்பமல்லவா? ஆகையால்,

“கல்லாரே ஆயினும், கற்றோரைச் சேர்த்தொழுகின் கல்லறிய நாளும் தலைப்புவே, —தொல்விதப்பின் ஒன்றிற் பாதிப்பூச் சேர்தலாற் புத்தோடு தன்னர்க்குத் தான் பயந்தாங்கு.”

என்றதுபோல எம் வாசிக்கும் புல்தகங்களின் சொல்லே மது சொல்லாகும். அவற்றின் வாசக கடையே எம் எழுதும் பேசும் வாசக கடையாகும். தகாத தன்மைபுடைய ஓரே புல்தக வாசிப்பால் மது குணங்குறிகள் இம்மையிலும் நித்திய கெடுதியடையக்கூடும். ஆகையால் சொல்லில் பொருளில் கிறந்த புல்தகங்களையே தெரிந்து வாசித்தல் எவ்வளவோ அவசியம்!

வே. மோசே ஐயர்.

நடுவேனிற் கணவு.

3-ம் அங்கம்.

1-வது இடம்:—காடு; டி. டெனியா உறங்கிக்கோன் டுருந் டிடம்.

[க்வின்ஸ், ஸ்கே, பாட்டம், ப்ரூட், ஸ்டேனட், ஸ்டார்வெலிங்-வருதல்.]

பாட்டம்:—எல்லோரும் வந்து சேர்த்தார்களா?

க்வின்ஸ்.—சரியாய் வந்து விட்டார்கள். நாம் சரிபார்த்துக்கொள்ளுதற்கு மிகவும் செனகரியமான இடம் இங்கு இருக்கின்றது. இப்பசும் புற்றடைதான் மது அரங்கம்; இச்செடிக்கூட்டம் மது அணியறை; அரசன்முன் ஆடுவது போல், எம் அபியேத்துடன் ஒருமுறை ஆடிப் பார்த்துக் கொள்வோம்.

பாட்டர்.—க்வின்ஸ்,—

க்வின்ஸ்.—வாயாடிப்பாட்டம், என்ன சொல்லுகிறாய்?

பாட்டம்.—இத்தப் பிரமஸ் திஸ்பி கூத்தில் இரகியாத பாகங்கள் சில உள்ளன: முதலாவது, பிரமஸ் தன் வாளை உருவித் தற்கொலை செய்துகொள்ள வேண்டும். அது பார்க்கும் குலமாதர்க்கு இனிங்காது. இதற்கு என்ன பரிசாரம் சொல்லுகிறாய்?

ஸ்டேனட்.—சத்தியமாய்ச் சொல்லுகிறேன்; இதுமிகவும் பயக்கரமானதுதான்.

ஸ்டார்வேலிங்.—எல்லாம் ஆனபின்பு இத்தக் கொலைப்பாக்கதை மாத் திரம் வீட்டுவீடல் வேண்டுமென்பது எனது அபிப்பிராயம்.

பாட்டம்.—சிறிதுங்கூடாது; எல்லாவற்றையும் சரிப்படுத்தும் உபாயமிருக்கிறது. இதற்காக ஒரு * முன்னுரை யெழுதி எம் வாளால் ஒரு தீர்க்கும் செய்வதில்லை யென்றும், பிரமஸ் னாகிய என் †சேனியப் பாட்டமேயன்றிப் பிரமஸ் அல்லே. என்னதும் அதன் முகமாகத் தெரிவித்தால் அவர்களுக்குப் பயம் தீர்த்து போம்.

க்வின்ஸ்.—அப்படியே அதை என் சிறும் அறிசிறும் கலந்த பாவால் எழுதிவிடுவோம்.

* கூத்துத் தொடங்குமுன் அலையுடக்கமாக அரங்கத்துள்ளோரை கோக்கிச் சொல்லப்படுவது முன்னுரை; கூத்தின் முடிவில், அக் கூத்தினுடனான குறைகளைப் பொறுத்தருள வேண்டுமென்று வேண்டி கோளாகக் சொல்லப்படுவது பின்னுரை. (இனிவரும் ஐந்தாம் அங்கத்தில் அவற்றைக் காணலாம்.)

† இதற்குமுன்னால் ‘காருகப்பாட்டம்’ என்று இவன் பெயரை மொழிபெயர்த்துப் துபயோகிக்கப்பட்டது. காருகன் என்பதை விட ‘சேனியன்’ என்பது எளிதில் விளங்கும் பதமாயிருத்தலால் பின் யோசனையின் மேல் இதை அப்பயோகிக்க வாயிற்று.

பாட்டம்.—அது வேண்டவதில்லை; இன்னும் இரண்டு சீரையும் சேர்த்துக்கொண்டு என்சீர் என்சீராகவே எழுதி விடவேண்டும்.

ஸ்நேஹி.—மாதர்கள் சிங்கத்தைக் கண்டு பயப்படார்களோ?

ஸ்டீர்லேவிங்.—பயப்படுவார்களென்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது.

பாட்டம்.—தலைவர்களே, மாதர்கள், முன்னிலையில் சிங்கத்தைக் கொண்டு வருவதைப்பற்றி நீங்கள் செவ்வையாய் யோசிக்க வேண்டும்; அது மிகவும் பயங்கரமானது. சிங்கத்தைப் போற் பயங்கரமான காட்டுப்பகுதியே இல்லை. அதனால் எாம் அதற்குத் தக்க சாக்கிரதை செய்யவேண்டும்.

ஸ்நேஹி.—இன்னுமொரு முன்னுரை யெழுதி, அதில் அவன் சிங்கமல்லென்று சொல்லிவிடவேண்டும்.

பாட்டம்.—அஃதென்றி அவன் பெயரையும் சொல்லவேண்டும். அவனுடைய பாதிமுகம் சிங்கத்தின் கழுத்தின் வழியாய் வெளியில் தெரியவேண்டும்; அவன் அதின் வழியாய் அடிதில் வருமாறு பேசவும் வேண்டும். “மாதர்களே” அல்லது “சீருள்ள மாதர்களே, என் விரும்புகிறேன்”, அல்லது “என் வேண்டுகிறேன்” அல்லது “என் பிரார்த்திக்கிறேன்; நீங்கள் பயப்பட வேண்டவதில்லை; கடுங்க வேண்டவதில்லை; உங்களுக்காக என் உயிரைக்கொடுப்பேன். என்னைச் சிங்கமென நினைப்பிராயின் அது எனக்குப் பெருத்தக்கமாயிருக்கும். அப்படிக்கு இல்லை, என் சிங்க மல்லேன்; மற்றவரைப்போல் யானும் ஒரு மனிதனே.” அவ்விடத்தில் அவன் தன் பெயரையும் சொல்லிக் கொள்ள வேண்டும். தான் மூட்டுவேலைக்காரனாக என்று அவர்களுக்கு வெளிப்படையாய் அறிவிக்கவும் வேண்டும்.

கீவிங்ஸ்.—என்று; அப்படியே செய்வோம். இன்னும் இரண்டு கஷ்டமான காரியங்கள் உள்ளன; எாம் ஆடும் அறைக்குள் நிலவைக் கொண்டுவர வேண்டும்; பிரமஸ்ஸும் திஸ்பியும் நிலவிற்குச் சந்திக்கிறார்கள்.

ஸ்நேஹி.—எமது கூத்து எடக்குமன்று இரவில் நிலவுண்டோ?

பாட்டம்.—பஞ்சாங்கம். பஞ்சாங்கம்! அன்று நிலவுண்டோ? பஞ்சாங்கத்தைப் பார்.

கீவிங்ஸ்.—ஆம் உண்டு.

பாட்டம்.—அப்படியானால், எாம் கூத்தாடும் அறையினது சாளரத்தின் ஓர் கதவைத் திறத்துவைப்போம்; அதன் வழியே நிலவு வரும்.

கீவிங்ஸ்.—அப்படிச் செய்யலாம்; அன்றெனின், ஒருவன் ஒரு கட்டுச்சுள்ளியுங் கையுமாய் ஒரு ‘வாந்தரை’ பிடித்துக் கொண்டு ‘நாந்தரன் சத்திரன்’ என்று சொல்லிக்கொண்டு வரவேண்டும். வேறொன்று இருக்கிறது. எாம் ஆடும் அறைக்குள் ஒரு சுவர் வேண்டுமே, அதிலுள்ள துவாரத்தின் வழியாக வன்றோ பிரமஸ்ஸும் திஸ்பியும் பேசிக்கொண்டு கிறாக்கென்று கதைவிற். சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

ஸ்நேஹி.—சுவரைக் கொண்டுவர முடியாது. பாட்டம், என்ன சொல்லுகிறாய்?

பாட்டம்.—யாரோனுமொருவன் சுவர்வெளும் போடவேண்டும்; சுண்ணாம்பையோ, மண்ணும் மண்ணுங்கலத் சாக்கையோ மேலே பூசிக்கொண்டு சுவராக வரவேண்டும்; அதிலுள்ள துவாரத்திற்காகத் தன் வீரல்களை இவ்வாறு காட்டிக்கொண்டும் வரல் வேண்டும். அத்துவாரத்தின் வழியாகவே பிரமஸ்ஸும் திஸ்பியும் பேசிக்கொள்வார்கள்.

கீவிங்ஸ்.—அப்படியானால், எல்லாம் சரியாய் அமைத்து விட்டன. இப்பொழுது எல்லோரும் இருங்கள்; அவரைக்குரிய சம்பாஷணைகளைச் சொல்லிச் சரிபார்த்துக் கொள்ளுங்கள். பிரமஸ், நீ தொடங்கு; சம்பாஷணை முடித்தபின்பு இச்செடி மறைவிற்கு போ; அப்படியே ஒவ்வொருவரும் தத்தம் ஐதிறதிச் சொற்குறிப்பை அ

* சத்திரனில் மாடு முயலோ இருப்பதாக இவ்விடங்களில் வியவகா முள்ளதுபோல், தேசாந்தரங்களில் சத்திரனில் ஒரு கட்டுச் சுன்னியுக்கையுமாய் ஒருமனிதன் காமோடு இருப்பதாக வியவகாரம் உள்ளது.

§-எடகத்தில் ஒவ்வொருவனும் முத்திப் பேசுவான் மேசின் இறத்திச் சொல்லித் தான் பேசத்தொடங்குவதற்கு ஒரு குறிப்பாக ஓபகத்தில் வைத்துக்கொள்வது-வழக்கம்.

டிடேனியா (விழித்த).—எத்த அழகன் என்னை. என் புஷ்ப சயனத்தினின்றும் எழுப்புகிறான்?

பாட்டம்.—(பாடுதல்)

1. கரியமூக் குள்ளவிசைக் குருவியூர்க் குருவியே சரியது மிசைபாடித் திரிவானம் பாடியே.

[என்பால்]

2. குக்கூவென் நிரெயிலே குயிலிசைகேட் போரத மிக்கரும் வசைக்கெதிரா விளம்புமொழி புள தேயோ.

அஃது எத்தனைதான் குக்கூவென்றதும் அது சொல்வது பொய்யென்று மறுத்துச் சொல்ல முயலும் மாத்தருமுண்டோ?

டிடேனியா.—குணமுள்ள மானிடனே, காள் பிரார்த்திக்கின்றேன்; இன்னும் ஒரு முறை பாடுக. உன் தேம் என் காதுக்கு இனிமை யூட்டுகின்றது. உன் இன்னுருவம் என் கண்ணை மயக்குகின்றது. உன் அழகின் வன்மையால் உன்னைக் கண்ணுற்றபொழுதே யான் உன்வச மாடினேன்.

பாட்டம்.—என் அம்மணி, அவ்வாறுவதற்கு சிபாயில்லியெனத் தோற்றுகிறதே, ஆயினும், இக்காலத்தில் ஆசைக்கு விவேகமில்லை; ஆசையைப் விவேகத்தையும் ஒன்றுசேர்க்க எல்லோர் எத்தனிக்கிறதமில்லை. இவ்வாறு பொருள் நிறைந்த வார்த்தைகளைப் பேசுவதன்றிச் சமயம் வந்தால் வேடிக்கையான சித்திரப்பேச்சும் பேசுவேன்.

டிடேனியா.—நீர் அழகு நிறைந்தவர் என்பதன் லி ஞானமும் நிறைந்தவரென்று அறிகிறேன்.

பாட்டம்.—இப்பொழுது இக்காட்டைவிட்டு வெளிப்புறப்படுவதற்கு வேண்டிய ஞானமிருக்குமானால் எனக்குப் பெரும் உபகாரமா யிருக்குமே.

டிடேனியா.—இக்காட்டைவிட்டு நீர் போக விரும்பு வொண்ணாது. உம்மை இவ்விடத்திலேயே இருக்கச் செய்வேன். காள் சாதாரண கத்தர்வி அல்லேன்; என் இராசாங்கத்தில் வசத்தகாலம் எப்பொழுதும் கிடைப்பது நிற்கிறது. உம்மை காள் சேகிக்கின்றேன்; என்னுடன் வாரும்; கத்தர்விக்களை உம் பணிவிடைக்காரராகக் குவேன்; அவர்கள் உமக்குக் கடவினின்றும் வந்திளங்கியையும் கொண்டு வந்து சிகரெப்பா

ர்கள். நீர் காம்பரித்த மலர்ச்சயனத்தி னுறங்க அவர்கள் இனிய தேம் பாடுவார்கள். உமக்கு இம்மானிட வடிவத்தை மாற்றிக் கத்தர்வ வடிவமைப்பேன். *பயற்றம்பூவே! சிலம்பிக்கூடே! பாச்சையோ! கடுகுவினாயே!

[பயற்றம்பூ, சிலம்பிக்கூடு, பாச்சை, கடுகுவினா, வருதல்.]

பயற்றம்பூ.—இதோ சித்தமாயிருக்கிறேன். சிலம்பிக்கூடு.—காணும் அப்படியே.

பாச்சை.—காணும் அப்படியே.

கடுகுவினா.—காணும் அப்படியே.

எல்லோரும்.—கட்டளைப்படி கடக்கக் காத்திருக்கிறோம்.

டிடேனியா.—நீங்கள் இவ்வுத்தமனா உபசரித்து கடக்கவேண்டும். அவர் கண்டு களிக்க அவர்முன் கடனஞ் செய்யுங்கள். அவருக்குத் தேன்கலந்த இனிய கனிவர்க்கங்களால் அருதுட்டுங்கள். அவர் உறங்குகையில் அவர் கண்ணிமைபிற் சத்திரசிரகனம் படாது வண்ணத் திப்பூச்சிக் கிறகால் விசங்கள். அவருக்கு எப்பொழுதும் தலைவணங்கி மரியாதை செய்யுங்கள்.

பயற்றம்பூ.—மானிடோத்தமனோ, வாழ்க.

சிலம்பிக்கூடு.—வாழ்க.

பாச்சை.—வாழ்க.

கடுகுவினா.—வாழ்க.

பாட்டம்.—என் துணிந்து கேட்பதற்கு மன்றிக்கவேண்டும்; நிரம்பக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன்; உமது பெயரென்ன?

சிலம்பிக்கூடு.—சிலம்பிக்கூடு.

பாட்டம்.—சிலம்பிக்கூடே, உமது சேகத்தை யான் வரவாப் பெருக்கிக்கொள்வேன். என் விரல் வெட்டுண்டபொழுது உமது உதவியை காடுவேன். பெருமையுள்ள கனவானே, உமது பெயரென்ன?

பயற்றம்பூ.—பயற்றம்பூ.

* இது Pease blossom என்பதின் மொழிபெயர்ப்பு. முன்னால் இதை பட்டாணிப்பூ என்று மொழி பெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. அதைவிட 'பயற்றம்பூ' என்பதன் பொருளாகும் தெரிந்ததாவதுக்கு மெனது பின்போச்சிவில்பட்டத்தில் அப்படியே திருத்தி உபயோகிக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பாட்டம்.—உமது தாயகிய காய்க்கும் தத்
தையாகிய நெறுக்கும் நான் கேட்கும் விசா
ரித்ததாகச் சொல்லவேண்டும். பயற்றம்புவே,
உமது பழக்கமும் எனக்கு இனி அதிகமாக
வேண்டும். ஐயா, உமது பெயர் யாதோ?

கடுவிலரை.—கடுவிலரை.

பாட்டம்.—ஐயா, உமதுபெயர்ப்பொதுமையை
யான் கன்றாய் அறிவேன்; இராகுதன்போன்ற
மாட்டிணைச்சி உம்மவரில் அநேகரை விழுங்கி
யிருக்கிறது; உம்மவருக்காக நான் எத்தனை
முறையோ கண்ணீர் விட்டிருக்கிறேன்.

புடேன்பா.—வாருங்கள்; கத்தர்விகான், அவ
ரை எனது மரமடர்த்த சேலைக்கு மெள்ள
அவழத்து வாருங்கள்.

(பேர்தல்.)

எஸ். நாராயணசாமி அய்யர், பி. ஏ.

ஹிந்துக்களின் கல்யாணம்.

கொஞ்சங் கவனித்துப் பார்க்கு மிடத்து,
ஹிந்துக்களாகிய நாம் அநேக விதத்தில் காளு
க்கு நான் கல்யாணமடைந்து வருகிறோ மென்று
எளிதில் புலப்படக்கூடும். முற்காலமும் தற்
காலமும் என்னுயிரித்த பெரியோர்களே அவ்
வாறு கூறுகிறார்கள். வாழைக்கடிவாழை எப்
படி கல்யாணமடைகிறதோ, அதுபோல நாமும்
கல்யாணமடைகிறோமென்று அதற்கவர்கள் சமா
தானம் சொல்கின்றார்கள். அவ்வாறு கூறப்
படும் சமாதானத்தால் கல்யாணமடைதற்கு வேண்
டிய சார்பு இயற்கையிலே ஜீவஜடங்கட் கிரு
ப்பதாய் வைத்துக்கொள்ளப்படுகிறது. 'விரு
த்திகுபு' மென்பது ஹிந்துசான்றித்தின் பொ
துசித்தார்த்தம்; அதாவது, ஒருகயிற்றை முறுக்க
முறுக்க முறுக்கேறி ஓர் மட்டில் வந்தவுடன்
மேல் முறுக்கேற முடியாமல் நின்று பிற்பாடு
கொஞ்சங் கொஞ்சமாகப்பின் சுழன்று முறுக்
கயிற்று எதாஸ்திதிக்கு வருகிறதுபோல, பிர
கிருதியில் 'விருத்திகுபு' ஏற்பட்டிருப்ப தனு
சரித்து ஜீவராகிகளும் சரீரசாரம், அருகம்,
உன்மான்ம, மானப்பிரகிருதி முதலியவை சம்
பந்தமாய் ஒரு காலத்தில் விருத்தியடைத்தும்
மற்றொரு காலத்தில் கல்யாணமடைந்து வருமென்
பதாம். இவ்வகை விருத்தி கல்யாணத்தை வெள்

ளைக்கார சாஸ்திரிகளின் சிலருமொப்புக்கொண்
டிருக்கிறார்கள். ஹிந்து மகாத்மா ஒருவாசொல்
லிக்கொடுத்தபடி சிங்னேட் என்பவர் எழுதியிரு
க்கும் பொந்தசார சங்கரத்தில் தற்கால ஹித்
துக்கள் இறங்கும் படியில் அதாவது கல்யாணபடி
யில் இருப்பதாய் எழுதி யிருக்கிறார். இவ்வகை
அபிப்பிராயத்தால் வெளியாவ தென்ன வென்
றால் மேமால் நிவர்த்திக்கமுடியாத இயற்கார
ணத்தால் நாம் கல்யாணமடைகிறோ மென்பதாம்.

மேற்கண்ட சமாதானமானது எல்லாம் அட
க்கி முடிபாக யோசிக்கு மிடத்து அமைபுமென்
றாலும், நிவர்த்தியற்ற இயற்காரணம் புலப்படு
வது முற்றிலும் கம்முடைய ஆதினத்திற்கு
அதிதப்பட்ட சங்கதிகளாலல்ல; சந்தேஹம் கம்
முடைய ஆதினத்திற்குள் அடங்கின காரணங்
கள் மூலத்தான். கமக்குள் கல்யாணத்தி லேயெவது
அநேக அம்சங்கள் சம்மந்தமா யாகையாலும்
அவைகளைப்பற்றிய காரணங்கள் சிலபொதுவா
யும் சில விசேஷமாய் மிருப்பதாலும் ஒவ்
வொரு அம்சத்தையும் பிரத்யேகமாக எடுத்து
அதின் காரணங்களை விவரித்து வருவது உசித
மென்று நினைக்கிறேன்.

சரீரபல கல்யாணம்.

முதலாவது சரீரசார கல்யாணம் அதாவது ஹித்
துக்கள் காளுக்குள்ள பலகல்யாணமடைந்து வரு
கிறார்களென்பதில் சந்தேகமில்லை. இதற்கு முத
லாவது காரணம் வறுமை தான். கமக்குள் லக்ஷ
க்கணக்காக ஜனங்கள் யாதொரு கதியில்லா
மல் இரந்து திரிந்து உணவின்மீ யிடைபூருந்து
நித்த நித்தம் கால்கள் கெஞ்ச அலைந்து வருத்தி
விராதர்மர்ப் பட்டினி கிடக்கிறார்கள்; கோடிச்
கணக்கானவர்கள் ஒருவேளை அனாவேணி ஆ
காரத்துடன் கண்பஞ்சடைத்து காந்தைத்து
கன்னமொட்டி, எனும்புத்தோலுமா யிருக்கிறா
ர்கள். சிலரைப் பார்க்கும்போது ஜீவப்ரேதங்கள்
போல் காண்கிறார்கள். இவ்வாறுள்ள ஜனங்கட்
குள் எவ்வாறு சரீரபலம் இருக்கக்கூடும்.

சென்ற 40, 50 வருஷகாலமாய் கமதுதரைத்
தனத்தார் கைக்கொண்டு வரும் அரசமுறைக
ளால் ஹிந்துக்களுடைய வருமானவழிகள்
குன்றி அவர்கட்குள் வறுமைப் பல்விதத்தில்
விஸ்தாரப்படும் ஆழ்ந்தும் வருகிற தென்றும்
ஹிந்துக்களுடைய தற்கால வறுமை எவ்வள

வோ பயங்கரமா யிருக்கிற தென்றமயிஸ்டர் டிப்பி முதலிய கண்வான்கள் விக்கிதமாக சர்க்கார் ரிபோர்ட்டுகளிலிருந்து காண்பித்திருக்கிறார்கள். கமது துறைத்தனத்தார் கைக்கொண்டு வரும் ராஜதர்மங்கள் எவ்வளவோ சந்த எண்ணத்தோடு கூடினதாக இருந்தாலும், பலன் காம். எடுத்துக்காட்டியபடி காளுக்கு நாள் பெருகிவரும் வறுமையே. துறைத்தனத்தாருடைய ராஜதந்திரங்கள் எவ்வாறிருந்தாலும், ஜனங்களாவது ஒருங்குசேர்ந்த பலவகை முயற்சி செய்தால் நிவர்த்திக்கு வழியுண்டாகும். ஜனங்களும் அவ்வாறு முயல்கிறதில்லை. துறைத்தனத்தாரோ ஜனங்களோ கம்முடைய வறுமையை எவ்வாறு நிவர்த்திக்கக் கூடுமென்று இவ்விடம் யோஜிப்போமாகில் விஷயம் எவ்வளவோ விரியும்.

கமக்குள் தலைக்கு வருஷவரும்படி சராசரி 15 ரூபாய்க்கு கிடைக்கிறது. ஆனால் சில பெரியோர்கள் 27 ரூபாயாக பிரஸ்தாபித்து வருகிறார்கள். என்னால் இயன்ற மட்டிலும் கணக்கிட்டு பார்த்ததில் தலைக்கு 27 ரூபாய் எவ்வாறு வருமென்று தெரியவில்லை. தலைக்கு 27 ரூபாய் யென்பது கனவே யல்லாமல் வேறில்லை. தலைக்கு வருஷவரும்படி 10 ரூபாய் ஆகும்போது ஒருவர்களுக்கு 5 ரூபாய் ஆகிறது. அதாவது ஒருவர் முழுமையும் 5 ரூபாய் கொண்டு ஒருவர் காலத்தள்ளவேண்டி யிருக்கிறது. இவ்வளவு அற்பமுதல் கொண்டு ஜீவிக்கும் ஸ்திரீபுமான்சுக்கு என்ன பல முண்டாகக்கூடும். அவர்கள் மூலம் உண்டாகக்கூடும் சந்ததிக்கும் என்னபலம் இருக்கக்கூடும்?

வருஷமொன்றிற்கு தலைக்கு 10 ரூபாய் வீதம் கிடைக்கப்பட்ட முதல் முழுமையும் ஆகாரத்திற்குச் செலவானால் அந்தமட்டிலாவது திருப்தியுண்டு. ஆனால் அவ்வாறு செலவாகக்கூடாது. மேற்கண்ட சொற்ப வரும்படியில் டம் பத்திற்கும் அனாவசியத்திற்கும் சிலபாகம் போவதுமன்றி, செத்த முதலாகிய பகட்டாடையிலும் ஆபாணத்திலும் சிலபாகம் போகிறது. இதனாலும் வறுமை அதிகப்படுகிறது. ஆபாணஞ் செய்து அணிந்து கொள்ளும் பொருட்டு வா யொறுத்து வயிற்றெறுத்து காற்பசி யரைப்பசி யாற்றிக் காலத்தள்ளுதல் கைகால் செத்து

ஆயிரயடங்கித் தள்ளுதல் தடுமோலி விழும்படி பலவ்ருன்றுகிறது.

பணம் 'மிச்சம்' பிடிக்க வேண்டுமென்ற ஆக்ரோஷமுள்ள சில உஷத்தர்கள் வயிற்றுக்குக் கூடசாப்பிடாமல் அவ்வாறு முயல்கிறார்கள். அதனாலும் தேகம் கடினப்பட்டுப்போகிறது.

கமதுதேசத்தின் சரித்திரத்தை நன்றாய்க் கவனித்த யாவார்க்கும் வீயாழ வட்டத்திற்குக் கொருதலை, அதாவது 12-வருஷத்திற்கு கொருதலை பஞ்சம் வந்து கமது ஜனங்களை ஆட்டி யலைத்து அல்லோலப்படுத்தி விடுகிற தென்று விளங்குகிறது. இப்படி 12-வருஷத்திற்கு ஒரு தரம் வரும். பெரும்பஞ்சத்தைத்தவிர ஆங்காங்கு வருஷத்தோறும் அவ்வதிரைமூன்று வருஷங்கட் கொருதலை வரும் சிறு பஞ்சமும் ஆங்காங்குள்ள ஜனங்களைப் பிடிக்கிறது. பஞ்சகாலங்களில் பட்டினி, பசியாதவும் காலாகரம் அனாயாகர மாகவும், ஒருவேளை யனா வேளையாகவும் காலத்தள்ளி வந்ததினால் உடல் அலைப்புண்ட அநேகர்க்குப்பிணிகள் பிடித்து, மேல் சுபிஷம் வந்தாலும் சக்தி பெறாமல் சித யதீனர்களாகத்திற்கிறார்கள். மச்சிடித்து குச்சாய் முடித்தபின் குச்சுமச்சாகுமா? ஆகாது.

பால் விவாகமும் சரீர பலகூறுத்திற்குக்காரணத்தான். ஆடியிவிட்டவித்தும் அது காண்கிற பெற்ற பிள்ளையும் மேரம் போகாதென்பது, தொன்று தொட்டுள்ள பழமொழி. பூருஷர்க்கு 24-வயசுக்குக்கீழேபிதாஸ்தான்மவாக்கூடாது. தற்காலத்தில் காலகேசுபவழி ரோக்காமல் எப்படியாவது காலகேசுபஞ் செய்யமாட்டோமா வென்ற முட்டமதியால் வரம்பின்றி விவாகஞ்செய்துவிடுகிறார்கள். அதனால் ஆகாரம் வேண்டும் தூதனவாய்கள் பல்குகின்றனவே யல்லாமல், ஆகாரம் தேடக்கூடும் கைகள் உண்டாகக்கூடாது. மட்டிலுமி விவாகம் இல்லாமல் இருக்கும்போது கிடைக்கக் கூடிய ஆகாரமானது அவ்வாறு விவாகம் கேரிட்ட பிற்பாடு தூதனமாய் உண்டாகும் சந்ததிக்கடும் விதம்போல் பங்கு போகிற படியால் ஆகாரக்குறைவிற்கும் அது மிமித்தம் தினத்திற்கும் பலகூறுத்திற்கும் காரணமுண்டாகிறது.

பாலவிவாகத்தாலும் வரம்பு கடந்து தத்தம் இஷ்டப்படியும் கிர்ப்பத்தத்தின் மேல் அவ்வேகமாகவும் செய்யப்படுமீ விவாகத்தாலும் காளுக்குநாள் ஜனத்தொகை விரூத்திப்பட்டு வருமாஸ் வழிகள் கருங்கி வருவதாலும் ஹீந்துக்களுக்கு வறுமை அதிகரித்த பலகூடியமுண்டாகிறது. பால விவாகத்தால் மரத்திரம்ஒருவேளை பலகூடியம் ஏற்படாமல் இருக்கலாம். பாலவிவாகத்தோடு வறுமை சேருமிடத்து பலகூடியம் ஏற்படுவது திண்ணமே.

காம் இப்போது பயப்பட வேண்டியது தற்கால ஜனங்களுடைய பலகூடியமல்ல. அவர்களில் அநேகர் திடகாயம்பெற்று திடமாய்வளர்க்தவர்கள். அவர்கட்குக் கொஞ்சம் பலம் இருப்பது ஆச்சரியமன்று. ஆனால் காளுக்குநாள்உண்டாகிவரும் சத்ததிகனைப்பற்றித் தான் காம் முக்கியமாய் பயப்பட வேண்டியிருக்கிறது. தற்காலம் மாறுபாடுள்ள காலமென்று எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். இக்காலத்தில் பழையதர்மங்களுடைய கடிவாளமும் இல்லை. அன்னியதர்மங்களுடைய சிந்திருத்தமு மில்லை. இதனால் ஜனங்கள் கெட்டுப்போகும்படியான காரணங்கள் அனேகம். கையாணையாலும் பணவசையாலும் உசிதமற்ற விவாகங்கள் பெருகுகின்றன. ஆபரண புஷ்டியும் பணப்புஷ்டியும் பொருத்திய குடும்பத்தில் ஜனித்த சோஞ்சலான வரனுக்கு ஆபரணப் பெருமையும் பணப்பெருமையும் உத்தேசித்துப் பெண்களைக்கொடுக்கிறார்கள். அச்சோஞ்சற் பிள்ளை மூலம் பலமற்ற சோஞ்சற் பிள்ளைகள் பிறக்கின்றன. உபத்தம்பத்தத்தைக் கருதியும் விஸ்தாரமாய் வரக்கூடும் சிர் சிராட்டத்தைக்கருதியும் சோஞ்சற் பெண்களைக் கொள்வதாலும் கல்லும், மணலும் பொருத்திய கரட்டு பூம்பியில் வித்து எவ்வளவு புஷ்டியாய் விழுந்தாலும் பரிதப்படாமல் காண்டு பொசுங்கலா யுண்டாவது போல், பலகூடியமான சத்தி உண்டாகிறது. கையாணை சிமித்தமாகவும் பணவாணை சிமித்தமாகவும் கிழய்ச்சுக்குப் பெண் கொடுக்கிறார்கள். கிழவர்க்கு இரத்தப்பசையில்லாத சமயம் ஜனக்கும் பிள்ளைகள் புலஹினமான பிள்ளைகளாகவே இருக்கவேண்டும். குஷ்டரோகங்களுடைய பெண், பிள்ளைகளைக்கொள்வதாலும் பதாள பிள்ளைகள்

உற்பத்தியாகின்றன. குஷ்டரோகிகளின் சத்திகள் வெகுநாள் நீடிக்கிறதில்லை. சிக்கிரம்மரணத்தால் காலமடைந்து போகிறதென்பது வெகுநாள் அனுபோகத்தின் மேல் ஏற்பட்ட வைத்தியர்களுடைய சிந்தாத்தம். ஆவ்வாறு சத்தி பலக்காமல் சிக்கிரம் காலமடையவேண்டிய காரணம் குஷ்டரோகிகளின் விரியத்திற்குப் பலமில்லை. அதில் புஷ்டியாய் ரோகவிஷமும் கலத்திருக்கிறது. அப்படியிருந்தும் குஷ்டரோகிகளின் பெண் பிள்ளைகளைக் கொள்கிறார்கள். இவ்வகை சம்பத்தம் கூடாதென்று மனுஸ்மிருதியில் சொல்லியிருக்கிறது. அதினால் விளையும் பலன் மேன்மேலும் விரூத்தியடையக்கூடியபழமல்ல; தீயத்தவித்த குஞ்சுருத்துப்போக்கக்கூடிய வியாதிபற்றிய கரண்டபிஞ்சு தான்.

ஆடையாபரணச் செழிப்புள்ள சில பெண்கள் கொஞ்சம் சாப்பிடுவது காகரிகமென்று நினைத்து “வேணுமென்றே” ஆகாரத்தைக்குறைத்துக்கொண்டு தாங்களும் தூர்ப்பலமடைத்து, தங்கள் குழந்தைகள் அதிலும் தூர்ப்பலமாய் ஜனக்கும்படி கடத்து கொள்கிறார்கள். ஒட்டியாணத்தால் இடுப்பு கெடுக்குண்டபெண்கட்கு கெர்ப்பு கலசம் கன்றுவளராமல்தடைபட்டு அதில் உற்பத்தியாகும் சிசு புஷ்டியடைய இடமில்லாமல் ஆரம்பத்திலே கைக்குண்டு தூர்ப்பலமடைகிறது முண்டு. ஆடையாபரணங்கள் அணிந்து குஷாலாய் உலாவித்திரியும் சிசுவர்கள் அலங்காரத்திற்குத் தக்கவண்ணம் அவ்நியில் அனுபோகம் வேண்டுமென்று நினைத்து தாகிவேசிகளைக் கடி வியாதிகள் சம்பாதித்து வீரிய விரயஞ் செய்தபின், அனுப்புக்காற்றாமல் சொத்தமணியாளைச் சேர்வதால் வியாதிகலந்து பலங்குறைத்த சிசுக்கள் தான் ஜனிக்கின்றன. அதிசங்கமத்தால் தேகம் தூர்ப்பலப்பட்டிருக்குங் காலத்தில் தேகத்தில் ஊர்ஜிதமின்றிப்பிணம் போர்கிடத்தாலும், ஆபரணமணிந்து காகரிகம் கொண்டாடும் பெண்களின் கிர்ப்பத்தத்தின் மேலும் மனோதைரிய மில்லாமையாலும் உண்டாகும் பிள்ளைகளும் தூர்ப்பலமே. தாகிவேசிகட்குப் பிறக்கும் சத்ததிகன்பொதுவில் தூர்ப்பலமே.

கடனாலுண்டாகும் கவலையும் தூர்ப்பலத்திற்குக் காரணம். கமது தேசத்தில் கடனில்லாருடும்பங்கள் வெகு சுவர்பம். கம்மவர்களில்

அகேசர் கடன்பாரத்தால் கசக்குண்டு கண் பிதுங்கி உள்ளதெல்லாம் கடன்காரர்க்கு இரையாக்கப்படுங்கூடப் பட்டாவண்ணம்பட்டுக்கவலைப்படுவதால் மெலிவடைந்து துரப்பப்படுகிறார்கள்.

(இன்னும் மரும.)

எஸ். இராமசாமி அய்யர், பி. ஏ., பி. எஸ்.

மயிலேறும் பெருமாள்பிள்ளை,
அவர் உரை.

1. மயிலேறும் பெருமாள்பிள்ளை, பெண்பெய்ருற்ற இவ்வாசிரியர் பாண்டி வளகாட்டிலே திருசெல்வையென்ற ககாத்திலே, வேளாளர் குலத்தில் தாண்டவழர்ந்தீர்ப்பிள்ளை பெண்பவர்க்குப் புத்திரரா யுதித்தவர். இவர் கல்வியறிவொழுக்கங்களிலுளும், குருநிலக்க சங்கமபக்தியினுளும் மிகச் சிறப்புற்றவர். மேலும் இவர் செல்வம், வானாள், அதிகார முதலிய கலங்களிற் கிஞ்சித்துத் தாழ்விலலாமல் விளங்கியிருந்தவர்.

2. இவருடைய மதமோ சைவமதம். இவர் மரபு சித்தார்த்த சைவர் மரபு. இந்தப் புலவர்திலகர் திருக்கைலாசு பரம்புகாத் திருவாவடு துறையாதினத்தைச் சார்ந்த சிஷ்ய வர்க்கங்களிற் சிறந்தவர். மேலும் அவ்வாதினத்திலே அத்தியந்த சிரத்தையும் பிரிய முடையவர். ஆகையினாலே ஆதினத்திற்கு அடிக்கடி வந்து ஞாந்தேசிககாத் தரிசித்துக்கொண்டு போகும் வழக்கமுடையவரா யிருந்தார்.

3. இவரிருத்த காலமோ 17-ம் சதாபத்தின் இறுதியும் 18-ம் சதாபத்தத்தின் தொடக்கமுமாகும். இவர் கவாமிநாத தேசிகருடைய போதகாசிரியராகவேயிவர்க்கு யாம் மேலே கூறிய காலக்கணக்குத் தவறில்லை யென்பது பெறப்பட்டது. எப்படியெனில் விவேகசிந்தாமணி 7-ம் சஞ்சிகையில் வைத்தியநாதநாவலர், சுப்பிரமணிய தீகூத்தி, கவாமிநாத தேசிகராகிய இம்முயரும் ஏககாலத்தவர்களென்று ஸ்தாபித்திருக்கின்றோம். இனிச் கவாமிநாததேசிகர் மதுமயிலேறும்பெருமாள்பிள்ளையினுடைய மாணக்கரென்று காட்டப் புகுவோம். இவ்விஷயமானது, கவாமிநாததேசிகர் தமது இலக்கணக்

கொத்துப் பாயிரத்துள், “தமிழ் வித்தியாருரு வணக்கம்” என்று பெயரிட்டு, ஐந்தாவது விதியாகத்

“திருசெல் வேலி யெனுஞ்சில புரத்தன் றுண்டவ மூர்த்தி தந்தசெத் தமிழ்க்கடல் வாழ்மயி லேறும் பெருமான மகிபதி யிருபத் கமல மென்றனை மேற்கொண் டிலக்கணக் கொத்தெனு தலியம் புலனே.”

யென்று கூறுவதினாலே காட்டப்படுதல்காண்த.

4. இவர்; கவமாகக் காவியங்கள் ஒன்றுத் செய்யாதபோதிலும்,

“கல்லாட் செய்புணுவர் கல்லாட துறுதூல் கல்லாச்சு கத்தில் வந்தித்தருளிச்—சொல்லா மாமதுரை யீசர் மன்றாவந்த கேட்டுமுடி யும் தாமசைத்தார் துறு தாம்.”

என்று பெரும்பான்மையோரார் புகழற் பெற்றதும், “கல்லாடம் படித்தவனோடு மல்லாடப் பட்டாத” என யாவராலுஞ் சிறப்பித்துச் சொல்லப்பட்டதும், துறு அகவல்கள் அடங்கியதுமாகிய இக்கல்லாடத்திற்கு முதன் முப்பத்தேழு அகவல்முழுமையும் உலகத்தார்க்கு எளிதில் விளங்கும் வண்ணம் செவ்விய வுரையொன்று வரைத்தருளினர். மீதமுள்ள அறுபத்து மூன்றகவற்கும் உரைபெழுதுமுன்னர் கம்புலவர்க்கு இறுதிக்காலம் சேரிட்டத தமிழ் கற்பாருடைய துறநிஷ்டமோ அன்றோ?

5. இனிச் கல்லாடவுரையின் மகிமையைச் சற்று எடுத்துத் தெரிக்கப் புகுவாம். இவ்வுரையின்கண் இவருடைய வாசகமெழுதும் ஆற்றலும், சொல்லாட்சித்திறனும், ஆழ்பொருளுணக்கமும், இலக்கணத் தேர்ச்சியும் கங்கு புலப்படுகின்றன. இப்பொழுது தற்காலத்திலே முற்று முணர்ந்தவிட்டதாக மனப்பால் குடித்த காடக கடிக்குஞ் சில போலிப் புலவர்களுடைய உரைகளாகிய பின்மினி போலாது, இக் கல்லாட வுரையோ மலிமேலிட்ட தீயம்போல விளங்குகின்றது. மேலும் *1“வரியன் நனக் குரிய வோர்சிறு கந்தையில் அதன் வடிவத்தே

1. ஆற்றல்=வல்லமை.

2. சொல்லாட்சி=Command of language.

* மீதரை மகாவித்தவர்கள் சபாபதிமுதலியார் வர்கள் சொப்பமெஞ்ஞாற்பாது.

ரியாவண்ணு செல்வர் பலரிடத்துஞ் சென்றிரந்து பெற்றபல வண்ணமுள்ள உயர்த்த ஆடையின் கிழிகளைப் பொதிந்து அது மிகவும் அகன்று நீளுமாறு வைத்துப் பொத்தியபோர்வையாகிய பொத்தைபோலக் கோவைப்பட எழுந்த படாததாயும், சமாளியுமாய் பலராலுஞ் சொல்லற்பெய்தாயும், சில வரிகளிலடங்குவதாயும் ஆழ்த்து துண்ணிய. பொருளை விளக்க மாட்டாததாயு முள்ள தம துணைக்குத் தொல் காப்பியமுதலிய இலக்கணதூற் சூத்திரங்களையும், சிவஞாகசுத்தியார் முதலியஞானுந் செய்யுட்களையும் பல உணராயிரியர்கள் கூறும் பல அரிய உரைகளையும். . . . இடைக்கிடை சேர்த்து இது தமது உரையெனத் தெரியாவண்ணம் பொதிந்து, ஓர் குழத்தை யிடத்துச் செம்மை, கருமை, பொன்மை முதலிய வண்ணங்கிடைத்தவழி அதுவுமோர் ஓவியனைப்போல், யானை குதிரை முதலிய ஆந்தக்கோடை¹ சில சித்திரங்களை யெழுதி அவற்றை அவ்வண்ணங்க ளாற் பண்பளக்கச் செய்தபோது சித்திரத்தியல் புணராதோர் அவற்றைக் கண்டாச்சரியமடை யுமாறுபோல சமாளிய சரங்கன் கண்டு ஆச்சரியமடைபுமபடி² கூறப்படுமுகைள் போலாது, மயிலேறும் பெருமாள்பிள்ளை யவர்கள் தமது உரையின்கண் முன்னோரியற்றியசெய்யுட்களையு முரைகளையும் ஆங்காங்கு சிறிது சிறிது எடுத்துக் கூறதல் முத்துக் கோவைக்குத் தொங்கலாக மாணிக்கம், வயிரம் முதலியவற்றையு பதக்கங்களை யமைக்குமாறுபோலா. கின்றது. கல்லாடமோ மிகச் சிறந்த துலையெ முன்னே குறித்தாமாகவே அந்நகு இத்தகைய கல்லுரை யில்லாதிருப்பின் அதன் கண்ணுள்ள அகவல்களின் பொருளை எஞ்ஞாந்தல் மகா துர்வபம். இவ்வுரையின்ருமை ஏனைய 63 அகவல்களையும் படிக்கும்பொழுதன்றே விளங்கும். கல்லாடத்தின் பொருட் சுவையைப்பற்றி விவரித்தற்கு இது தருணமன்றாதலின் விடுத்தொழிவாம். இவருடைய உரையில் இன்னபாகம் உபயோகமற்றது என்று தள்ளல் முடியாது. இவர்க் இடைப்பிறவா³ லாகக்கொண்டு அநேக அகவல்களின் கஷ்டமான பாகங்களை அர்த்த

புஷ்டி⁴ என்கு தோன்றுமாறு விலக்கண்டு தந்துரைத்தும், துறைகளோடு அகலின் தாற்பரியங்களைப் பொருத்திக் காட்டியு மிருக்கின்றனர். இக்கல்லாட்வுரையைப் படித்து ஆர்த்தித்தல் தமிழ் கற்பார் யாவர்க்கு மிகவு மாவகியகமன்ற தாரியம்.

7. இனி யித்நூற்றாண்டுப் புலவரொருவர் கப்பராய உபாதித்யாயர் என்பார் 37-வது அகவற்குமேல் 60 அகவல்களுக்கு ஏகதேசம் கமது மயிலேறும் பெருமாள்பிள்ளை யுரையைத் தழுவி யுரைசெய்து 'இரண்டையுஞ் சேர்த்துப் பதினேந்த இருபது வருடங்கட்குமுள்ளர் அச்சிட்டிருக்கின்றனர்.' மீதமுள்ள முன்றகவல்களுக்கும் பொருள் தெரிந்திலவாம். இதிலின்று மொருபாகம் விசேஷமாய் திராவிடத்தில் எம். எ. பரீட்சைக்குப் போகிறவர்களுக்குப் பாடமாக சியமிக்கப்பட்டு வருதல் ஆங்கிலம் பயின்ற தமிழ் மாணாக்கர்கட்குத் தெரிந்திருக்கலாம்.

வி. கோ. துரியநாராயணசாஸ்திரி.

—100—

ஆயுள்வேதபாஸ்கரன்.

(219-வது பக்கத்தொடர்ச்சி.)

காலையுமாலையும் ஒவ்வோர் காதமாக வழிபடக்கையில் வழியில் ஒரு விதகு தலையினை எதிர்ப்பட்டான். அவ்விதகு தலையின் எழும்புமுடிய உடம்பினாலும் இருப்பதைக்கண்டு¹ ஏட! விதகுதலையி நீ இப்படி உடல் மெலித்திருப்பதென்ன? என்று கேட்ட, அவன். "சரமி என்னவோ தெரியவில்லை. இந்தச் சமையைத் தாங்கினதுமுதலாகக் கொஞ்சங் கொஞ்சமாய் இளைத்து வருகிறேன்" என்று சொன்னான். அதன்மேல் ஜீவகன் இந்தவிதகு கமையில் ஏதோ அதிசயமிருக்கின்றது என நினைத்து அதனை இருபது பணங்கொடுத்த வரங்கிலுவிழ்த்துப்பார்த்தான்: பார்த்தவளவிலே கமையில் ஒருவகை ஸ்படிக்கல் இருக்கக்கண்டான். அதுவும் ஒருவன்மேல் வைக்கப்பட்டால் அவன் கொண்டுள்ள கோயின் குணங்குறிக்கித் தெற்றென விளக்குவ தொன்றாக இருக்கவே, அவ்விதகு தலையனுக்குப்பின்னும் பத்துப்பணங்கொடுத்த விட்டு அக்கல்வினைக் கைக்கொண்டு சென்றான்.

சிலநாள் வழிபட்டதின் ஒருநாள் வழியிலே ஒரு அரிசிமணியிலே அளவுகாரன் ஒருவன் அளக்குத் தோறும் அளக்குத்தோறும் கையிலுள்ள படியினால் தலையில் சொரித்து கொள்வதைக்கண்டு கெருங்கி,

¹ ஓவியன் = சித்திரமெழுதுவோன். ² ஆழ்கிற.

³ என்னால் பொதுவியல் 5-ம் சூத்திரம்.

“ஐயா! அதன் அப்படி அடிக்கடி சொல்கிறதெனவது?” என்று கேட்ட, அளவுகாரனும் “என்ன வேலையின் சிலகாலம் என் தலையில் தீராத தின வெல்கின்றது” என்று கூறினான். உடனே ஜீவகன் விநாகமையில் கிடத்த கல்லு அவன் தலையிலே வைத்துப் பார்த்தான். தலையினுள்ளே ஒரு பூரன் இருக்கக் கண்டான். கண்டசெய்தியை அளவுகாரனுக்குரைக்க, அவனும் “இவன் ஒரு மகாவைத்தியபண்டைப்போலிருக்கிறது” என்று ஆலோசித்தான். “ஐயா! இதற்கு ஒரு பரிசுரங்கு செய்தால் ஐந்து பண்டக்கொடுக்கிறேன்” என்றான். அவனை ஒரு சாணக்குழியிலிருத்திக் கபாலகிச்சை செய்த பூரனை வெளிப்படுத்தினான். அளவுகாரனும் ஐந்து பண்டத்தை என்னிக்கொடுத்தான். அந்த ஜீவகன் ஆசிரியர் ஆத்திரோயர்க்கு அஞ்சலக் கவியலாய் அனுப்பிவிட்டான்.

அப்பும் சிலநாடிகை கடத்தின்படி வழியில் சில ஒருவனைப் பாடைகட்டித் தூக்கிக்கொண்டு மசான்ரு செல்வதைக் கண்டான். பாடையின்மேல் வளர்த்தி யிருந்தவன் அரோக திடகாத்திராயும் பிண்டபோல் இருப்பதைப் பார்த்து “இவன் யாதோர் கோயிலுல் இறந்தவனாகக் காணப்படவில்லை” என நினைத்தான். எமத்த செல்கின்றவர்களை சிறுத்தி, “ஐயா! இவன் யாவன்? எவ்வளவு பிறந்தான்?” என வினவினான். அவர்களும் “என்ன ஐயா! மயானத்திற்குப்போகும்போது வழி மடக்கிக்கொண்டீர்; இனி யாகவேண்டியபொருள் போம்போம்” என்றார்கள். ஜீவகனும் பின்னும் பரிந்துகேட்க, அவர்களும் “ஐயா! இவன் பேர்போன ஒரு மல்லக்கொட்டி; இன்று காலையில் ஒரு வனோடு மல்லுத்தம் செய்தான். விதிவசத்தால் வீழ்ந்த மூச்சித்தான்” என்று சொல்லிக்கொண்டே சென்றார்கள். ஜீவகன் “ஆனால் சற்றுத்தேடி இறங்குங்கள் பார்ப்போம்” என்ன, அவர்களும் இதே “காலச்சத்திரிய பாம்பு கடியாமற்போகாது” என்பதாய் இவன் நம்புடைய விடாமத் போராடுகின்றான். வைத்தியனோவன்னவோதெரியவில்லை என்று நினைத்துச் சற்று இறங்கிவைத்தார்கள். ஜீவகன் தன்னைப்பின் உள்ள கல்லு அம்மல்லக்கொட்டியின் உடலில் வைத்துப் பார்த்த வயிற்றினுள்ளே குடல் புரண்டிருப்பதைக் கண்டு, அவன்யலில் ஒரு மூச்சிற் குழையவைத்து அதனுள்ளே ஒருவகைக்குரணத்தைப்போட்டு வினாதுன்: குரணமும்உள்ளுள் சென்று குடலைத் தீண்டின மாதத்திரத்திலே குடலும் பழைய நிலைமையை அடைந்தது. அப்போது மல்லக்கொட்டி உறங்கியிருந்தவன் போல எழுந்திருந்தான். கடத்த எல்லாவற்றையுங் கேட்டிருந்த

அந்த மல்லக்கொட்டி ஜீவகனுக்கு தீவரவாசன்கொடுத்தான். ஜீவகன் அதனை முன்போலவே ஆத்திரோயர்க்கு அனுப்பிவிட்டான்.

அப்பமுதற் சென்று யருணையாற்றங் கரையைச் சேர்ந்தனராமாநீழலிலிருந்து இளைப்பாறிக்கொண்டிருந்தான். அப்போது ஆற்றில் நீரோடுகின்ற அழகைப் பார்த்திருக்கையில், ஆற்றவெள்ளத்தில் ஒரு பிணம் பித்திருப்பதைக்கண்டு எழுந்தபார்த்தான். பிணமும் சிரிப்பதாய்த்தோன்ற. அவ்வசியத்தைக் கெருத்திக்காண்போமென்று ஆராய்ந்த பார்த்தையில், பிணத்தின் குதிகால் கரம்பினை ஒரு மீதுண்டு காயிந்தவன் இருத்திக்கொண்டிருந்தது. அது அங்ஙனம் இருக்குத்தோறும் பிணமானது கண்ணிறப்பதும் மூலவதமாகச் சிரிக்கின்ற பாவனைமாகக் காணப்பட்டது. அப்பும் ஜீவகன் வழிகடக்காளி வேசாளியென்னும் பட்டணத்தை அடைந்தான். அங்கு ஒரு ஜெட்டியானவன். மற்போர்புறையில் கண்ணில் ஒரு குத்தினுக் கண்பிறங்கிக் கனவருத்த மடைத்திருந்தான். அதுகண்ட ஜீவகன், “இதற்கென்னசெய்யலாம், இதுமருத்திலாவதல்ல; ஆயுதகிச்சை செய்யோமென்றால் ‘கண்ணே புண்ணே!’ என்றபடி ஆயுதகிச்சையினாலும் எளிதில் சுவதமல்ல. இதனை உபாயத்திலும் தீர்ப்பது திறமையாகும்” என்று யோசித்து, ஆற்றில்கண்ட அதிசயத்தை கிளைவுகொண்டு, அந்த ஜெட்டியைப்படுக்கைவந்து ஆயுதமாய் நடைக்கொண்டு குதிகால்வின் கரம்பினைப்பற்றி வலித்தான். கண்ணும் கண்ணாயிற்று; ஜெட்டியும் தன்னுலியற்ற அளவு தனக்கொடுத்தான். ஜீவகருமாரன் அதனை அப்பதியில் வசிக்கின்ற தன்கிற்றனைக்குக் கொடுத்தான்.

வேசாளியில் வசிக்கும் குடியானவன் ஒருவன் தன்காடில் பூரான்கள் புத்திர பெளத்திரபாரம்பரியமாய்க் குடிக்கொண்டு குட்டிகள் பெருகி கொள்ளாகப் படாபாடுபட்டுக்கொண்டிருந்தான். இவன் ஜீவகனுடைய மருத்தவாய் புலமையைப் பன் சொல்லிக்கொட்டி அவனிடமிருந்து “ஐயா! மருத்தவாய் மன்னே! என்னோயத்தீர்த்தருளில்வேண்டும்” என்று வேண்டினான். ஜீவகன் “இதுவரையில் ஒரு உபதேசத்தின்படியே கிண்கிண்செய்து வந்தேன். இனி என் அறிவினுக்குத் தோன்றுத் தோன்றுமாய் குறையப் பிரயோகங்களைச் செய்வேன்” என்று என்னி, கோய்கொண்டவனை நோக்கி “அப்பா! தழைவேய்ந்த ஒரு குழகைகட்டி அதனுள்ளே கிண்கிண்கம்பளம் ஒன்றை விரித்து வை. அதன்மீயில் ஒரு மத்தளத்தையும் தோடிவந்து வைக்கவேண்டும். குழகையின் அடித்தகையைக் குடேற்றிக்கொண்டுவேண்டும், காண்ப பத்து நாடிகைக்கு நிலைக் கவையருவேன்” என்று சொல்லியனுப்பினான்.

குடியானவனும் வைத்தியன் சொன்னபடியே எல்லாவற்றையுஞ் சித்தஞ்செய்து வைத்தான். ஜீவகனும் அக்குடிசையை அனுதினமாவாயிப்பக்க வைத்துத்தனாயில் தன்னையிதேவியை மத்தனத்தையுமழக்கினை, உடனேபெரிய பூரணது இதுதான் இனவேளிர்க்காலமென்று செவியினின்றும் வெளிப்பட்டது. அதுகண்ட ஜீவகன் சிறிது இறைச்சியைச் செவியாயில் வைத்தான். அதுகண்டபூரான் மீண்டும் உன்ருந்சென்று குஞ்சுருட்டிகள் வாயற்றுடனே பூரப்படுவென்று இறைச்சியில் மொய்த்துக் கொள்ள, உடனே ஜீவகன் அவற்றையெல்லாம் ஒரு கட்டியில் தன்னிடமிடான். குடியானவனும் அதனோடு உபத்திரவ மொழியப்பெற்று உற்சாகக்கொண்டு இஃதுதான் கலிபவன் கொடுத்தான். ஜீவகன் இப்பவத்தைபும் சிற்றன்னைக்குக் கொடுத்தவிட்டான்.

அப்பால் அங்குமின்றும் பேய் இராஜக்கிரகமே சென்றடைத்து தந்தையார் தமையனர்களுடனே அளவளாயிருந்தான். இருக்கும்போது ஒருகால் ஏழைப்பாரப்பான் ஒருவன் கஷ்ட சாத்தியமான கண்ணோயுடன் ஜீவகனிடஞ் சென்று தனக்கு ஒரு பரிசாகத் சொல்லும்படி வேண்டினான். ஜீவகன் அதிசகோபத்துடன் “சாமான்னு அன்னிகண்டிலேகொட்டிக்கொள் போ! போ!” என்றசொல்லியனுப்பினான். கப்பதியாத அந்தப் பாரப்பான் அப்படியே செய்தான். சோத்திர உபத்திரவமும் கிடங்கிடட்டது.

ஜீவகன் இவ்வளவாக வித்தை வித்தையான செய்கைகளைச் செய்து வருகையில், அரசனாகிய பிம்பிசாரன் தலையில் ஒரு கட்டிபூரப்பட்டது. அரசனும் ஆயுள்வேதியர்களுடையதே “மருத்துவத் தலைவர்! என் கிரகம் பூரப்படுகின்ற மருவினைக்காண்பின்; இதற்குச்சிகிச்சை செய்யின்.” எனக்கூறினான். அம்மருத்துவ விபுணர்கள் “மருத்துவப்புவமை சான்ற ஆசிரியர் அகத்தியனாகும் திருப்பாற்கடவில் திருவுடன்தோன்றிய பதவான் தங்குத்திரியர் கண்டு அழுக்காடையத்தக்க ஆயுள்வேதியர் பெருமானாகின்ற ஜீவகருமாரபத்தன் இவ்விருக்கஅடியோங்களை அழைத்த காரணமென்ன? அவனைச் சிறுபிள்ளையென்று இகழ்ந்தீரோ! அவன் ரூபியன்; அகத்தியராதிதோர்ச் சத்திரர்; அடியோங்களுள் எம்போலியுறும் கஷ்டத்திரியர்கள்; அவனைச் சாமானியனுக் என்னுந் தீர். தங்கட்குச் சிகிச்சைசெய்யத்தக்கவன் அவனே எனக்கூறிப்போயினான். அப்போதும் அரசன் “தம்பிற்றம் மக்களறிவுடமை மாநிலத்து மன்னுயிர்த்தெல்லாமினிது” என்பதை நினைத்து ஆலோசித்து ஜீவகனை அழைத்துத் தன்னோயைத்தீர்க்கவேண்டினான்.

ஜீவகருமாரன் அரசனாகிய தன் தந்தையையோக்கி “இத்தக்கட்டியை ஒரு சொற்பொழுதி” கண்டித்து

துவிடுகிறேன், வாருங்கள். காணே என் கையால் உங்களுக்குத் தன்னுமூக்காட்டவேண்டும்” என்று சொல்லி, அரசனை மஞ்சளசாலையில் ஒரு பிடத்தின் மேலிருக்கச் செய்து, கட்டியைப் பழுக்கச்செய்யும் கெட்காய் முதலிய கைகத்தைத் தடவி, அதன்மேல் ஐந்துறுகுடத்தன்னையிர் வார்த்தான். அந்தத்தன்னையிலும் சில ஓடிதிராங்களை ஏற்றிவைத்திருந்தான். இவ்வளவாகக் குடங்குடமாய்த் தன்னையிரச் சொரியா சிற்றையில், கட்டியானது பழுத்து விட்டதை யறிந்து, ஒருவர்க்குத் தெரியாதபடி, ஒரு ரீதியோடு துத்தச் சத்திரஞ்செய்து, சீரையப்பிதக்கி, நீண்டும் முன்போலவே ஐந்துறுகுடத்தன்னையிரக் கெட்டிருந். சத்திரஞ்செய்த வாயும், மூடிக்கொண்டு ஐந்துறு குடத்தன்னையிரையும் வார்ப்பதற்குள்ளர்கச் சதைவளர்த்து மயிரும் முனைத்துவிட்டது. அரசன் இதையெல்லாம் அறிந்தவனல்ல; தலுமுழுக்காட்டியாயிற்றே; இனிமேல்தான் சிகிச்சைகடக்கப்போகிறதென்றெண்ணிக் கொண்டிருந்தான். உடனே ஜீவகன் தகப்பனை உண்ணவேண்டினான். அரசனும் உண்டுகொண்டான் பின்பு, ஜீவகனைக்கொக்கி, “இனி நீ செய்யவேண்டிய சிகிச்சையைச் செய்யலாமே” என்றான். ஜீவகனும் “செய்யவேண்டிய சிகிச்சை யெல்லாம் செய்தாயிற்றே; இன்னும் செய்யவேண்டியதொன்றறியில்லையே” என்றான். அது கேட்ட அரசன் ஆச்சரியமடைந்து அந்தவார்க்கதையை மம்பாதவருய் கட்டி கண்டிருந்த இடத்தைக் கையினால் பல்முறை தடவிப்பார்த்தான். ஒன்றுக்கைப்பட்டவிலை. பின்னும் கம்பிக்கையற்றவருய் கிணக்கண்ணாடியில் தலையைப் பல்முறை திருப்பித்திருப்பிப்பார்த்தான். கட்டியிருந்த இடம் மயிர்முனைத்தக் கிடக்கக் கண்டான். அப்படியும்மனம் கிலகொள்ளாமல் மனைவி முதலான மற்றவர்களை அழைத்துக்கூட்டினான். அவர்களும் கட்டியிருந்தவிடத்தில், மயிரும் முனைத்துப் பழையபடி இருக்கக்கண்ணு அசியலித்தார்க்கள். மத்திரிமார்களும் மன்னனைச்சூழ்திக்கொண்டு ஐயாமன்னவர் மன்னனே!

“தந்தைமக்காற்றுந்நி அவையத்து முத்திரப்பச் செயல்.”

என்னும் கடமையைக் கடைபிடிக்கத்தீர். இவனும்,

“மக்கத்ததைககாற்றுந்நி இவன் தந்தை என்னேற்றான் கொடுவென்றுஞ்சொல்.”

என்பதற்கு எடுத்துக் காட்டாய் ஆயுள்வேத சாக்ரத்தை ஆழ்ந்தண்ட அரிய புலனாகியுனான்” என்று சொல்லி மனமகிழ்த்தார்கள். அரசனும் பிரமாஸ்தத்கொண்டவனாகி “இனி இவனுக்கு ஆயுள்வேதபாஸ்கான் எனப்பட்டிருக்கக்கோன்” என்று சொன்னான்.

அப்போது அந்தகன் ஒருவன் அங்குந்து, "ஓ மன்னவர் பிரானே! மந்திரிமாரர்களே! ஜீவக குமாரன் எனக்குக் கண்டெயிப்ப பித்திதலுள்ளனரே அவனுக்கு ஆயுள்வேதபாஸ்கான் என்னும் பட்டரீதக்கதாரும்? இல்லாவிட்டால் கீழ்க்கள் அவன்மீதுள்ள அன்பினுள் அப்பட்டல் கட்டினீர் என்னுள் குறைமொழிக்கூறக் காமனமுண்டாருமே" என்று கூறினான். கூறக் கேட்ட ஜீவகன், "என்ன ஐயா, கான் உன்னை முன்பின் ஒருபோதும் அறிவாதிருக்க உன் குறையத் தீர்க்கவில்லை என்று சொல்கின்றாயே" என்று கேட்டான். அவ்வந்தகன், "ஐயா! முன்னே ஒரு பார்ப்பாறுக்கு ஒரு வைத்தியன் சொன்னீர்களே, அப்படியே செய்வேன். இன்னும் கண் தெரியவில்லையே" என்று சொன்னான். ஜீவகனும் கண்ணே யென்பதெல்லாம் ஒன்றுதானா? அத்தறுக்க செல்லாம் மருத்தம் ஒன்றுதானோ? கண்ணேயில் ஏதனை விதமான பேதங்களிருக்கின்றன? அதனை இன்னின்னதென வறிந்து அததற்குத் தக்கபடி சிகிச்சை செய்யவேண்டாமா? உன் கண்ணின் கோய் ஒன்று, அத்தப் பிராமணன் கண்ணின் கோய் வேறொன்று. ஆகவே உனக்கு வேறுவகைப்பட்ட சிகிச்சை செய்தல்வேண்டும்" எனக் கூறி, அவனுக்கு அந்நொன்று செய்தான். அவனும் கோய்தீர்த்த "இத்தப் புண்ணியாறுக்கே தரும் ஆயுள்வேத பாஸ்கான்" என்னின்ற பட்டம், இனித்தடையிலை. உடனே கட்டிக்கொள்" என்றான். உடனே ஜீவககுமாரபந்தனை ஓர் யானையின்மீதுருத்தி ஊரீசலம் வரச்செய்து ஆயுள் வேதபாஸ்கான் என விருதுதிப் பட்டம் கட்டினான். இது தீர்த்த.

(இன்னும் வரும்)

நீ. சொல்லகேசவராய முதலியார்.

—:—

நமதுபார்வைக்குவந்த புஸ்தகங்கள்.

மருத்துவ சாஸ்திர சங்கிரகம்.

இந்தால் முன் கவர்ன்மென்டு ஜெனரல் ஆஸ்பத்திரி வைத்தியராய் விருத்த கெட்டு-வி. வரதப்பநாயுடு அவர்களால் தெலுங்கில் இயற்றப்பட்டுத் தமிழில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. மாதர்கனது கெர்ப்போற் பத்திக் காவல்தொட்டுப் பிரஸவமாகும்வரை மாதர்க ணிடத்துக் காணப்படும் குணங்களை விவரித்து அப் போதைக் கப்போது செய்யவேண்டிய பரிசாரங்களைக் கூறுவதல்லாமல், குறு சம்பந்தமான பலவிதா திகள் அவற்றின் குணங்கள் சிகிச்சை முதவியவைகளையும், பிறத்த குழந்தை பாஸ்ப்பாகும் கீங்குமட்டுமே சுகமாயிருக்குவ காவத்திலும் விவாதிக்கவந்தி லும் பரிபாலிக்கும் முறைமைகளையும் பற்றி மிகவும் வலிதான் நடைமில் கூறுகின்றது.

தமிழ் மொழிபெயர்ப்புடன் பதிக்கப்பட்டிருக்கும் காசிக்குவேண்டுமருத்துவம் (Conquest's Midwifery) தமிழில் எழுதப்பட்டிருக்கும் ஐக்காரத நாயுடு அவர்களுடைய 'சந்திரி வைத்திய முநீரி' என்னும் இரண்டு நூல்கள் இத்தாறுக்கு முந்தியவை. இப்போது ஐக்காரத நாயுடு நாயுடு அவர்களால் மேஸ்தர் பால்கனர் (Mr. Falconer) இயற்றியிருக்கும் ஆங்கிலேய மருத்துவதால் தமிழாக்கப்பட்டிருக்கிறது. (இது டப்பிரின் பண்டு கமிட்டியாரின் கோரிக்கையினால் டாக்டர் பரான்பூட் அவர்கள் மூலமாக ஐக்காரத நாயுடு அவர்களைக்கொண்டு மொழிபெயர்க்கப்பட்டிருக்கிறது. இன்னும் அச்சேறவில்லை.) மருத்துவத்தைப் பற்றி ஆங்கிலேய வைத்திய சாஸ்திரத்தை யணுகித்துச் செய்யப்பட்ட வேறு தமிழ் நூல்கள் நாமதிரயாதவைகளை விருக்கலாம்.

'காங்குலெண்டு மருத்தம்' கவர்ன்மென்டாரால் அங்கேரிக்கப்பட்டிருக்கிறது செய்யப்பெற்றது. சந்திரி வைத்திய போதினி செய்தவர் டாக்டர் பாரிசுட்ட கஸ், மொய்தீன் ஷெரிப் என்பவர்கள் போல நமது கதேச வைத்தியத்திலும் பழகி, கதேச வைத்திய சாஸ்திரங்களில் உபயோகமானவைகளைக் கைக்கொண்டு, தமது நூலையிற்றி விருக்கினார். [இங்கிலிஷ் வைத்திய சாசன்கிரகம், பதார்த்தகுண ரத்தாகரம் முதலிய இங்கிலிஷ் சாஸ்திரத்தையுடைய சிகிச்சைச் செய்யப்பட்டிருக்கும், பல தமிழ் வைத்திய நூல்களுக்கு ஆசிரியர் இவரே.] இன்றியமையாத சில இங்கிலிஷ் மருத்துகளுடன் பல கதேச மருத்துகள் சந்திரி வைத்திய போதினியில் எடுத்தாளப்பட்டிருக்கிறார்கள். இதனால், சகல இங்கிலிஷ் மருத்துகளும் சிகிச்சைக்கும் பட்டணவாரிகளே யன்றிக் கிராமவாரிகளும் சில இங்கிலிஷ் மருத்துகள் மாத்திரம் வாங்கி வைத்தைக்கொண்டாக னாலும், அந்நாலிற் கூறியபடி வைத்தியன் செய்வது சலபமாக விருக்கும்.

வரதப்ப நாயுடு அவர்கள் மருத்துவதால் மருத்துவ விஷயத்தை விவரிப்பதில் சந்திரி வைத்திய போதினியினும் மிகவுமேயிரவனது; பிற்பட்ட நூல்களின். இது தானமாகக் கண்ணிப்பிக்கப்பட்ட வைத்திய முறைகளைத் தழுவிவது. தவிராரம்பம் முதல் முடிவுரை வரம் கவனமாகப் பார்வை யிட்டதில், முக்கியமான விஷயங்கள் யாதொன்றும் கூறுது விடப்பட்டதாகக் காணப்படவில்லை. உறும்மருத்துகளும் முறைகளும் அவ்வவ் விவாதிக்கு ஏற்றவைகளாகவும் சிறந்தவைக் காகவும் இருக்கின்றன.

ஆனால் வரும் விவாதிக்கை எதிர்பார்த்தப் பின் வேண்டியிருக்கும் மருத்துகளை முன்னாலே வரக்கி வைக்க யாவாயினும் உத்தேசிப்பார்களானால், அவர்கள் உத்தேசம் கிறையேறுவது கஷ்டமென்பது,

தூவிற்குறித்த மருத்துகளைத் திரட்டி. எழுதினும் உடனே தெளிவாகும். ஆகவே இத்தால் முக்கியமாகப் பட்டணவாசிகளுக்கே யுபயோகமானது. காட்டுப் புறத்தாரும், கசாவாசிகளைப்போலவே, இதில் ஆங்காங்குக் கூறப்பட்டிருக்கும் கசாதா விதிகளையும், விவாதிவளமல் தடுக்கும் முறைகளையும் கைக்கொண்டு பயன்பெறலாம்.

வைத்தியரன்றி மற்றவர்களால் செய்யச் சரத்திப்பட்டாதமுறைகளும் சில சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. உதாரணமாக 29-வது பக்கத்தில் நற்பை இடம் மாறுதலினால் துங்கிப் போதலுக்குச் சொல்லுஞ் சிசிச்சையில் “கருப்பை பின்னுக்கு ஒதுக்கி யிருத்தால் . . . கருப்பையையதாஸ்தானத்தில் தள்ளி வைக்கவேண்டியது” என்றும், 31-ம் பக்கத்தில் “இத்தச்சிச்சையால் கூட ரத்தத்திற்காதபலத்தில் கருப்பையில் பின்டசேஷம் கொஞ்சம்மின் திருக்கும். அத்த மிருதி பின்டத்தைக் கையாலாவது ஆயுதங்கள் வாவது வெளிப்படுத்தி விடவேண்டியது” என்றும் கூறியிருப்பதைப் பார்க்க. இப்பிரயோகங்களை வைத்தியர்களைக்கொண்டு செய்விக்க வேண்டுமென்பதஞ் சொல்லப்பட வில்லை. சாதாரணமாக எல்லாரும் வாசிப்பதற்குப் போகமாகும்படி கம்பாவையில் எழுதப்பட்டிருக்கையில் இப்படிச் சொல்லாமல் விட்டது ஒரு பெருத்தவது.

மருத்தின் அளவுகூறும் அளகை இடங்களில் ஒரு குன்றிமணி ஒரு ‘கிரை’ (Grain) ஐக்குச் சமமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. எமது ரூபசகத்தில், ஒரு குன்றிமணி உத்தேசமாக இரண்டு கிரைனுக்குச் சமமென்று தோன்றுகிறது. மார்பியா (Morphia) முதலிய சில கஞ்சம் மருத்துகளும் இத்தாலிற் கூறப்படுவதனால், ஒரு குன்றிமணியெடை ஒரு ‘கிரையின்’ எடையும் சமமென்பதை நிறுத்தப்பார்க்க பின்பே அம்மருத்துகளை உபயோகித்தல் வேண்டும்.

மருத்தின் அளவு சில இடங்களில் கூறப்பட வில்லை. (3-ம் பக்கம் திட்டிக்கால வலியின் சிசிச்சையைப் பார்க்க.) சில இடத்தில் மருத்து சேர்க்கும் முறை செவ்வையாகக் கூறவில்லை. (28-ம் பக்கத்தில் கிரீமலமான தண்ணீரில் வெள்ளியுப்பு கலக்க வேண்டுமென்று சொல்லியிருப்பதில், கிரீமலமான தண்ணீர் ஆவியாகித் திரும்ப கிரீமிய ஆவியீர் (Distilled water) என்று அத்தமாவது கட்டும். மற்ற கிரீஸ் வெள்ளியுப்புக் கலத்தால் அதன் குணமாறிப்போகுமென்பது ரஸாயன சாஸ்திரமறித்த யாவருக்கும் தெயும்.) குழந்தைகளின் வைத்தியக்கூறு மிடங்களில் பனவயதில் குழந்தைகளுக்கும் மருத்துகளின் அளவு இவ்வளவு இவ்வளவென்று சில சந்தர்ப்பங்களிற் கூறப்பட்டிருக்கிறதே யன்றி, கூறவேண்டு மிடங்களில்லாமல் கூறப்படவில்லை. பன இடங்களில் பல

விதையையுடையவைகளாகப் பலவிதங்கள் வழங்கப்படுகின்றன. சென்னப்பட்டினத்துப் பலம் மூன்று ரூபா எடையும், திருச்செங்கேலிப்பலம் உத்தேசமாக ஐத்தரை ரூபாயெடையும் உன்னவைகள். அப்படியிருக்க, சிலமருத்துகள் இத்தனைபலம் கொடுக்கப்பட வேண்டுமென்று கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அப்பலம் ஒவ்வொன்றும் இத்தனை ரூபா எடையுள்ளதென்று கூறப்பட்டவில்லை.

59-வது பக்கத்தில் கூறிய கார்பாரிக் லோஷனுக்கு எவ்வளவு கார்பாலிக் அளவிட்டும் எவ்வளவுக்கும் சேர்க்கவேண்டுமென்பது தெரியவில்லை.

56, 57-வது பக்கங்களில் “பால்ஜ்வரம்” (Milk fever) என்னும் விபாதினையுபற்றிய குணங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன. அதன் பரிசாரம் கூறப்படவில்லை. சில இடங்களில் அத்தமாதா வாக்கியங்கள் (47-வது பக்கத்தில் வரும் “ரத்தப்பிர வாகத்தினால் கர்ப்பஸ்திரீகள் மூன்றுபங்கு இறந்த போவார்கள்” என்ற வாக்கியம் போன்றவைகள்) காணப்படுகின்றன. இவ்வகையான பிழைகள் இத்தனைத் தமிழில் மொழி பெயர்த்தவ ருடையவைகளாக விருக்கலாம்.

மேற்கூறிய குறைபாடுகளொழிய இத்தல் மிகவும் சிரமமெடுத்த அனுபவமுதிர்ந்த ஆக்கிலேய வைத்தியத்தியத்தேர்ச்சியோடு சேவ ஜெருப்பாகரமாக வேண்டுமென்னும் கோக்கத்தால், எழுதப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால் இத்தாலிற்கூறும் சில மருத்துகள் அவற்றின் அளவு சொற்பமாக அதிகப்பட்டாலும் அபாயம் விளைப்பவையாதலாலும், சிலரண வைத்திய முறைகள், தக்க வைத்தியப்பயிற்சி யில்லாதவர்கள் செய்யத்தகாதவைக ளாதலாலும் இத்தல் முக்கியமாக இக்கிலிஷ் மருத்தலம் இன்ன இன்ன சிறப்புடையது என்று ஜனங்கள் அறிந்த அனுசரிக்கும்படி செய்யப்பட்ட தென்பதையும், தாங்களே (இத்தாலில் கூறும்) சகல வைத்தியமும் செய்துகொள்ளக் கூடாதென்பதையும், ரூபசகத்தில் கலத்து இத்தலை உபயோகித்தல் வேண்டும்.

மஹாராணி.—கதேசபென் கல்விச்சாலைகளிலும் குடும்பங்களிலும் வாசிப்பதற்கு உபயோகமாகும்படி பிரசாரம் செய்யப்பட்டுவரும் மஹாராணி யென்னும் பத்திரிகையின் 5-வது புத்தகம் சேர்த்தியாகக் கட்டப்பட்டது ஒன்றும், பொங்கல் பண்டுகை, புத்தாவுப்பண்டுகை, தீபாவளிப்பண்டுகை, கார்த்திகைப்பண்டுகை முதலிய சந்திவாஷ்டிகாலங்களில் கம்மர்கள் இஷ்டமித்திரபத்த ஜனங்களோடு அளவளவிசோபனஞ் சொல்லிக்கொள்ளவும், வாழ்த்துகள் கூறவும் உபயோகமாகும்படி சேர்த்தியாக கன்னம் தீர்த்த பளபளப்பான புஷ்பங்கள், செழுசெழுகள்,

பக்திகள், பல்லங்கு, வண்டிகள் முதலிய காலவிசேஷத்திற்குத் தக்க கருத்துக்கள் பல சித்திரித்த அழகான சிட்டுக்கள் பலவும் மஹா பார்வைக்கு வரப் பெற்றிருக்கிறோம். கண்ணுக்கழகாய்ச் சிறுவர் மனதைக் கவர்ந்து களிப்பை யுண்டெண்ணத்தக்க இந்நேரத்தியான சிட்டுக்களையும் மேற்கண்ட புல்தகத்தையும் கமக்கு அனுப்பியாய் பறந்துள் வன்பாக் கம்'விஷ்ணுமார்சாரியர் அவர்களுக்கு நாம் மிக்க வந்தனமுள்ளவராய் வருப்பதைத் தெரிவிக்கிறோம். மஹாராணி பென்னும் பத்திரிகை இரண்மொசத்திக்குகொருமுறை பிரசுரிக்கப்பட்டு வருவதாகக் கூறப்படுகிறது. ஆனால் தருத்தூதரவின்மையாலோவெறுவாது காரணத்தாலோ இந்த காலத்திரம்பபடி ஏழாண்டுகள் பிரசுரிக்கப்பட்டு வருவதில்லைபோல நோன்றுகிறது. மஹா முன்னாள் புல்தகம் 1891-1901-ஆண்டுகளில் 1892-ஆம் ஏப்பிரல் மீன் வரையுள்ள ஒரு வருஷத்துச் சஞ்சிகைகள் 6-ம்சேர்த்து ஒன்றாகக் கட்டப்பட்டதாயிருக்கிறது. அதில் முதலாவது பாகம் இரட்டைச்சஞ்சிகைகள் (ஐரண்-ஆகஸ்ட்மொசத்தியவை) சேர்த்து வெளியிடப்பட்டதாகத் தெரிகிறது. இரண்டாவது பாகமும் அப்படியே 3, 4. சஞ்சிகைகள் (அக்டோபர்-டிசெம்பர் மொசத்தியவை) இரண்டும் சேர்த்து ஒன்றாகப் பிரசுரிக்கப்பட்டதாக வருக்கக் காண்கிறோம். பிரசுரிக்கப்பட்டது 5-வது சஞ்சிகையும் ஏப்ரல் மாதத்து 6-வது சஞ்சிகையும் தனித்தனியே வெளியிடப் பட்டவையாகத் தோன்றுகின்றன. இப்பத்திரிகை சரியாக வெளியாய் வருகிறதா என்பதைப் பற்றி அகேசர் கண்ணம்மா இதற்கு முன் விசாரித்திருப்பதால் இது விவரங்களை கம்முன்னாள் புல்தகத்தில் காணப்படும் அடையாளங்களைக்கொண்டு இங்கு விவரிக்கலாயிற்று. இந்த மஹாராணி பென்னும் பத்திரிகை இவ்விவேகசிந்தாமணியின் பக்கங்களில் போல் சஞ்சிகைகள் 24-பக்கங்கள் கொண்டதாகப் பிரசுரிக்கப்பட்டு வருகிறது. இதற்கு வருஷாந்தரதபாந்தவியின் ரூபா-2. மஹா முன்னாள் இப்பத்திரிகையின் 5-வது புல்தகம் 148-பக்கங்களையுடையதாய்ப் பல பண்பண்பான வர்ணபடங்கள் அமைந்தன. அப்பக்கங்களுள் அனேகம் பல சித்திரங்கள் உள்ளவைகள். அவற்றுள் பறவைகள், கீர்வாழ்வன, ஊர்வன, பூச்சிபூச்சுகள் இவை அமைத்த படங்கள் கண்ணுக்கிணியையாக இருப்பதன் தி அச்செத்துக்கீழ்ப்பற்றிக் கூறப்பட்டிருக்கும் சான்றிவிஷயங்களை நன்கு விளக்குவதற்கு மிகவும் உபயோகமாகவருகின்றன. பல சித்திரங்களையும், சரஸ்வதி உண்மைகளும் சிறுவர்க்குரஞ்சிதமான வினோதவிஷயங்களும் நன்றாக ஏழுதப்பட்டிருக்கின்றன. கம்முன்னிருப்பதுபோல் ஒன்றாகக் கட்டடம் செய்த ஒரு வருஷத்துச் சஞ்சிகைகளடங்கிய புல்தகத்தின் விலை ரூபா 2—8—0, சிறுவர் சிறுமிகளுக்கு வெகுமாளம்

கொடுக்க இப்புல்தகம் வெகு நேரத்தியாக அமைந்துள்ளது.

சோபனச்சிட்டுகள்.— மஹா பண்டிகைகாலங்களில் ஒருவருக்கொருவர் அளவளாவிச் சந்தோஷம் கூறிக்கொள்ளவும், சோபனஞ் சொல்லி வாழ்த்துங்கள் கூறவும் ஏற்றவகையாகப் பலவண்ணச் சித்திரப்பட்டங்க ளைமேற் சிட்டுக்களில் தயிழிறும் தெலுங்கிலும் சபகலத்துக்கேற்ற சப்சோபனவார்த்தைகளும் வாழ்த்து வாக்கியங்களும் வரையப்பட்டிருக்கின்றன. அவற்றில் சிலவற்றை இப்பத்திரிகையை வாசிப்போர்க்கு விளங்க இங்கு எடுத்தோர்ப்போம். ஒரு மாதத்தின் விளையில் அழகான பஞ்சவர்ணத்தினி யுட்கார்த்திருப்பதுபோல் நேரத்தியாகச் சித்திரம் தீட்டப்பட்ட ஒரு சிட்டில் "பலவண்ணத்தின்கப்போல், பலரும் குலாவும் சபதினத்தின், நவமிகு சீர் மங்களங்கள், சந்தேகங்கள் பாலிவே!" என்னும் சப சோபனப்பாட்டு வரையப்பட்டிருக்கிறது. புதுவருஷப் பண்டிகைக் குபயோகிக்க இசைத்த இன்னொரு சிட்டில் "புதுவருஷப் பண்டிகை பொருத்தி இனிதோங்கு," என்னும் சபவாழ்த்துக் கூறப்பட்டிருக்கிறது. பொருக்கப்பண்டிகையி லுபயோகிப்பதற்கான இன்னொரு சிட்டில் "தைப்போல் கல்பண்டிகை தழைத்தினிதோங்கு," என்னும் சபவாக்கியம் வரையப்பட்டிருக்கிறது. சரஸ்வதிப் படமெழுதிய இன்னொரு சிட்டில் "பூமகண்டாஷத்ம் பொருத்துமிக்கோனே சேஷமமும் போகமும் முழிக்கு மிக்கோனே." என்னும் மங்களவாக்கியம் வரையப்பட்டிருக்கிறது. கலியாண காலங்களில் சிறுபெண்கள் பிள்ளைகளுக்குச் சோபனஞ்சொல்லித் தூர்த்தி துள்ள் பத்துக்கள் தங்கள் குலபகிள்ளையாக அளிக்க, கலியாணப்பல்லக்கு ஊர்க்கோலம் வருகிறமாதிரியாகச் சித்தரிக்கப்பட்டுப் பின்வரும் சபவாழ்த்துக்கள் கூறப்பட்டிருக்கும் சிட்டுமிகவும் ஏற்றதாகவருக்கும்: "ஆல்போல் தழைத்த அறுகுபோல் வேகோடி, லுங்கில்போல் சித்தம் முடியாமல் வாழ்த்திப்பீர்." இத்தோடு அச்சிட்டின் கீழ்ப்பக்கத்தில் "சபம், சபம், பதினாறும் பெற்று பெருவாழ்வும் வாழ்க," என்னும் சபவாழ்த்து வரையப்பட்டிருக்கிறது. இச்சிட்டுக்கள் வேண்டியவர்கள் மஹாராணி பத்திரிகைப் பாகம்-1-ஆம் வன்பாகம் கிண்டிமார்சாரியர் அவர்களிடம் ரூபாக்கு 16-சிட்டுக்கள் விதிவ் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

தண்ணீர் சொல்லிய தன்வரலாறு.

சிறுவர்க்கென்று சிலகதை ருட்டியுண்ணவும் மற்றவர்களும் ஏழுதவருகின்றனர். விவேகசிந்தாமணியின் 'சிறுவர் பக்கம்' போக, மற்றப்பக்கங்களில் வய

திலும், அறிவிலும் முதிர்க்கதோருக்கு உபயோகமாக பற்பலச் சந்திகளை எழுதியிருக்கிறார்கள். ஆனால், சிறுவர்களுக்கும் பெரியவர்களுக்கும் கவிதைகள் பன்னிக்கூடப் பின்னைகளுக்கு உபயோகமாக ஒருவரும் எழுதவில்லை. அவர்களுக்கு நான் என் அனுபவத்தில் கண்ட சில சம்பவங்களைச் சொல்லுகிறேன். கவனமாய்க் கேளுங்கள்.

கிடுகிடுக்களே! நான் கெட்டாட்களுக்கு முன் என்னுருக்கு அருகிலுள்ள மற்றொரு ஊருக்குப்போய்த் திரும்பி வருகிறபோது புகைவண்டியிற் பிரயாணம் செய்யத்தக்க ரெயில் ஸ்டேஷனுக்குப் போனேன். அங்கு 'மூக்ககட்டி' வாங்கி அமைணி கேட்கவளையில் புகைவண்டி வரவில்லை. ஆதலால் அந்த 'ஸ்டேஷனில்' அங்குமிக்கும் உலாவிக்கொள் முருத்தேன். அப்போது ஸ்டேஷன் ஓரத்தில் யானைத் துதிக்கையைப்போல் ஒன்று என் கண்ணுக்குத் தோன்றியது. அது என்னவென்று கண்டறியும்படி அதன் சமீபத்தில் சென்றேன். சிலையிடங்களில் வைத்திருக்கும் தபால் பெட்டியைப் போன்ற உயரமான உருக்குத் தூணிவிருந்த அந்தத் தோல்துதிக்கை தொங்கிக்கொண்டிருந்தது. அந்தத் துதிக்கை தனியிலிருந்து சொட்டுச் சொட்டாய்த் தண்ணீர் வடிந்தகொண்டிருந்தது. அந்தத் தண்ணீர் எங்கிருந்து வருகிற தென்று சொதித்துப் பார்க்கையில் முன் உறுக்குத் தூணுய்த் தோன்றியது, தண்ணீர் கிரைந்த உயர்ந்த தொட்டியென்றும், அகிலிருந்து தோல்துதிக்கையின் வழியாய்த் தண்ணீர் சொட்டிக்கொண்டிருந்த தென்றும் அறிந்தேன். அப்போது யாரோ ஒருவர் சில வார்த்தைகளை முறுமுறுத்துக்கொண்டிருந்ததை என்ருக்குத் தோன்றிற்று. அப்படி முறுமுறுத்த யாரென்று என்னைச் சுற்றித் திரும்பிப் பார்த்தும் ஒருவரையும் சமீபத்திற் காணேன். என்ருளும் என் செயலில் முறுமுறுப்பு வரவர அதிகமாகவே கேட்டேன். கிறைச்சாலையில் அடைபட்ட ஒருவன் உள்ளிருந்து தன் அவஸ்தைகளைப்பற்றி முறுமுறுத்துக்கொண்டிருப்பதுபோலத் தோன்றிற்று. கண்ணு நீதாளித்துக் கேட்கையில், அது உருக்குத்தொட்டியில் அடைபட்டிருந்த தண்ணீரின் முறுமுறுப்பு என்று திட்டமாய்த் தெரியவந்தது. அது என்ன சொல்லிற்றென்றால்:—

“இதென்ன வாழ்வு! என்னுளும், என் ஆயுள் முழுவதும் இத்தொட்டியில் அடைபட்டிருப்பதில் என்ன கமர்? சுயமாக இருத்தல் கமம் கமம் எனச் சுருதியெல்லாம் சொல்லுகின்றனவாம்!! அகென்ன கமம்! இங்கையான இருட்டறையில் என்னை அடைத்துவைத்திருக்கின்றனர். நான் சர்க்காருக்குவிசேசமாக ஒரு குற்றமும் செய்யவில்லையே. ஐயோ!

என்னை இந்தச் சிறையிலிருந்து விடுவிப்பார்களா? என் மனம்போன போக்கில் போகென். அப்போது என்னை வாய்க்கால் என்பார்கள். செழிப்பான வயல்களுக்கு மத்தியில் எவ்வளவோ சந்தோஷமாய்ச் சாடி ஓடி இடைசபாடி கிடுகிடுகுடன் கூடி விளையாடிக்கொண்டிருப்பேன். அருகிலுள்ள செடி, களின் புதுப்பன்கள் ருணித்து என்னை அன்புடன் முத்தியிடும். பசுளிகள் சந்தோஷத்துடன் கூலிமாமலைகளில் கஷியாய் என்னிடத்தில் வந்து தம் சிறகு களை அமுத்தத் தலையை அழுக்கிக் ருனித்துச் செல்லும். மேலும் உல்லாசமாய் என்மேல் தன்னித் தள்ளிவிடும் மீன்களுடன் சல்லாபமா மிருத்தாதுமே என் பொழுது சந்தோஷமாய்க் கழியுமே! இதெல்லாம் விட்டி ஒன்றுக்கும் உதவாமல், ஒருவேளையும் செய்யாமல் பன்றிபோல் தின்று சோம்பலாயிருக்கும் சில மனிதரைப்போல் இந்த சிறையினால் அடைபட்டிருப்பதில் என்னபயன்? யாரையேனும் பார்க்க முடியுமா? என்னுடன் யாரேனும் சம்பாஷிக்க முடியுமா? என்னை ஓர் உபயோகமில்லாத வஸ்துவென்று உடைத்தோர் கினைத்திருப்பார்களே. என் உபயோகத்தை இவர்களுக்குக் காட்டி ஒரு வழியும் காணேனே. அதையும் அன்றே அடியன் என் தலையில் எழுதிய விதிமோ!!” என்று தன்னையும் தன்னைப்படைத்த கடவுளையும் கொடுத்தகொண்டிருந்தது.

“இதென்ன விபரீதம்! ஐயோ! இந்தத் தண்ணீர் இவ்வளவு அவஸ்தைப் படுகிறதே; இதைச் சிறையினின்றும் விடுவிக்கும் இரக்க சித்தமுன்னவர் ஒரு வருமில்லையா? என நான் கினைத்துக்கொண்டிருக்கையில் “இதோ வந்தேன் வந்தேன்” என்று புகைவண்டி உதும் சத்தத்தால் தன் வரவைத் தெரிவித்துக்கொண்டே ஓடிவந்து என்ரு சமீபமாக நின்றது. நின்றதும் அய்வண்டியிலிருந்து கசித்துணி போர்த்திருந்த ஒரு காட்டித்தனா கிழே குதித்து, அந்தத் தொட்டியிலிருந்து ஒரு குழித் தூணியைத் திருப்பியிட்டுத் தண்ணினைப்பார்த்து “இங்கே விணாந்து வர். உளக்குக் கொஞ்சம் வேலை மிருக்கிறது: சீக்கிரம்!” என்று உத்திரவு செய்வது போல் அண்ணாந்து பார்த்தார். உடனே தண்ணீர் “தங்கம் சித்தம், என் பாக்கியம்” என்று முதலில் அவர் பாதத்தில் விழுந்த மஸ்தகாரம் செய்து, பின் கடைகுவென்று பாய்த்து நீராய் வந்து திரத்திலுள்ள ஒரு தொட்டியினுள் சென்று கின்றது. அந்தத் தொட்டிக்கு அடியில் செங்கல் ருணியில் தீ எரிவதுபோல் கிளக்கரி கவாவித்து எரிந்து கொண்டிருந்தது. அனா கிரியத்தில் அந்தத் தொட்டித் தண்ணீரில் கொதிப்பு உண்டாயிற்று. அப்போது அந்தத் தண்ணீர் பட்டபாட்டை என்ன

ன்று சொல்வேன்! அதை நீனைக்க நீனைக்க அநிகப் பரிதாபமாயிருக்கிறது. அப்போது அது சொன்னதானது: “இதென்ன? என்னை இப்போது வந்துகின்றனர். இரக்கமில்லா மனிதர் என்னைத் திறக்க மனம் கொள்ளாமல் இருக்கின்றனர். அவர் இரக்கக்கடலர்! ஐயோ, இதவ்வாறு இப்போது நான் எப்போதும் பட்டிலில்லை. ஒருநாள் பேதை மடமாதர் சிலர் கூட்டாஞ்சேறு சமைப்பதற்கென்று என்னைப் பாணியில் அடைத்தத் தீயினால் சுட்டுக் காப்பினர். அதுவே என்னைக் கொன்றதுபோலவே இருந்தது. என்றாலும் அவர் அறியாப் பெண்களானதால் பொறுத்திருக்கேன். இதென்ன! அநிலும் பெரிய அவஸையைப் விரும்புகின்றே! ஒழிப்போகவேண்டும்தான் ஒரு ஊரி தறுதக்கவும் வழியில்லை. அப்பப்பா! இக் கொடியைப்போல் கட்டுக்குகளை நான் எங்குக் கண்டதில்லை” — என்று ததரிக் கோர்த்தளித்த அங்குயிற்றும் முட்டியும் ஒன்றும் முடியாமல் தன் பிராணனைவிட்டு ஆவியைப் போகிறது. பரிதாபம்! பரிதாபம்!

தண்ணீர் போக்கிய இந்த ஆவியோவெனில், தண்ணீரைப் பார்த்து அநிகப் பாபேட்டப்போதும், தன்ரு ஏதோ பலரும் சத்தியுயிர்ப்பதாய்க் காட்டியது. தண்ணீரைப்போல் அது! அதுதான் தந்தனிக்கவிலை. ஆனால் சின்னக்கொண்ட நாகம்போல் சித் சித் என்று சிதிக் கோபத்துடன், “என்னை இப்போதுவிடுவீக்கின்றீர்களா, இல்லையா? நான் தண்ணீரைப் போல் வெருகோத்துக்குப் பொறுமையுடன் இருக்கமாட்டேன்! அதைவிட நான் பலசாலி; என்கோபத்தைத் தனிக்க வராதலும் கூடாது. என்முன் வேளியே போகவிடத் தாமதிப்பீர்களாகில், இந்த அளையின் ஆமைப் பூட்டுகளை அளாசொடியில் அடமாக்கி வெளியே போய்விடுவேன்” என்று பயமுறுத்திற்று.

உடனே என் காது செவிபெறும்படி கீச்சு சப்தமாய்க் உச்சல் கேட்டது. நீராவியின் கோபத்தால் உண்டான சத்தமென்று கிணத்தேன். ஆனால் அது சந்தோஷத்தின் மிகுதியால் உண்டானதென்று அப்பால் தெரிந்தது. எப்படியென்றால் நான் முன்சொன்ன தரை இஞ்சின் வண்டியிலிருந்த ஒரு திட்டியவரலைத் திறந்துவிட்டார். அதின் வழியால் நீராவி “தப்பினேம், தப்பினேம்” என்று சத்தமிட்டு வெளிப்பட்டது. அந்தத் திட்டியவரால் உடனே மூடிக்கொண்டது. அப்பால் வேறொரு திட்டியவரால் திறந்தது; அதின் வழியாயும் நீராவி வெருவியசையால் வெளிப்பட்டது. அப்படி வெளியேபோகும் ஆவிக் கம்மா போகாமல் வண்டியின் சக்கரங்களுடன் பொருத்தியிருந்த உருக்குத்தடி யொன்றை விசைகொண்டு தள்ளித் தள்ளிக் சென்றது. உருக்குத்தடி அசையவே, சக்கரங்களும் நகர்ந்தன. வண்டியும்

மெதுவாய் நகர்ந்தது. வண்டி நகர்ந்தபின் தாமதிக் கலாகாதென்று நான் ஒழிப்போய்க் திறந்திருந்த ஓர் வண்டியில் போட்டென ஏறிக்கொண்டேன். அரை கியிஷத்திற்கெல்லாம் இஞ்சின் வண்டியும் அத்துடன் சேர்ந்த வண்டித்தொடரும் எட்டெஷனை விட்டு அப்பால் சென்றது. சற்றுநேரத்தில் அல்லுரும் எங்கள் கண்ணுக்கெட்டாததூரத்தில் மறைந்து போயிற்று. பக்கத்திலிருந்த மாங்கனும் வயல்களும் மாடுகளும் வீடுகளும் எங்களுக்கு எதிர்புக்காய் சிறுசுட்டிப் பறத்தார்போல் பறந்து காணாமற் போயின.

இது இப்படியாக, “இஞ்சின்” வண்டியிலிருந்து விடுபட்ட நீராவியானது வழிப்போக்கரிடத்தில் விடைபெற்றுப் போவதுபோல், எங்கள் வண்டிகளின் ஜன்னல்கள் வழியே எட்டிப்பார்த்துப் பார்த்துப் பின்னடைந்தது. அப்போது ஓர் மூலையில் “விவேகசிந்தாமணி”யென்னும் மாதாந்தரத் தமிழ்ப் பத்திரிகையை வைத்து வாசித்துக்கொண்டிருந்த ஓர் வியாபாரி அந்த நீராவிக் கூட்டத்தைப் பார்த்து, “உங்களுக்கு நான் மெத்த நன்றியறிதல் உள்வையிருக்கிறேன். நான் முன் ஒருவாரத்தில் செய்யக்கூடிய பிரயாணத்தை இப்போது அளாளாவில் முடிப்பது உங்கள் உதவியால்தான்” என்று சொன்னார்.

ஒரு வருஷம் தன் பெற்றோர் முதலியவரையும் பாராமல், சென்னையிலிருக்கும் ஓர் கல்விச்சாலையில் படித்திருந்த கடுவேளில் வீடுமுறையில் தன்னூருக்குப் போய்க்கொண்டிருந்த ஓர் கிறிவன் “நீராவிக் கூட்டங்கள்! உங்களுக்கு நான் வந்தனம் தந்தேன். இன்று சாயந்தரமே என் பெற்றோர் சினேகிதர் முதலிய எல்லாரையும் பார்க்க என்னுக்கு என்னைப் போகச்செய்வீர்களல்லவா!” என்றான்.

உடம்பு மெலிந்த முகம் வெளுத்த இரத்தம் கெட்டு வியாதிப்பட்டு உட்கார முடியாமல் தலை வணமேல் சாய்ந்துகொண்டிருந்த நோயாளி ஒருவன் “என்னை இவ்வளவு சீக்கிரமாய் என் வீட்டிற்கொண்டுவந்து சேர்த்தீர்களே. நீராவித்திரைகளே! உங்களுக்கு நான் என்ன பிரதியுபகாரம் செய்யப் போகிறேன்!” என்று புகழ்ந்த பேசினான்.

இப்புகழ்ச்சியான வந்தன வாசித்ததைக்கேட்டவுடன் நீராவிக்குச் சந்தோஷமுண்டாகி “இப்போதுதான் எனக்குத் திருப்தி; நான் உடம்பு எடுத்ததற்கு உலகத்துக்கு உபயோகமாகக் கொஞ்சம் உழைத்தேன்” என்றசொல்வி ஆனந்தத்தின் மிகுதியால் உயர் உயர் எழும்பிக் குதித்தது. புகழ்வண்டித் தொடரோவெனில், பின்னடைந்த நீராவியைப் பற்றிய எண்ணமேயின்றி வெருவியவாய் ஒழிவிட்டது. நீராவி செய்த உபகாரத்திற்காக அந்தக்குபி

பலர் வந்தனம் கூறிச் சென்றும், அந்நேரவியால் தள்ளுண்ட வண்டியானது சற்று தாமதித்த அந் தற்கு வந்தனம் கூறிச் செல்லாமலும், அதைப்பற்றிய எண்ணமே வில்லாமலும் இடிவீட்டைப் பார்த்த நீராவிக் கு அதிக விசையும் கோபமும் உண்டாவி முகம் கருத்த “பனா! என்றுயிருக்கிறது! இவ்வுல கத்தில் எட்டுக் காரியங்கள் இப்படியே. எவ்வள வோ பரோபகார சிந்தையுடன் நாம் ஒருவருக்கு உபகாரஞ் செய்தும் அவர் நம்மை மறந்துபோவதா யிருக்கிறது. வெகு நேர்த்தி! என்னையன்றி இப் பெரிய வண்டித் தொட்டின் ஓர் அணுவும் அசை யுமா? என் உதவியால் அனைத்தோடிய வண்டிக்கு அப்பால் என்னைத் தொட்டென்ண் காரியயிருக்கி ருது!... தன்னையம் பராட்டமே இவ் வுலகத்தின் ஊனிருப்பதைவிட வேறெங்கேயாவது போய்விடுவது என்று” என்று சொல்லிக்கொண்டு மேல் லோகத்துக்குப் போய்விட்டது.

இதற்கு சமீபத்தில் என்னுடையதால் நான் அங் கே இறங்கினேன். சிறுசிறு நீராவிக் கூட்டங்கள் சில அங்கே வெகு விசைத்துடன் ஒன்றும் பேசா மல் தங்கி யிருந்தன. அவைகளைப் பார்த்த “என் விசைப்படுகிறீர்கள்” நென்ற குகேட்டேன். “பலமு ன்ள பெரிய நீராவிக் கூட்டங்களெல்லாம் எங்களை இங்கே விட்டுவிட்டு மேலே போய்விட்டன. எங்க ளால் உயரமாய்ப் பறக்கமுடியாமல் இங்கே இருக்கி றோம்,” என்றன. அப்போது நான் “பெரியநீராவிக் கூட்டங்கள் எங்கே போய்விட்டன?” என்ற கேட் டேன். “அதோ மேற்கே பொதியுமலை யிருக்கி ரது, அதின் உச்சியில் எங்கள் வாசஸ்தானம். அந் கேதான் போயிருப்பார்கள். எங்களுக்கு அங்ஙனவு உயரமாய்ப் பறக்க சக்தியில்லை. ஆகையால் இங்கே உட்கார்ந்திருக்கிறோம். நானே பொழுதுவியடியும் போது பறியாகவும் மூபெனியாகவும் இப்பூமியின் மேல் விழுந்த நாங்கள் பிராணனை மாய்க்க எண்ணி யிருக்கின்றோம். நாங்கள் இரந்தபொருதபொதியும் எங்கள் சரிசம் பவிரகளுக்கும் புற் பூண்டுகளுக்கும் கொஞ்சம் பிராணதாரகா யிருக்கும். அப்படி உல கத்திற்கு உபயோகமாகும்படியாய் எங்கள் பிராண னையிலெதால் எங்களுக்கு மோஷும் கிடைக்கும்” என்று சொல்லின. இதேகேட்டு அவைகளின் எல் லெண்ணத்தக்கும், பரோபகார சிந்தைக்கும் மெச் சிக்கொண்டு பெரிய நீராவிக் கூட்டங்களைத் தேடிப் போனேன். பெரியமலைச் சாரலில் அவைகள் இறங்கி யிருக்கக்கண்டு அவைகளின் சமீபத்திற் சென் னேன். அப்போது ஒரு மேகம் நிறைவைகளைப் பார்த்து “என் மனஸ்தாபத்துடன் இருக்கின்றீர்கள்? உலகத்தின் இயற்கை மெக்குத் தெரியுமா? உலகத் தோர் தன்னையம் பராட்டியே யிருப்பார். அதனால் எமக்கென்ன?” என்றது. அது கேட்ட மந்திரஞ்

மேகம் “செய்வன்றி யறிபாத மனிதர் இவ்வையகத் தில் மெய்மறந்து திரிநின்றனர். அவர்களுக்கு புத்தி யுண்டாகவேண்டி இத்திராவிட்ட கட்டளைப்படி முன் ‘மாதரும்மரி’ பொழிந்துவந்ததை யொழித்து இப்போது வருஷத்துக்குமுன் நமஸூ பெய்கிறோம், இதையும் அவர்கள் அறியவில்லை. செய்வன்றி யறி யாமலிருப்பது மாதந்திரமோ? உண்டசொற்றுச் சிர ண்டாகுஞ்செய்வது முதலாமிய எத்தனையோ, நீங்கு கள் அயவர்களுக்குச் செய்து வருகின்றார்கள்.” இவர்க ளுக்குக் கலவு நொருவ ரிருக்கிறார் என்பதை உணர்ந்தும்பொருட்டு காமெல்லாம் இப்போதே ஒன்று சேர்ந்த இவர்கள்மேல் கல்மழையாய் படனே இறங்கி இவர்கள் சொர்த்தம் சொர்த்தம் என்று பாலித்து வருகிற வீடுகளையும் காடுகளையும் சம்பாந்தியங்களை யும், நம்மை அயவமித்துச் சென்ற புண்கவண்டியை யும் ஒரு கிமிஷநேரத்தில் உடைத்துத் தகர்த்துவிடுவோமா? அன்றை நமது பந்துக்களெல்லாகையும் ஒன்றுசேர்த்த ஒருமட்டாய்த் தகரையிவாங்கி மறு படியும் ஐவருபமெடுத்துப் பிரளய முண்டாக்கி இத் தன்மாதக்களின் பயிர்வெக்களை அழுகச்செய்து நாச மாக்கி அதன்மூலமாகப் பஞ்சமுண்டாக்குவோமா?” என்றது.

இது கேட்டிருந்த மந்திரஞ் மேகம் வெகு கோப ன்கொண்டே “இந்தப் பாலிகளின் பாவச்செய்கைகளை நாம் பொறுத்திருக்க இருக்க, இவர்கள் அதிகமாகவே பாவம் செய்கிறார்கள். தப்புதழ்ச்சி, தன்னையம் பராட்டமே குணம் இவைகள். அதிகமாகவே விர்த்தியாகின்றன. ஆகையால் பணிக்கட்டிக்கு இருப்பிட மான ‘ஹிமயமலை’ யுச்சியில் காமெல்லாம் சென்று அங்கே பனிக்கட்டி மலையாய் உரைத்து திடனென்று அம்மலையிலிருந்து அப்படியே பாரா பாராகளாக வருவி விழுந்த ஒருமட்டாய் விந்தியமலைவரையி லும் மத்தியிலகப்பட்ட மனிதர், ஜூத்துக்கள், வீடுகள் முதலிய எல்லாவற்றையும் பூமியோடு பூமியாய் அரைத்து அழித்து, அப்பால் விந்தியமலையிலிருக் கும் சமது பந்துக்களையுஞ் சேர்த்துக்கொண்டு மறுபடியும் எழுவீ கண்ணியாகுமரிகளையும் முன்போலவெல் பாழாக்கி விடுவோம். இப்படிச்செய்தால்தான் என் மனம் சாந்தப்படும்” என்றது.

அப்போது மந்திரஞ் மேகம் “ஓ, ஓ, இது சரியல்ல; இப்படிச் செய்தால் கெட்டவர்களுடன் எல் லவர்களும் மாண்டுபோவார்கள், கெட்டவர்கள்மட் டும் சில கப்பல்களில் ஏறி கடல்சுழத்திரத்தக்கு வருவாராயிற், அங்குக்கும் சமதுபட்டாளுக்குச் சொல்லி சுழத்திரத்தன்னைய உரைத்துப்போகச் செய்தால் அந்தக் கப்பல்கள் எங்கும் அசைய வழியில்லாமல் அவைகளிதள்ளுண்டுகளெல்லாம் உணவின் தி ழாண்டு போவார்கள்” என்றது.

இது கேட்புமுக்குத் தந்திரஞ் செய்கும் "இதெல்லாம் என்ன சமசாரம்? வேடிக்கையாய்ப் பேசி விளையாட்டாய்க் காணப்போக்க எண்ணியிருக்கின்றீர்களோ? நல்லது! நல்லது! உலகத்தோர் தன்னையம் பரராட்டினால் காணும் அப்படியே யிருக்கவேண்டுமோ? தருணம் நமக்குக் கேடு செய்ததால், நாளும் அவனுக்குக் கேடுசெய்யவருகின்றமோ? இதென்று மறியினம்". நம் எஜமானுள் கமக்கிட்ட கட்டினையின்படி நாம் "நிஷ்காமிய கர்மம் செய்வோம்" என்றத. அதற்கு மறுமொழியாகத் தந்திரஞ் செய்கும்: "இதென்ன இப்படிச் சொல்லுகிறாய்? நான் தன்னையாரும்போது இவ்விராஜதானியின் எல்லாம் பாக்கவல்லதுமன்ன மனிதர் என்னை ஆகாமலாகப் புதித்தவையென்கிறார். என்னமோ, தன்னை ஜீவன் பிழங்குவேளே அப்படிச் செய்கிறார்கள். அம்மட்டில் சரிதான். ஆனால், கடப்பை ஜில்லாவிற்கு சரிபத்தில சில விடங்களில் இம்மனித பூதங்கள் என்னை விழங்குவதென்றித் தீயினால் கட்டிக் காய்ச்சுகிறார்கள். அப்போது எனக்கு சமக்கக் கூடவில்லை. அதனுல்தான் அவர்களைத் துன்பப்படுத்த வேண்டுமென்பது சொன்னேன்" என்றது. அது கேட்டுமுன் பேசிய மேகம்: "ஓ சொல்வது சரியல்ல. எப்படியென்றால், எல்லா மனிதரும் உன்னைக் கட்டாமல் கடப்பை முதலிய சில இடங்க ளிதுள்ளவர்கள் மட்டும் உன்னை ஏன் கடவேண் டும்? யோசித்துப்பார். ஓயோ யிகடல்லவன்; ஆனால் சகவாச ரோஷத்தால் கெட்டுப் போகிறது. நீ மீடம் சுத்தமாயிருந்தால் உன்னைச் சுகவாக்களா! நீ காலகதியும் மலைகளிலும் அலைத்து திரியும்போது வியாதிக்கொண்ட அனேக துன்பமார்க்குடைய சினே கித்து அவர்களுடன் கலந்து செல்லுகிறாய். அத னுல்தான் உன்னைச் சுகிறார்கள்..." உன்னைத் துன்பப்படுத்த வேண்டுமென்பது அவர்களுடைய கோக் கமல்ல. ஆனால் உன்னுடன் கூடியிருக்கும் துன்ப மார்க்களைக் கொண்டு உன்னைச் சுத்தமாக்க வேண்டு மென்பதோ அவர்களுடைய கருத்து. இதனால் உலகத்தினுள் மனிதரெல்லாம் பிஷும் நல்லவர்க ளென்றும், அவர்கள் செய்கையெல்லாம் நற்செய் கைகளென்றும், நல்லகாரணம் பற்றியே எல்லாச் செய்கைகளும் செய்வார்களென்றும், நான் சொல் லவில்லை. நீ விப்போது சொல்லிக்கொண்டிருக்க தாம்: சரியானதல்லவென்றுதான் நான் சொல்ல வேண்டும்" என்றது.

கிட்டென் பெய்லா மேகங்களும் இப்போது பேசிய
மேகத்தைப்பார்த்து "நீ சொல்வது சரிதான், ஆனால்
எங்களை என்ன செய்யச் சொல்லுகிறாய்?" என்று
கேட்டன. அந்தமேகம்: "நான் சொல்வதைக்கே

ஞங்கன். பரணியிச்சிக்காமனும் பிறிற் குற்றம் நாடா
னும் கல்வையர் பொல்லாதவர் என்று பாறாமதும்,
நன்மையே செய்யவேண்டுமென்பத கமக்கு ஐனமாள்
இட்ட கட்டளை. அப்படியே ஒருகாரியம் செய்வோம்.
அதோ பாரங்கன். பயிர்வகைககனெல்லாம் தண்ணீ
ரில்லாமல் காடியிருக்கின்றன. கோடலின் வரட்சி
யால் விளைதகனிலும் தருத் ஊற்ற இல்லாமல், கல
லையால் தண்ணீர் இழம்ப்பதத விட்டி கருவிகக் ஏற்
பத்தில் விளிர் பட்டடைகன்க்கட்ட. வேர்க்கெடொட்ட
பக்ல் முழுவதும் இறாத்தும் ஊர்கதா பாத்நிகளும்
இன்னும் கணையலில்ல. புழ்ப்புண்ககனெல்லாம் தாய்
முக்ககாளுத பீண்டிபேய் மழையை யெதிர்பார்த்
திருக்கின்றன. பெரிய மரங்களும் வெயிலின் கொட
ரத்தால் பட்டுப்போகின்றனகென்றால் புழ்ப்புண்கக
உலர்ந்து போவதற்குச் சொல்லவும் வேண்டுமோ?
-ஆகையால், இனககளுக்கதேவதத உபகாரம் செய்ய
கொடுப்போம்," என்றத.

உடனே மேகங்கெல்லாம் ஆகாயத்தில் பரவி
திகழ்விப்பமாறான சூரியமிரண்டங்கைமறைத்துப்பயிர்
கனங்கும் புத்தகைகளுக்கும் குடைபிடித்தது போல்
சூரிந்த மிழங்கெகெடுத்தன. இதனால் பூப்பூண்டு
ரும் பயிர்க்கும் வெகு தன் றியியித்துடன்மேகங்கை
ஏரெடுத்த பார்ந்தது புள்ளியிப்புக்கொண்டன. புற
பங்கள் சத்தோஷமாய் மலர்ந்தன. இதைப்பார்த்த
வுடன் மேகங்களுக்கு அவைகள் மேல் இரக்க முண்
டாகி மழைத்துவிடுகாக்க மாறி அவைகள்மேல் இறங்
கின. சூரியன் தன்கொடுமைமையைக் காட்டி மேகத்
தைப்பும் மழையைப்பயி சிறைச்செய்ய மியோசைப்பட்
டும் முடியாததால் கோபங்கொண்டே கச்சித்த இடி
புண்டாக்கினான். மழையோ அதற்கு அஞ்சவில்லை.
கிவ்ஞசிரி மழைபெப்தது. கிருஷிகர் 'இந்த நாடம்
பூழ்ப்போதம்' என்றனர். தவனைகள் ஒன்று சேர்ந்த
'குறவை' பிட்டன. நீர்வாத்துக்கள் மழைத்தன்னீ
ரி வி மூழ்கி மூழ்கி விழையாதுக்கொன்றுருந்தன. காக்
வைகள் எல்லாம் தங்கள் தங்கள் கிறகுனை உதறி
உலர்ந்திக்கொண்டே. கா-காவென இங்கும் அங்கும்
ஒடித்திரிந்தன; குளங்களிலிருந்து ஓடைகளில் ஏறி
ந்த ஏறியென்று கிறபீன்கள் ஓடைகளில் மறைத்
தன்னீர் குறைத்தபோக நீந்திப்போக முடியாமல்
அழங்கெகி நின்றுபோயின; அவைகளைக்காக்கைகள்
தம் இதைத்தக் உவியழைத்த எல்லாம் பம்பிட்டித்
தின்பத வெருவினோதமாயிருந்தது. மனிதர் புரு
சைப்பயிர்வன் விதைக்கும் பொருட்டிக் கூட்டங்கட்
டமாய் மாகனை யோடந்தக்கொண்டு கலப்பைகளைச்
சுத்த சென்றார்கள். இப்படியாவ் எப்போந்தா
கும் கிரம்பவும் சத்தோஷமுண்டாயிருந்தது.

பூமியில், விழுந்த மழைத்துளிகளோடுவெனில்; அ
னேகம் ஒன்று சேர்ந்து சிறு சிறு ஊற்றுக்களாகி

* இதைப் பாதையில் எல்லாருமே கையாடும்படியாக மாற்றும் நடவடிக்கை எடுக்கப்படும்.

ஒழுங். மண்ணின்மேல்உள்ள அழுக்கும் அசம்பியமும்
கரைந்த சந்தமாயிற்று; கல்வினுள் வசிக்கும் தேரை
குஞ் ஜீவன்வந்தது. சில ஊற்றுக்கள் மண்ணினையும்
சுற்றிவளவுகளில் இறங்கியும் கிணறுகளில் ஊற்றுக்கள்
களுக்குச் சென்றன. பலஊற்றுக்கள் ஒன்றுசேர்ந்து
சிறு இடைபாயின. இங்கோடையின் ஓரத்திலிருந்
தும் செடி கொடிகள் செழுப்படைந்தன. ஒடையா
னது சில நீரோகைச் சுற்றியோடி வருவதை நான்
பார்க்கும்போது, ஒழுங்கான அது மறைந்தும், ஒரு
வேளை காணப்படும் ஒழுவருவதால் அது 'கண்ணு
மூச்சு' விளையாவதுபோலிருந்தது. முன் தொடடியில்
அடைபட்டிருந்தபோது தண்ணீர் சொன்னது
போல் புடிப்பங்கள் அங்கோடையை மூத்தமிட்டன.
பக்கின் தங்கள் பேடுகளுடன் மறுபாட்டு எலியில்
அங்கோடைக்குச்சென்று சிறகுக்கை யடித்துக்கொ
ண்டு சத்தோஷமாய்க் குளித்தன. ஒடையும் இப்படி
உல்லாசமாய் நடந்துவரும்போது, சமீபத்தில் மற்
றொரு ஒடைவருவதைக்கண்டு "தங்காலத்து ஜனங்
கள் ஒற்றுமையிறுதுண்டாகும் பயனை அறியவில்லை;
நாம் நம்பினாத்துடன் சேர்த்திருக்கோமானால் எமக்கு
அநிக பலம் உண்டாகும்" என்று நினைத்து அதனு
டன் சேர்ந்து வாய்க்கால் ஆயிற்று. அதில் அனேக
ஜனங்கள் ஸாணைய்பண்ணி தாகத்திற்குத் தண்ணீர்
எடுத்துப்போக சிலர் அதில் தள்ளி விளையாடும்
மீன்களை வளை வீசிப் பிடித்துப் போவதையும் பார்த்
தேன்.

சற்றுதரம் இத்தக்கால்வாய் சென்றவுடன் அங்
கே ஒரு பள்ளத்தாக்கு இருந்தது. அதில்வாய்க்கால்
சென்று மிறக்க அது குளம் ஆயிற்று. கோடைகால
த்துக்கு தாகத்துக்கு உபயோகிக்கும் இத்தண்ணீரில்
அனேக ஜனங்கள் 'கால்குழி' அழுத்து வந்திரங்
களைத் துவைத்துள்ளானம் பண்ணி அசம்பியப்படுத்
திக்கொண்டிருந்தார்கள். அப்போது அந்தத் தண்
னீர் "ஐயோ! என் சத்தோஷமாசக்யேச்சையாய்க்
காலத்திப்பி உபயோகப்படுமொருட்டு இவ்விடத்தில்
அடைபட்டிருப்பதை உணராமல், இவர்கள் இப்படி
யென்னை அசம்பியப்படுத்தினார்களே! வர் வர இங்
வித்துக்கள் தங்கள் 'மறுதர்மசாஸ்திரத்'தையும் மற
த்துப்போனார்களோ! என் ஒடிக்கொண்டிருக்கும்
பொழுது ஒருவேளை என்னை அசத்தப்படுத்தினதும
போகிறதென்னலாம். நான் ஓரிடத்துக்கு விலையடை
ந்தபின் என்மேல் துப்புவதும், அழுக்கு வயிற்றிடுக்க
னைப்போடுவதும் மெத்த அநீதியுள்ளதோ? இவர்களுக்கு
எப்போது நான் புத்திவருமோ, காரயனா!" என்று
யிக உருத்தத்தடன் கிலோப்பட்டுக் கொண்டுருந்
தையிலும், சில பள்ளர் வந்து குளத்தின் மையையத்
பிடித்திடவே "நன்ற, நன்று; பயிர்களுக்கு மத்தி

யில் சத்தோஷமாய்ப் பாய்ந்து விளையாடலாம்"
என்று சொல்லிக்கொண்டு, தண்ணீர் ஓடிற்று;

இப்படி வயங்களுக்கு உடேபோன ஒடை வயல்
களில் பாய்த்தப்போது, முன் தான் விட்டுப்பிடுந்
தால்ய்க்கால், அருகில்வர, சம்பத்துடைமலர் தம்மி
னத்தாரில் வறுமையடைந்திருப்பவர்களைக்கண்ணெ
டுத்தும் பாராமல் தள்ளிவிடுவதுபோலல்லாமல், அது
தன்னுடன் சேர்த்துக்கொண்டது. கொஞ்ச் கோத்
தில் வாய்க்கால் சற்று தூரம் சென்றவுடன், அங்கு
ஒர் அனை சட்டியிருக்கக்கண்டு, அது தால் தூற்றும்
யத்திரத்தின் சக்கரத்தைச் சுற்றுவதற்காகச் செய்திரு
ந்த தந்திரமொன்ற 'தெரிந்த' அந்தச் சக்கரத்தின்
மேல்பாய்ந்து தண்ணீர் சற்றி இயந்திரத்தை ஒட்டுவி
த்து அனேகமாயிரம் ஜனங்கள் செய்யும் வேலையைத்
தானேசெய்துமுடித்து அப்பால் அங்குதியேவிரைந்
தாய்க்கொண்டிருக்கையில் இன்னொரு கால்வா
யைக்கண்டது. இரண்டு கால்வாய்களும் சிறையாய்க்
சேர்ந்து நதியாகி, "இப்போது மனிதருக்கேதாவது
உபகாரம் செய்யலாமா" வென யோசித்தது. அக்கே
காலுவிதமான சாக்குகளை ஒருவரிலிருந்து மற்றொரு
வருக்குக்கொண்டு போவதற்காகச் செய்யப்பட்ட
பெரிய கப்பல்கள் பாய்விடுத்த சிற்பணதப்பார்த்து,
அக்கப்பல்களை சகமத்து சென்று திரும்பவும் அவை
கள் இருப்பிடம்சேர்த்தபின், அவ்வழியாய்ப் போய்க்
கொண்டேயிருந்தது. ஒருநாள் சற்றுக் கவனமின்றமாய்க்
கொஞ்ச தூரம்போகவே வழிதெரியாமல் தடுமாறி
சுழந்திரத்தில் விழுந்து விட்டது.

ஐயோ! பாவம்! ஜனங்களுக்கு இவ்வளவு பிரயோ
ஜனமாயிருந்த கதியின் தெதியிப்படியாயித்தே யென்
னும் திக்கத்தடன் நான் என் விட்டுக்கு வந்தேசேர்
தேன். அதன்பின் சில நாட்கழித்துப் பாயப்பார்த்து
தும், சமுத்திரத்தில் விழுந்ததிருப்பக்கரைபேறப்
பார்க்கவில்லை. ஆனால் அங்குசின்னவர்களில் ஒருவர்
"சூரியன் வித்தைசெய்வதில்கெட்டிக்காரன்; அவன்
சமுத்திரத்தில் விழுந்த கதியைப் புலக்காற்றாடன்
மேகங்களிலேறி மலைகளுக்குக் கொண்டோடுகி
றான்" என்றார். "அப்படியானால் எங்கள் ஊர்க்குத்
தெரியவில்லையே," என்று சொன்னேன். அதற்கு
அவர் "கீழ்வீட்டில் ஒரு பாத்திரம் நிறையத் தண்ணீர்
வார்த்த சூரியனுக்கு முன்பாக வைத்திரு; சில
நாள் சென்றபின் சூரியன் செய்யும் வித்தை உனக்
குத்தெரியும்" என்று சொன்னார். அவர் சொன்னப
டியே வைத்தேன். ஒரு வாரத்தில், பாத்திரத்தில்
தண்ணீரே இல்லை. அது எப்படி காணும் போயித்
தென்றும் எனக்குத் தெரியவில்லை.

கிணைதிருக்கே! நீங்கள் சொல்லமாட்டீர்களா?

உங்கள் அன்புள்ள,

முத்தினா.

சி று வ ரீ க் க ர ன ப க் க ம்.

[விவேக சிந்தாமணியை வாசிக்கும் சிறுவர் சிறுமிகளுக்காக எழுதப்பட்டது.]

எனது சின்னஞ்சிறு சேசரீரே! இந்தவிஷயம் நமது பக்கத்துக்கொழுத நம் தாதாவும், தட்டியன்னுமும் முன்வந்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் மெக்கு பழைய சிகேதிரர்களாதலால் அவர்கள் எழுதியிருப்பதைப் பற்றி நான் ஒன்றும் உங்களுக்கு சொல்லத் தேவையில்லை. ஆனால் உங்களோடு வேறு விஷயமாக ஒரு வார்த்தைசொல்ல வேண்டியிருக்கிறது. இந்தமாதத்து விவேகசிந்தாமணியில் 'முத்தவீணை' என்னும் ஒரு பெரிய தோழர் 'பன்னிக்கூடத்துப் பின்னைகளுக்கு உபயோகமாக' 'நன்னீர்' சொல்லிய நன் வாலாறு' என்று ஒரு விவோதமான சங்கதி பெழுதியிருக்கிறார். அந்தவிஷயம் இந்தப் பக்கத்துக்கு முன்னால் அச்சிடப்பட்டிருக்கிறது பாருங்கள். நான் உங்களை மறைமுகம்போதெல்லாம் 'என் சின்னஞ்சிறு சேசரீரே' என்று அழைப்பதால் நீங்களெல்லாரும் 'சிறுகுஞ்சுகள்' என்று நினைத்து அவர் அதிலடங்கிய சாஸ்திர மர்மங்கள் உங்களுக்கு அர்த்தமாகாதென்று 'பன்னிக்கூடப் பின்னைகளுக்கு' என்று பிரதீதியெனமாக எடுத்துக்கறி 'எழுதியிருக்கிறார். மெக்குப் பன்னிக்கூடத்தில் பழப்பவர்கள் இல்லையோபோது! அவர் பெரிய பன்னிக்கூடத்தில் பழக்கிறவர்களைச் சுட்டிச் சொல்லியிருக்கலாம். எப்படியிருந்தாலும் இருக்கட்டும்; இதைவாசிக்கும் நீங்கள் அந்த விஷயத்தையும் வாசித்துப் பார்க்கவேண்டுமென்று சொல்லவே வந்தேன். உங்கள் மாயாண்டி.

நமது தாதா சொல்லும் கதைகள்.

பின்னைகளே! பெண்மணிகளே!

இன்றைக்கு எந்தநகை முதல்முதல் பன்னிக்கூடப்போன சங்கதிகளைச் சொல்ல இருந்தேன். இது கார்த்திகை மாசமாய் இருப்பதனால் கனமழை பெய்தால் வெளியில் உங்களை இட்டுக்கொண்டே உலாவிய போகலாம். கல்ல வேடிக்கைகளைக் கூட்டலாம் என்றும் நினைத்திருந்தேன். மழை பெய்யாமல் வெளுத்துப் போய்விட்டது. பயிர் பச்சைகளெல்லாம் வதங்கி இருக்கின்றன. கார்த்தம்விஷக்கார்த்து இருக்கிறது. ஆகையால் இங்கே வாருங்கள். இந்தத் திண்ணையின் மேல் வரிசையாக உட்காருங்கள். இப்போது சாயரங்கை ஆகையால் உங்களுக்குத் ருளிர் எடுக்குமோ? ஆனாலும் என்

ள? இந்தப் பதொவைத் தொங்க விடுகிறேன். ருளிற்றுக்கு அடைப்பாக இருக்கும். எனக்குக் கொஞ்சம் சலதோஷமா. யிருப்பதால் அதற்காகக்கொஞ்சம் அவல் சம்பாதித்து வைத்திருக்கிறேன். உங்களுக்குக் கொஞ்சம் கொஞ்சம் தருகிறேன். அதைச் சாப்பிட்டுக்கொண்டே கதை சொல்லுகிறேன் கேளுங்கள்.

ஒரு ஊரிலே ஒருகுடியானவன் இருந்தான். அந்த லூரிலே ஒருவருவும் மழையில்லாமல் மானங்காபுத்து போகவே தரையுங்காய்த்துப் போய்ப்பயிர் பச்சை ஒன்றும் விளையாமல் கூடாமகாலமாய் அன்னப்பிடி வெல்லப்படியாய் விட்டது. அப்போது அந்தக் குடியானவன், தன் வீட்டில், மூன்று வருஷத்திய பழம் கேழ்வரகின் உழையன்றி, வேறொன்றும் கிடைக்காமல் சஞ்சலப்படும்போது, ஒருநாள், "இந்த இழவு கூழை எத்தனை நாளைக்கு இப்படி உப்பிற்குக் கூட வழியில்லாமல் குடித்துத் தொலைக்கிறது" என்று என்னி, "மாமியார் வீட்டிற்காணும் போனால், நாலுநாளைக்கு கல்லபடியே பருப்பும் செய்யும், பாலுந்தயிரும், காயுந்தயிரும், பண்டும் பலகாடிமூலாக, விதம்விதமாய் வேலைக்கொரு மாதிரியாகச் சாப்பிட்டு வரலாமே" என்று நினைத்துப் புறப்பட்டுப்போனான். மாமியார் வீட்டில் அப்போது தான் புதுக்கேழ்வரகு விளைந்து அறுவடையாகி உலர்ந்து கொண்டிருந்தது. மருமகனைக் கண்டவுடனே, மாமியார் அந்தப் புதுக்கேழ்வரகைக் குத்தி நோம்பித் தான்றி, எந்திரத்தி விட்டதாத்து, கல்ல பச்சரிசி கொம்பைக் கூடே கலந்து, வெகு கோத்தியாகக் கூழாக்கிக் காயையில் மோர் விட்டுக் கொடுத்தான். பல்லில் களிமொத்தை சமைத்துக் கொடுத்தான். இரவில் கல்ல வெல்லம் கலந்து அதிமாதிரியமான அடையாகத் தட்டிக்கொடுத்தான். அதைக்கண்டு, அந்த மருமகன், அந்த அடையைக் கூடத்தின் ஓவிலே வைத்து, அதை மும் முறை கற்றிவந்து "ஓ! கேழ்வரகே! கேழ்வரகே! உன்னுடைய பெருமையே பெருமை. இன்று காலையில் நீராகாரமாக இருந்தாய்: இன்று பகலில் இலிக்கார மடைந்தனை: இன்றிரவிலே சக்காராக மாமியேன். ஆ! ஆ! உன்னுடைய சக்தியே சக்தி!" என்று புதுத்தினனும்.

கேட்டார்களோ! இரண்டுமூன்று வருஷமாய் மழையில்லாமல் மானம் காய்த்தபோன படியால் உங்களுடைய அண்ணன் மார்கள் இப்பொழுது தங்கள் மாமியார் வீட்டுக்குப் போனால் நீராகாரமான கேழ்வரகு கிடைப்பது கூடக் கஷ்டந்தான். அது கிடக்கட்டும், இப்பொழுது 5-மணி தானே ஆகிறது. இன்னும் பொழுது இருக்கிறதே. ஒருவன் தன்னுடைய பிள்ளைகளின் குணத்தையதற்கக் கண்டறிந்த விசேஷமான கதையொன்று சொல்லுகிறேன். பேசாமல் இருங்கள்.

ஒரு செல்வனின் தனக்குத்தள்ளாமெ மேவிட்ட படியினாலே சாகுங்காலம் சமீபிப்பதை யறிந்து தன்னுடைய கொத்துக்களையெல்லாம் தன் பிள்ளைகள் மூவருக்கும் பங்கிட்டுக் கொடுத்துவிட்டு ஒரு வயா மோதிரத்தை மாத்திரம் கையிற் வைத்துக்கொண்டு அம் மூவரையும் அழைத்து “என்னுடைய அருமை மைத்தர்களே! இன்று முதல் மூன்று மாதத்திற்குள்ளாக உங்கள்மூவரில் எவனொருவன் பெருந்தன்மையான ஒருவராயிடு செய்கொடுநே அவனுக்கு இந்த மோதிரத்தைக் கொடுக்கப் போகிறேன்” என்று சொன்னான். மூன்றுமாதம் கழித்து முதல் குமாரன் ஒருவன் தகப்பனிடம் வந்து “அன்னா! கொஞ்சகாளைக்கு முன்னே முகமறியாத ஒருவன் என் கையில் பற்றுச்சீட்டு ஒன்றும் பெற்றுக் கொள்ளாமலே ஒரு பன்னாடிப்பைக் கொடுத்து வைத்தான். அவன் மறுபடியும் வந்து கேட்டபோது, அவன் கொடுத்து வைத்ததைக் கொடுத்தது கொடுத்தபடியே அவன் கையில் ஒப்பித்தேன். அதற்காக அவன் ஆகத்தக் கொண்டு எனக்கு ஒரு வெகுமானஞ்செய்யவந்தான். கான் அந்த வெகுமானத்தையும் வேண்டா மென்று மறுத்துவிட்டேன்.” என்று சொன்னான், தகப்பன் “நீ செய்வது கியாயமான காரியம்” என்றான்.

இரண்டாவது பிள்ளை “தகப்பனாரே! கான் ஒரு ஏரிக்கரையின்மேலே போய்க்கொண்டிருக்கும்போது ஒரு குழந்தை அந்த ஏரியிலே தவறி விழுந்த விட்டது. அப்போது கான் பிரண்ணனுக்குத் தணித்து, ஏரியில் ஓரோகியாகக் குதித்து அந்த குழந்தையை எடுத்து வந்து கரையின்மேலே தேம்பித்தேய்வி அழுதுகொண்டிருந்த தாயினிடத்திலே கொடுத்தேன். இது ஒரு பெருந்தன்மையான செய்கை யல்லவா?” என்று கேட்டான். அதற்குத் தகப்பன் “இல்லையிலை. அந்தத் தந்தையின் எப்படிப்பட்ட சண்டாளனுயிருந்த போதிலும் அந்தக்காரியஞ் செய்வான். இது மனிதருக்கு கபாலமான குணத்தானே” என்றான்.

பிறகு கடைக்குட்டியாவிய மூன்றாவது புதல்வன் “அப்பா! ஒருநாள் இரவில் கான் ஒருமனைவியிருந்து இறங்கி வரும்போது எனக்கு சண்மப் பகையாளியிய ஒருவன் அந்த மனைவியைச் செருத்தான் ஒரு பரணையின்மேல் படுத்துத் தூங்கிக்கொண்டிருந்தான். அவன் சற்று நிப்படி யப்படி தூக்கத்தில் அசைந்தாலும் பக்கத்திலே பாதாளம்போலிருந்த பள்ளத்திலே விழுந்திருப்பான். அவனை கான் அகிலாக்ரீகைதபுடனே எழுப்பி அபாயமில்லாத வேறொரு இடத்திற் கொண்டுபோய் விட்டேன்” என்று சொன்னான். தகப்பனும் அந்த இனிய குமாரனைக் கட்டித் தழுவிக்கொண்டு “என்னருமைச் செல்வனே! மேர்திரம் உனக்கே உரியது” என்று சொல்லி மோதிரத்தை அவன் கையிலே கொடுத்தான்.

ஆயிற்று. இதுருக்கட்டும். நீங்கள் சில சமயங்களில் உங்கள் தம்பிரமர்கள் ஒரு சுவரின் மேல், சராயணியின் மேல், மரத்தின் மேல் ஏறி இருக்கும்போது “தகப்பனாடிடத்தில் சொல்லுகிறேன்” என்றுபயங்காட்டுகிறீர்கள். தினிமேல் அப்படிச்செய்யவேண்டாம். இறக்கிவிட்ட பிற்பாடு விட்டில்சொல்லி “அடிமுட்டி”வையுங்கள். முன்னடி சொன்னால்மோசம்.

சித்திரத்தொழியில்பேர்போனவராவிய சி. ஜேம்ஸ்தாண்டியிலில் எப்படியும் கையெழு “ஸென்ட் பஸ்” என்னும் ஆவயத்திலே கோபுரத்தின் உட்புறத்திலே சித்திரத்திட்டுக்கொண்டிருந்தார். ஒருநாள் அப்படித்திட்டுக்கொண்டிருக்கும்போது தாம் எழுதிய சித்திரத்தின் உருவம் எட்ட இருந்த பார்த்தால் என்னமாய்க் காணப்படுகின்றது, பார்க்கலாம் என்று ஒவ்வொரு அடியாகப் பின்புறத்திலே ஒற்றிப்போனார். எழுதியிருந்த சித்திரத்தின் மேலே கிணவாயிருந்த படியினாலே தமக்குப் பின்புறத்திலே பள்ளமென்றும் இன்னும் ஒரு அடி அந்தப் புறத்திலே எடுத்து வைத்தால் கீழே விழுந்து கிள்ளுபின்னமாய்ப் போயோமென்றும் அவருக்கு கிணவிலங்கு, அப்பொழுது படத்தின் அருகிலிருந்த அருகைய கையாளானவன், ஐயா! பாவம், இன்னும் ஒருஅடி எடுத்து வைத்தால் விழுந்து விடுவாரே என்று அஞ்சி உடனே அருகிலிருந்த வர்ணத்தை வாரி படத்தின் மேலே ஒரு புறத்தில் ஊற்றப்போனான்; அது கண்ட உடனே அந்த சித்திரகாரர் “அடடே! என்ன காரியஞ் செய்திருப்ப” என்று கோபித்துக் கொண்டே அவன் அருகில் ஒடினார். அப்போது அந்தக் கையாளவன் “ஐயா! என்னை மன்னிக்கவேண்டும். கேளுங்கள், தாய்கள் இன்னும் ஒரு அடி பின்னே எடுத்துவைத்தால் விழுந்து விடுமப்படியான அபாயகரமான கிணவியிருக்கும்போது, பத்திரம்! பத்திரம்! என்

று எச்சரிக்கையெய்து எத்தனித்தால் “தாங்கள் அலறுண்டு எப்படியும் விடுந்திருப்பீர்கள், ஆனதினாலே இந்த உபாயம் செய்தேன்” என்று சொன்னான். அதுகேட்டு அவர் அதிக சந்தோஷமடைந்தார். நம் முடைய சமயமான் உயிர்த்தப்பிரேசு என்று அந்த ஆளுக்கும் அதிக திருப்தி உண்டாயிற்று.

புரத்திற்குள் அந்தசமயத்தில் அந்த ஆள் என்ன உபாயம் செய்தான். கல்லது யிளக்கு வைக்கிற சமயம் ஆய்விட்டது! உங்கள் வீட்டில் தேவீவர்கள். போய்வாருங்கள்.

கிறவன்.

ருட்டியன்னுக்கடிதம்.

என் அன்புள்ள சிறுதோழர்களே! தோழிகளே!

சென்றதடவை உங்கள் கருத்தில் வந்து உங்க ளோடு கூடிக்கலந்து சந்தோஷிக்க என் தவறிப் போனதற்குக் காரணம் இன்னதென்று உங்களுக்குத் தெரிந்திருக்குமே. எமதன்பர் மாயாநம்பியும் சொல்லியிருப்பாரென்று நம்புகிறேன். இவ்வருஷத்தில் எனக்கிருந்த பரிசைக் கேட்கும் முத்தியாளரோடு முடிந்தன. இனிமேல் எனக்கு ஸாவகாசம்தான். எனக்கு முன்னேயே உங்களுடைய கூடிக்கலிக்க நம் முடைய தூதர், மாயாநம்பியு முதலிய பெரிய கணபரிக் வந்திருப்பாரக ளானையோடு என் அதிகாரி உங்களுடைய உலையாடி வினையாடிக்கொண்டிருக்கத் தகாது. உங்களுடைய ஸம்பாஷியா விட்டாலும் மனது கேட்கவில்லை. கள்ளியில்லாத உள்ளமுடைய பின்னினைய உங்களுடைய, கண்டதைத் கேட்டதை உண்டதை உடுத்ததைச் சொல்லாததான் எனக்குப் பொல்லாத காரணம். உங்களுடைய அன்பும், அமைதியும், அடக்கமும் தென்றும் அழகிய முகத்தைக் காணாததான் வினாநான். உங்களுடைய உலையாடி வினையாடிப் பழகிய காரணம் அழகியகாரணம்.

இத்தத்தடவை உங்களுக்குச் சொல்லுவதற்கு இவ்வுயில் பலவிடங்களில் கூடத் பரிசைக் சங்கடிகளைப் பார்த்தோம். வேறு விசேஷ சங்கடிகள் என்னிடத்தில் ஒன்றும் இல்லை. அந்தப் பரிசைக் கூடக்கலையில் அரும்புக்கூட்டாத பத்துவதுப் பாலன்முதல் அடியும் குறியும் கரைத்த ஐம்பது வயதுக் கிறவன் வனையில் மரிக்கைக்கொடுக்க வந்திருந்த அநிசயமும் பரிசைக்குக் கொடுக்கும் பிரச்சனைப் பத்திரங்களில் பரிசைக்கலையில் சிலர், அந்தப் பரிசைக்கலையில் சிலம்பக் காட்டிய சிப்பாய்க் தனமும், அப்படிப்பட்ட கேள்விகளைப் பார்த்தவருடைய, தின்னினுத்கித் தெருவினாடி, கம்புபெரியவாரும், கார்த்தியார்க்கு இழந்து காலம்போக்கிய சில அலங்கார வித்தியார்க்கிகள் சொப்பங்கலங்கி, ஆடுகிறபுறம் கள்ளப்போலே அப்படிமும் இப்படிமும் பார்த்து மருள் மருள் விழித்து,

குண்டிதேயக் குத்தியிருந்து கொட்டாவிலிட்டு, கோட்டையும், பூட்டையும், லாட்டையும், நாட்டையும் காக்க கோலஞ்செய்த கோலாகலஞ் செய்தவிட்டுப்போன வேடிக்கையும் மெனி ழியைக்கலிவிடுத்து பரிசைக்குப் பணம்கட்டி இச்சென்னியில் பரிசைக் கொடுக்கவந்த வித்தியார்க்கிகளினுடைய ஒருவர் பரிசைக் கொடுக்கவேண்டிய தினத்தில் காலையில் 9-மணி முதல் சென்னைக் கிறிஸ்தியன் காலீஜ் இன்ன இடத்திலிருந்ததென்று அறிய முடியாமல் உச்சியில் சூரியன்வந்து சரியாய் 12 மணிக்குக்கிறிஸ்தியன் காலீஜ் இன்னதென்று கண்டுபிடித்த திறமையும், மற்றொருவர் 6ப-9. பரிசைக் கொடுக்கவேண்டியவர் மெட்ரி குலேஷன் பின்னாக இருக்கும் கூட்டத்தில் பரிசைக்கு வராமலிருந்த ஒருவனுடைய ஸ்தானத்தில் உட்கார்ந்த மெட்ரி குலேஷன் பரிசைக்கு விடையெழுதிக்கொடுத்த கெரு சந்தேஷத்தோடு வெளியிலிருந்து, பின்பு தான் செய்த தவறு தெரிந்து விசனப்பட்ட விந்தையும், அப்பப்பா! என் என்ன சொல்வேன்! வெருவினோதமா யிருந்தன. இன்னும் சில விசேஷ சமாராங்கன் இந்தப் பரிசைக்கலைப்பற்றியே பேசவேண்டும் எனக்கு ஊருக்குப் போகவேண்டிய அகலம் அழுத்தத் தந்துகிறது. இந்தவேளையில், எனக்குமுன்னேயே தங்கள் தங்கள் ஊருக்குப் போயிருக்கும் கண்பரிகள் எழுதும் கடிதங்களும் வந்து குவிக்கின்றன. என் ஊருக்குப் போக இருக்கிறேனென்று தெரிந்து என்னிடம் வார்த்தைசொல்லி விடைகொடுக்க வரும் இலாடர்களும் பலர். ஆதலால் அன்புள்ள சிறு கண்பரிகளே! என் இம்முறை இவ்வளவில் சிறுத்தி, கும்பகோணத்திற்குச் சரீபத்திலிருக்கும் என்னுடைய சகோதரரிடம்போய் அங்கு சிலநாள் இருந்துவிட்டு விடுமுறை கழிந்தவுடனே மதுபடியும் உங்களிடம் வந்துவிடுவேன். என் போகும் இடத்தில் கேடும் விசேஷங்களையும் ஸமயம் வாய்த்தால் உங்களுக்குச் சொல்லாம் வருக்கமாய் டேன். அதவளையில் நம்மெல்லாராயும், பரம கருணாநிதியைய பகவான் பாதுகாத்தருள்வாராக. போய்வருகிறேன்.

உங்கள் அன்புள்ள
குட்டியண்ணா.

விசேஷக் குறிப்புகள்.

இந்த மசம் பிறந்ததோடு ரெண்டை நகர் கேர்ந்த முக்கியமான சம்பவம் எல்லிவில்கோட்டி. ஒன்று என்னவெனில் இச்சென்னையாக்கரில் புதிதாய் ஒரு ஸிவில் கோர்ட்டு ஏற்படுத்தப்பட்டதேயாம். சென்னையில் ஸாஸ்கால் கோர்ட்டில் விட்டால் மற்ற ஸாஸ்காலே விடக்கூடாது. வறக்குகளுக்கெல்லாம் ஸாஸ்கோர்ட்டு அசல் தாப்பைத்தவிர வேறு கோர்ட்டில்லை. இதனால் அப்ப சொற்பமான தொகைகள் சம்பந்தப்பட்ட

ஒழுங்கான ஸ்கீம் வழக்குகள் கிளம்புமானால், வழக்கான தன்செலவை ஹைகோர்ட்டில் தாக்கல் செய்ய வேண்டியதாயிருந்தது. 500, 300 என்ற செரப்பத் தொகைகளுக்கு ஹைகோர்ட்டில் அசல் தரப்பில் வழக்குக் கொண்டிருக்கின்றதென்றால் கோர்ட்டிச் செலவு, வழக்கிலிருக்கும் தொகையைவிட அதிகமாகிறது. இது ஏழை வழக்காளிகளுக்குக் கஷ்டம் விளைப்பதாயிருக்கின்றதென்றும் ஹைகோர்ட்டில் வேலையாகிவிட்டது வருவதால் செரப்பத்தொகைகள் மீட்டப்பட்டவழக்குகள் யெல்லாம் ஹைகோர்ட்டில் இருக்கின்றன. விசாரிக்க சிபித்தியின்ரி, வெனிஸ்லாக்கெனி வீருக்கும் ஸ்கீம் கோர்ட்டில் வைப்போல் சென்னைக்கும் ஒரு ஸ்கீம் கோர்ட்டில் சிபித்தியின்ரி ஹைகோர்ட்டில் இப்போதிருக்கும் வேலையின் பரம் குறையுமென்றும், இப்போது ஸ்கீம் கோர்ட்டில் ஏற்படுத்தப்பட்டது. இக்கோர்ட்டுக்கு ஸ்கீம் காலம் கோர்ட்டில் 2-வது ஜட்ஜாக் வீருக்கு திவான் பழந்தார் பி. ஸ்ரீனிவாசரால் அவர்கள் முதல் ஜட்ஜாக் சிபித்தியின்ரி வீருக்குள்ளும். இத்தமாம் 1-வயில் இப்போது ஸ்கீம் கோர்ட்டில் திறக்கப்பட்டது அன்ற முதல் அதில் வேலை நடந்து வருகிறது.

இந்த மாதத்தில் நடந்த வி ராஜா ஸ்ரீ இராம சேஷ சம்பவங்களில் சென்னை சாமி முதலியார் பூதமல்லி கோர்ட்டில் ராஜா ஸ்ரீ சுவாமி இராசசாமி முதலியார் அவர்கள் கட்டிய புது சத்திரம் கண் பொருத்திய கவர்ன் ஸ்டீட் வென்லாக் அவர்களால் திறக்கப்பட்டது ஒன்று. அத்தருணம் இக்காரியுள்ள பல ஜனசமூகத்தவர்களும் வந்திருந்து எல்லாருக்கும் பொதுவாய் அவர் கட்டியவைத் தத்திரத்துக்காகவும் அவருடைய மற்றவர்களுக்காகவும் அவரைப் புகழ்ந்து பேசி அவருக்குப் பல சமூகத்தார்களுடைய கண்ணியத்தையும் தெரிவித்தார்கள். கடைசியில் வென்லாக் பிரபு ஒரு அரசமாரும், அவர் பத்திரி வென்லாக் பெருமான் ஒரு வேபமாரும் அவர்கள் கையால் வைத்துத் தன்னீருற்றிய பின் சத்திரத்தைத் திறக்கும் சடங்கு முடிவுக்கு வந்தது.

இந்த வருஷத்து கார்வெல் கார்வெல் சபை. சபை களத்து 22ஆம் புதன் திழை மத்தியானத்துக்கு மேல் அலறப்பாத்தில் கூடப்படுமாம். அம்மகாசபையில் அக்கிராசனாதிபதி ஸ்தானத்தவருக்கே பார்லிமென்ட் மெம்பராயிருக்கும் மிஸ்டர் தாதாபாய் கௌரோஜி வர சரிப்பாடையாலும், இன்னும் தக்க சிவர்க்கு சௌகரியப்பாடையாலும், முதல் கார்வெல் சபையின் அக்கிராசனாதிபதியாகிய பார்லிமென்ட் மிஸ்டர் உமேஷ் சந்திர பொன்னாதி யவர்கள் இந்த வருஷம் கூடும் கார்வெல் சபையில் அக்கிராசனாதிபதி ஸ்தானத்தை வகித்த தெரிந்தெடுக்கப்பட்டிருக்கிறது.

பின்ஸ்பரி மாகாணத்தின் மிஸ்டர் தாதாபாய் ததியாகத்துக்கு பார்லிமென்ட் நேனரோஜி M. P. து மெம்பராகவருக்கும், மிஸ்டர் தாதாபாய் கௌரோஜி யவர்கள் எல்லைஷனப்பற்றி அவருடைய எதிரி

கொடுத்த விண்ணப்பம் களத்து 13, 14-களில் விசாரிக்கப்பட்டதில் மிஸ்டர் தாதாபாய் அவர்களுக்கும் அவருடைய எதிரி காப்டன் பென்டன் அவர்களுக்கும் கொடுக்கப்பட்ட வேரட்டுச் சீட்டுகையெல்லாம் ஜுட்டிமுன்னரினையில் பரிசோதித்துப் பார்த்தார்கள். பரிசோதனை முடிய முன் காப்டன் பென்டன் அவருடைய விண்ணப்பத்தை வாபஸ் வாங்கிக்கொண்டதால் மிஸ்டர் தாதாபாய் அவர்களுடைய சியமானம் உறுதி செய்துவிட்டது. 14ஆம் சாயந்திரம் கையால் நடந்த பரிசோதனையில் இருவர் பக்கத்து வேரட்டுச்சீட்டுகளும் சரி தொகையகவியிருந்தன. மேல் பரிசோதனையில் காப்டன் பென்டனுக்கு ஒரு சீட்டுக் குறைந்தாலும் மிஸ்டர் தாதாபாயுடைய மெம்பர் ஸ்தானம் உறுதிசெய்யப்படுவதோடு அவருடைய செலவு தொகையையெல்லாம் கூட இவர் கொடுக்கவேண்டியதாக இருக்கும். ஆகையால் வேரட்டுகள் சரிசமமாக வந்ததும் காப்டன் பென்டன் அவரவர்களுடைய தொகை அவரவர்கள் பொறுத்தக்கொள்வதென்று உடன் படிக்கை செய்துகொண்டு விண்ணப்பத்தை வாபஸ் வாங்கிக்கொண்டிருக்கிறார். இந்த விசாரணை சீக்கிரத்தில் முடிவாகாமலிருந்தாலுமே மிஸ்டர் தாதாபாய் கௌரோஜி இந்தியாவுக்குவர சரிப்பாடாமற் போய் விட்டது. இப்பொழுது பார்லிமென்ட் சபையில் அவர்களுள்ள ஸ்தானம் உறுதிப்பட்டுப் போனதால் இனி அடுத்த ஜேனரல் எல்லைஷன் கையால் அவருடைய ஸ்தானத்துக்கு அபாயமில்லை.

வங்காளத்து உதவிக்கவர்னர் ஜூரிவிசாரணை சார்லஸ் எலியட் அவர்கள் ஏற்பாடுவீடியும். அவ்விராஜதானி வெனிஸ்லாக்கெனி அனுஷ்டானத்திலிருந்த ஜூரிவிசாரணை ஏற்பாட்டை எடுத்துவிட உத்திரவு செய்து, உத்திரவு செய்த 5-காரணத்தின் அப்படியே எடுத்த விட்டபடியால் அதைப்பற்றி அவ்விராஜதானியிலெல்லும் கல்வல் அதிகமாக இருக்கிறது. இதைப்பற்றி இராஜப்பிரதிபதி யவர்களுக்குத் தெரிவித்தும் அவர் சாதகம் செய்யவில்லை யாதலால் கல்கத்தாகெனியுள்ள அதேசு அங்கிலேய ஜன சிரேஷ்டர்களெல்லாரும் ஒன்று சேர்ந்து ஷெரீப் மூலமாக ஏற்பாடுபுது ஒரு பெரிய மகாராடு கூட்டி கவர்ன் மெண்டார் செய்து பிச்சென்று அதேசுபித்து இந்தியா மத்தியவர்களுக்கு இதைப்பற்றி மனுப்பண்ணிக் கொள்ளத்தீர்மானத்தார்கள். இதற்காகக் கூடிய மகாராடு களத்து 20ஆம் சாயந்திரம் கல்கத்தா டவுன் ஹாலில் கூடியது.

சென்னை யில் "முரம்மே" சேக்னைக்கு டிரா என்னும் வீதிச்சிறுதிருப்புப் பாய்வே, தைகள் போட புதிதாய் ஒரு கம்பெனி ஏற்பட்டு அதற்கு மூலதனம் சேர்த்து வருகிறார்கள். அக்கம்பெனியின் சேர்மானாகிய மிஸ்டர் உயில்லியம் முக்பி ஸ்ரீ. இ. அடுத்தமாதத்தில் வேலை யாரம்பிக்க வேண்டுமென்று அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகள் செய்து வருகிறார்.